

Mộng Hồi Tàn Cạn

Contents

Mộng Hồi Tàn Cạn	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	17
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	33
13. Chương 13	36
14. Chương 14	38
15. Chương 15	41
16. Chương 16	43
17. Chương 17	46
18. Chương 18	49
19. Chương 19	52
20. Chương 20	54
21. Chương 21	57
22. Chương 22	60
23. Chương 23	63
24. Chương 24	66
25. Chương 25	68
26. Chương 26	71
27. Chương 27	74
28. Chương 28: Phiên Ngoại	77

Mộng Hồi Tàn Cạn

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, kinh điển ngược văn, 1×1, tra công, ngược thân ngược tâm, BEEditor: Lê Cung ChủHắn nhìn mọi vật

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-hoi-tan-can>

1. Chương 1

Rốt cuộc vẫn rơi vào trong tay của anh.

Luôn hết lòng che chở tôi, rồi sau đó vứt bỏ tôi không thương tiếc, muốn tôi cút ra khỏi thế giới của anh, tới tới lui lui, cũng chẳng biết đã bao nhiêu lần.

Khoảnh khắc cuối cùng lúc hạt bụi sắp phiêu tán, cũng như sinh mệnh của tôi đã sắp đi đến cuối con đường, hay cũng như tôi chẳng còn gì để cho anh bóc lột nữa.

Trong căn phòng không một bóng người, từng giọt chất lỏng từ bình truyền dịch theo ống dẫn chảy vào tĩnh mạch tôi, ở trong thân thể tôi lưu động, tôi không thể ăn vô bất kì thứ gì, tôi gầy đến mức chỉ còn bộ xương cốt, hai gò má đã từng trắng nõn mềm mại giờ đây hóp sâu vào, tôi không còn là một tiểu Cận nhi xinh đẹp diễm lệ, cho dù như vậy, tôi vẫn cảm thấy hạnh phúc vô bờ.

Nếu có thứ mà Dương Diệp không thể nắm trong tay, thì thứ đó nhất định là cái chết, nghĩ đến đây, đôi môi cánh hoa khô nứt nở ra một nụ cười nhàn nhạt.

Tôi muốn chết để cho anh chẳng thể nào tra tấn tôi nữa.

Bác sĩ mặc một thân áo trắng toát đứng ở trước giường lật đi lật lại cuốn sổ bệnh án, “Dương Diệp, theo tôi chẩn đoán, tiểu Cận đã bị bệnh ung thư dạ dày.”

Tôi từ tận đáy lòng mỉm cười, cho dù anh không thể tin nhưng chuyện này vẫn là sự thật chẳng thể nào thay đổi, tôi biết anh sẽ không buồn lòng vì tôi đâu, anh chỉ buồn vì chẳng thể tìm được món đồ chơi nào khác có thể nhẫn nhục chịu đựng giống như tôi.

“Ninh Hiên, anh xem kỹ hơn đi, đây không phải là báo cáo bệnh án của cậu ấy đúng không, xin hãy nói cho tôi biết, cậu ấy không bị ung thư dạ dày mà!”

Ninh Hiên vẻ mặt cũng chẳng khá hơn là bao, hẳn đã nhiều ngày bị Dương Diệp dày vò mệt nhọc đến ăn không ngon ngủ không yên, hẳn lúc trước chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày Trương tổng khuôn mặt luôn tươi cười cũng xuất hiện vẻ phiến não của người bình thường.

“Anh không tin tôi cũng được, nhưng cho dù anh có đưa tiểu Cận đến bệnh viện nào đi chăng nữa thì kết quả khám nghiệm cũng vậy thôi, mỗi bản báo cáo vẫn sẽ nói cho anh biết, cậu ấy đã bị ung thư dạ dày giai đoạn cuối! Anh hiện tại nên để cho cậu ấy hảo hảo sống nốt phần đời còn lại mà không phải dùng các loại kiểm tra hóa học, chúng chỉ làm thân thể cậu ấy tăng thêm gánh nặng mà thôi.”

Ninh Hiên biết mình nặng lời, lấy tay lau mặt, “Tôi đi ra ngoài trước an tĩnh một chút, Hàn Viên sắp đến rồi, đừng có mà xung đột với cậu ta nữa đấy.”

Đột nhiên nghe được cái tên Hàn Viên làm cho tôi âm thầm hoảng sợ, không nghĩ đến hẳn cũng tới, trong phần kí ức đáng sợ ngày ấy còn thập phần khắc sâu, cho dù hiện tại, thân thể vẫn như cũ không khổng chế được hơi hơi run rẩy.

Dương Diệp vóc dáng cao lớn suy sụp đứng lặng yên, hình như đã gầy yếu đi rất nhiều, nhưng so với tôi cũng khá hơn rồi.

Nhìn anh đi đến bên cạnh giường của tôi, đôi mắt vốn mở nhắm nghiền lại, hiện tại tôi cuối cùng cũng có dũng khí phản kháng anh, dù sao tôi đã là người điếc không sợ súng, nhiều lắm thì cũng chỉ tắt thở sớm hơn một chút mà thôi.

Anh nhẹ nhàng ôm lấy tôi, không giống như kiểu ôm tàn bạo trước kia mà tựa như ôm một đồ vật dễ vỡ, đồ vật dễ vỡ? Tôi sao lại nghĩ đến cụm từ buồn cười như thế chứ, Dương đại thiếu gia có cả đồng tiền, mà tôi chỉ là loại thủy tinh thấp kém, muốn mua bao nhiêu mà chẳng được?

“Tiểu Cận nhi, tại sao lại trở nên như vậy?”

Anh vùi đầu vào hõm vai tôi, tôi cảm nhận được từng giọt chất lỏng ẩm ướt lã chã rơi không ngừng thấm đầm ướt áo rộng thùng thình, quần áo tôi đang mặc trên người cũng là của Dương Diệp, tất cả quần áo của tôi đã sớm bị Dương Diệp ném ra khỏi cửa.

Đến tận cùng ở trên đời này, cái gì mới là của tôi, vấn đề này, cho dù có dùng cả đời cũng chẳng thể nghĩ ra.

Trước mắt tôi là khuôn mặt anh tuấn của Dương Diệp, không hề bạo ngược, cũng không mang vẻ bồn chồn, tôi của ngày xưa, thậm chí còn khát khao được chạm vào đôi mắt xinh đẹp trên khuôn mặt đó, được hôn nhẹ đôi môi mỏng, được anh ôm vào lòng, mặc kệ anh đối xử với tôi ra sao.

Tôi của hiện tại, ngay cả sức đẩy anh ra cũng không có.

“Tiểu Cận nhi, cậu hận tôi sao?”

Con người đen láy vô tội gắt gao chế trụ tôi, tôi ngây ngốc mờ mịt nhìn sự cố chấp vô nghĩa của anh, con người thật sự không giống động vật, anh trăm phương nghìn kế tra tấn tôi cho đến bây giờ, chẳng lẽ không biết tôi vì hận anh mà ngay cả sống cũng chẳng cần nữa sao? Vì cái gì còn hỏi tôi như thế?

Tôi bị anh ôm vào ***g ngực vẫn im lặng không trả lời, cơn buồn ngủ dần dần bao phủ, Dương Diệp thấy thế, không giống như cách anh lúc trước đặt tôi xuống giường, ngược lại nhẹ nhàng hôn lên vầng trán tôi, điều chỉnh một tư thế tốt nhất để tôi có thể nằm trong ***g ngực anh mà an ổn ngủ.

Sau khi tỉnh lại, Dương Diệp đã không còn trong phòng, nhưng lại có một người làm tôi hít thở không thông, Hàn Viên.

“Không nghĩ tới cậu thế nhưng lại bị ung thư dạ dày, thật sự không có biện pháp cứu sao?”

Cho tới nay, Hàn Viên trong ấn tượng của tôi chính là xinh đẹp lạnh lùng, quanh người như có một tầng sương lạnh làm cho người ta không dám tới gần, nhưng hần hiện tại lại giống như một đứa trẻ đứng trước mặt tôi, mái tóc đen dài vẫn rực rỡ mỹ lệ như trước, con người màu xám đậm hàm chứa thương xót nhìn tôi, nếu tôi biết chuyện tôi bị bệnh ung thư dạ dày có thể làm cho bọn họ trở về bộ dạng con người, thì tôi đây nhất định sẽ vãi trời khăn phủ cho tôi bị bệnh sớm hơn.

Hàn Viên thật cẩn thận ngồi xuống, kỹ lưỡng quan sát tôi không có gì khác thường, mới thả lỏng vẻ mặt khẩn trương lo lắng, hần rất sợ sự xuất hiện của hần sẽ làm cho tôi bị đả kích, xem ra hần cũng biết hành động tàn bạo của hần trước kia làm cho tôi đối hần sợ hãi không thôi, vì cái gì biết rõ ràng sẽ mang đến cho tôi tổn thương to lớn như thế mà bọn họ cứ luôn hết lần này đến lần khác xé nát thể xác và tinh thần của tôi?

Hàn Viên phát hiện ngoài miệng khô nứt, “Muốn uống nước hay không, môi của cậu khô quá.”

Tôi khó khăn gật gật đầu, thân thể nặng nề, cử động liên tục một chút thì cần cổ liền vô cùng mỏi, Hàn Viên ân cần lấy một cây tăm bông cỡ lớn thấm một chút nước xoa trên môi tôi, Hàn Viên cũng giống như Dương Diệp, thích quan tâm vật sở hữu của mình, nhưng lại luôn thô tay vụng chân, có lẽ là cuộc sống đại thiếu gia không cho phép bọn họ làm bất cứ việc nhà nào, cũng có lẽ bọn họ cho rằng không cần phải để tâm đến những món đồ chơi không có giá trị.

Hàn Viên hết sức cẩn thận, thậm chí ngay cả khi hần phá tan một nhà xí nghiệp lớn cũng không chuyên chú như thế, tăm bông dính nước không cẩn thận chảy vài giọt nước ở trên tai của tôi, Hàn Viên vội vàng dùng cổ tay áo bộ tây trang tốt nhất của hần lau đi, nhẹ nhàng nói thật có lỗi, tôi vẫn không động đây để cho hần xử lý tất cả.

Trong lúc đó không ai mở miệng nói chuyện, Hàn Viên lặng im một hồi, kéo cổ tay áo nhìn cái đồng hồ tĩnh xảo, “Tôi phải đi, muốn cái gì cứ nói, Cận, tôi sẽ trở lại thăm cậu.”

Khi đi tới cửa, thanh âm Hàn Viên đột nhiên lại truyền tới, ẩn chứa bất đắc dĩ cùng uể oải.

“Tôi biết cậu vẫn yêu Dương Diệp.”

Tôi theo bản năng nghĩ muốn mở miệng phản bác hần, lại phát hiện yết hầu nghẹn nói không nên lời.

Thấy tôi không phản ứng, khuôn mặt diêm lệ của Hàn Viên nổi lên một tầng ảm đạm, đến tươi cười đều cảm thấy miễn cưỡng.

“Tôi không biết cậu có phải hận tôi, hận Dương Diệp hay không.”

“Thật lòng mà nói, cậu đã trả thù chúng tôi thành công.”

Trong kí ức của tôi đến nay, cuộc sống ăn xin trên đường cũng không quá khó khăn, ai đó thấy tôi tuổi còn nhỏ, thân thể gầy yếu, bình thường cũng chỉ thở dài, ném mấy đồng tiền xu xuống trước chân tôi rồi lắc đầu bước đi. Tôi lặng lẽ nhặt những đồng tiền xu lạnh giá đó, vậy là có thể hôm nay hoặc ngày mai tôi sẽ không phải nhịn đói nữa.

Mặc dù tôi đã mười lăm tuổi, nhưng thân thể nhỏ gầy còn chẳng bằng một đứa học sinh tiểu học, đôi chân trần dày đặc vết chai, tôi đôi khi có một nguyện vọng đó là có thể có được một đôi giày không tốt lắm cũng được để mang trên chân, để cho tôi vào mùa hè có thể thoải mái bước đi trên con đường nhựa nóng rát mà không phải đứng im một chỗ trong bóng râm, để cho tôi vào mùa đông sẽ không còn cảm thấy đau nhức vì lòng bàn chân tê buốt.

Cho dù ở trong mắt người bình thường, đó cũng không phải chuyện gì ghê gớm lắm, nhưng đối với tôi mà nói, đó gần như là ước mơ cả đời không thể thành hiện thực, có lẽ tôi với thân phận của một kẻ ăn xin, căn bản không có tư cách hi vọng cầu ước điều gì.

Nếu nói là mùa có thể dễ dàng bỏ mạng nhất thì tôi nghĩ đại khái là mùa đông, các ông cụ cùng tôi ăn xin ở gần đó cũng chống đỡ không nổi từng đợt khí lạnh tràn về, đắp trên mình cái chăn vừa mỏng vừa bẩn, ngủ một cách trầm tĩnh, rồi cuộc không dậy nữa.

Nếu Dương Diệp không vì nhất thời hứng thú, cố ý tham gia vào thế giới của tôi, có lẽ tôi vẫn chỉ là một đứa trẻ ăn xin thỏa mãn với những đồng tiền lẻ ít ỏi.

Bên ngoài con phố cũ, đường cái luôn luôn xẹt cộ tấp nập nhiều hơn cả người, vì thế tôi luôn cố tránh ra bên ngoài phố kiếm ăn, lần trước có một đứa trẻ ở trên đường bị xe đụng, hai chân vốn đang lạnh lẽo đột nhiên trở nên tàn tật, chủ xe thương nó là một đứa trẻ ăn xin nên cũng bồi thường cho chút tiền.

Có tiền liền xong việc.

Tôi cẩn thận chú ý băng qua đường cái để đến tiệm tạp hóa đối diện mua chút gì đó ăn lót bụng, tôi mạo hiểm đi qua, tiền đồng trong tay đã ướt đẫm mồ hôi, bước nhanh xuyên qua khoảng trống tạm thời trên đường xe chạy, tiền đồng không biết từ khi nào lăn ra khỏi lòng bàn tay của tôi, cả người tôi bây giờ chỉ còn lại mấy đồng cuối cùng đó, một lòng thầm nghĩ lập tức chạy đến phía trước chiếc xe nhặt lên.

Tiếng phanh xe sắc nhọn phía sau, tôi chỉ cảm thấy toàn thân đau cực kỳ, sau đó rồi cuộc mất đi ý thức.

“Không nghĩ tới đứa trẻ này xinh đẹp như thế, Diệp, người xem như nhặt được đồ tốt rồi nha.”

Dương Diệp lạnh lùng cười, khuôn mặt mỹ lệ kia rất có mị lực, “Ninh Hiên, cậu ta ngủ đã lâu sao còn chưa tỉnh.”

Ninh Hiên gương mặt nhã nhặn thoáng hiện vẻ dối trá, kinh ngạc nói: “Dương Diệp người cũng quan tâm người khác sao! Trời chắc sắp mưa to a.”

“Người thì hiểu cái gì, cậu ta không mau tỉnh lại, ta sẽ chẳng thể nào hảo hảo yêu thương cậu ấy.”

Tôi chưa từng bao giờ ngủ sâu giống như hiện tại, tựa như đang ngủ trên đám mây mềm mại, toàn thân bao trùm ấm áp, trên cánh tay một trận đau đớn kéo tôi trở lại hiện thực, tầm mắt hơi hơi hé mở, trần nhà màu xanh nhạt, tôi không phải ở phố cũ sao?

“Cậu ta tỉnh.”

Tầm mắt chuyển hướng nơi phát ra thanh âm, là một nam nhân, hơn nữa còn là một người phi thường đẹp, sợi tóc màu vàng như lễ vật thần ban, ở trước mắt tôi tung bay, tôi được anh ôm lên, bắt đầu ngừng giãy dụa, tôi sợ mùi hôi trên người sẽ làm anh cảm giác chán ghét, không biết tại sao, tôi rất sợ bị anh chán ghét.

“Vừa mới giúp cậu truyền nước biển, tay cậu nhất định bị kim đâm rất đau, cậu cố gắng chịu đựng một chút nhé.”

Thiên sứ màu vàng áp tay trái của tôi vào trong bàn tay to lớn của anh, tôi hoảng hốt chăm chú nhìn anh, đầu choáng váng vẫn chưa thể tiếp nhận hiện thực, qua một lúc lâu, tôi mới chậm rãi thốt ra mấy câu.

“Cám... cảm ơn.”

Tôi chưa từng được học hành, ngay cả chữ cũng không biết viết làm sao, chỉ có thi thoảng nghe người này người nọ nói vài câu rồi bắt chước mà thôi, tôi cực kì sợ hãi những lời này không thể biểu đạt được cảm kích trong lòng tôi.

“Không cần nói lời cảm ơn với tôi, sau này tôi sẽ hảo hảo chăm sóc cậu, thương cậu, không để cậu tiếp tục sống cuộc sống như thế nữa.”

“Tôi tên là Dương Diệp, cậu tên là gì?”

Nụ cười trên mặt Dương Diệp thập phần sáng lạn, tôi thẹn thùng lắc đầu, bởi vì tôi không có tên.

“Không muốn nói sao?”

Không biết vì cái gì, sắc mặt Dương Diệp khi đó tựa hồ có chút lo lắng, tôi cuống quýt lắc lắc tay, sắc mặt Dương Diệp tức thì dịu xuống, “Cậu không có tên sao?”

Tôi lại gật gật đầu, Dương Diệp cười đến rất vui vẻ, “Ninh Hiên, cậu ta không có tên, thật tốt quá.”

Dương Diệp hôn lên bên gò má của tôi, mặt tôi hiện lên một mảnh đỏ bừng.

“Cậu sau này là của tôi, tiểu Cận nhi.”

2. Chương 2

Dương Diệp quả thực chăm sóc tôi, tuy rằng không phải tự bản thân thực hiện, bất quá cũng có thể xem như trong lòng anh có một góc nhỏ cho tôi, tôi của những ngày đầu tiên chỉ có thể nói một vài từ ngữ đơn giản, thật là một sự mỉa mai, trên đời này có khối người ăn học đầy đủ, vì sao anh lại nhặt được một đứa trẻ còn chưa từng được học qua tiểu học như tôi cơ chứ.

Nhưng có lẽ đây cũng là điểm làm anh hài lòng, anh vẫn thường hay nói một câu rằng, một người mà thứ gì cũng không có thì cho dù mất đi thứ gì đó, cũng sẽ không đau khổ.

Vì thế, anh đem toàn bộ những thứ anh có cho tôi bao gồm giáo dục, vật chất... Và cả tình yêu.

Anh mời một vị gia sư vô cùng kiên nhẫn cùng tôi đến nhà dạy kèm, dành cho tôi môi trường giáo dục tốt nhất, Ngải Nhi là một cô giáo dịu dàng, cho dù tôi học hoài mà vẫn không trôi chảy, cô ấy vẫn luôn mỉm cười không trách cứ, nghe quần gia trong nhà nói, Ngải Nhi là bạn rất tốt của Dương Diệp, đừng xem thường cô ấy là phụ nữ, cô ấy chính là một người được giới văn học nước ngoài đánh giá cao, nhưng lại đồng ý với Dương Diệp vào đây dạy học cho tôi, sau khi tôi biết được điều đó, tôi lại càng thêm cố gắng chăm chỉ học hành, ngày nào cũng đọc sách cho tới tận đêm khuya để báo đáp ân tình của Ngải nhi cùng Dương Diệp.

Nhớ rõ có lần đêm khuya lén đọc sách, chẳng may đúng lúc Dương Diệp vào phòng xem tôi đã ngủ say chưa, tôi bị anh bắt quả tang ngay tại trận, đôi mắt anh tuần của Dương Diệp tựa như đang cười, ôm cổ đặt tôi ở trên ghế mềm, môi anh nhẹ nhàng hà hơi vào vành tai tôi, “Tiểu Cận nhi vì sao còn chưa ngủ hả?”

Tôi sợ hãi lắp bắp trả lời anh, “Tôi ngủ không được.” Anh còn tỏ ra cố ý thân mật làm tôi có chút không quen.

“Tôi biết, tiểu Cận nhi nhất định là vì báo đáp tôi nên mới cố gắng như vậy, đúng không?”

Tôi ngượng ngùng cúi đầu, Dương Diệp luôn có thể hiểu được tâm tư của tôi.

Dương Diệp chạm chóp mũi xinh đẹp vào mặt tôi, “Chỉ cần tiểu Cận nhi càng hạnh phúc đã là báo đáp cho tôi rồi, cậu không cần làm những thứ khác đâu.”

Trong lòng dạt dào, tôi nghĩ nhất định đó chính là cảm động theo như lời cô giáo nói, chữ tình là một trong những chữ làm con người khó lý giải nhất, bởi vì cảm động, kế tiếp là hôn tôi cũng không cự tuyệt.

Bờ môi mỏng hung hăng tàn bạo không ngừng áp chế, đầu lưỡi đảo khắp miệng tôi, tôi bị hôn đến gần như hôn mê, ngay cả hô hấp cũng quên mất, Dương Diệp đột nhiên cắn một phát thật mạnh vào môi tôi, cảm giác tanh ngọt làm tôi lập tức tỉnh lại, khuôn mặt quá đỏ kinh ngạc nhìn anh.

“Tiểu Cận nhi đừng sợ, cậu sớm hay muộn cũng sẽ quen.”

Tôi có chút sợ hãi, máu ngoài miệng qua một hồi liền khô lại, nhưng tôi chẳng dám quên cảm giác đau đớn ấy, trong ánh mắt có một chút sợ hãi, Dương Diệp sờ sờ khóe mắt tôi, tựa như đang trấn an tôi, “Tôi sẽ cho cậu thời gian chậm rãi quen dần, không cần vội.”

Tôi hiện tại mười lăm tuổi hẳn là phải lên trung học, nhưng Ngải Nhi lại đề nghị tôi ở nhà tự học, đủ tuổi rồi sẽ trực tiếp thi đại học, còn về chuyện học bằng, Dương Diệp khắc có cách, tôi từ đó cũng bắt đầu học tập theo quỹ đạo, Ngải Nhi khen với Dương Diệp rằng tôi là một đứa trẻ thông minh, lúc ấy Dương Diệp nghe xong, tôi cứ nghĩ rằng anh sẽ sờ sờ đầu tôi, hơn nữa khen ngợi tôi, nhưng hoàn toàn trái với suy nghĩ đó, anh dùng một ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm tôi, điều này làm cho tôi đột nhiên cảm thấy rất bất an.

Lam Ninh Hiên là bạn của Dương Diệp, cũng là bác sĩ gia đình, anh ta một tuần đến đây một lần, mỗi lần đều kiểm tra chữa bệnh lấy lệ, đôi mắt anh ta không sáng ngời đến nỗi làm người khác kinh ngạc giống như của Hàn Viên và Dương Diệp, gương mặt nhả nhặn luôn có thể dễ dàng khiến người ta tin tưởng, tôi từng muốn đến gần kết thân với anh ta, nhưng cũng giống như Ngải Nhi, sau gọng kính màu bạc đó là một đôi mắt đen mĩa mai nhìn chằm chằm tôi giống như thương hại.

“Cậu chỉ cần an phận là tốt rồi, tham gia vào bất kì chuyện nào khác cũng chẳng có lợi cho cậu đâu.”

Ninh Hiên cũng không phải chán ghét tôi, tôi biết, anh ta đối với tôi vẫn ôn hòa, nhưng ở trước mặt Dương Diệp, anh ta lại cực kỳ lãnh đạm, nói đến lãnh đạm, điều này làm cho tôi nhớ đến một người, cả cuộc đời tôi chưa từng gặp qua người nào bằng lãnh như vậy, Hàn Viên.

Hắn mỗi khi nói ra một câu đều làm cho tôi lạnh buốt đến chết khiếp.

Ninh Hiên cầm ống nghe bệnh, quay về phía Dương Diệp đang ngồi bên cạnh nắm tay của tôi đạm mạc nói vài câu về thời tiết, mà không phải tình trạng cơ thể của tôi.

“Trên phương diện thân thể thì không có vấn đề gì lớn, nhưng cậu ta ở thời kì dậy thì không cung cấp đầy đủ chất dinh dưỡng, thậm chí có thể nói là thiếu, cậu ta tốt nhất nên ăn nhiều đồ ăn tẩm bổ để không bị suy yếu thể chất.”

Hàn Viên cũng ở một bên, dựa vào trên vách tường tuyết trắng càng tôn lên vẻ đẹp kiều diễm xuất chúng của hắn, ngoài miệng nhếch lên một đường cong kỳ thị băng lãnh, giọng điệu lãnh đạm càng làm cho người ta lạnh thấu xương.

“Ninh Hiên, anh cho rằng cái đứa ăn xin đầu đường xó chợ này mà cũng xứng ăn sơn hào hải vị sao, nói thế chẳng phải vô nghĩa à!”

Hàn Viên mắt ngầm liếc về phía tôi, tôi trong mắt hắn tựa như một con chuột hôi thối dơ bẩn ở phố cũ.

Một câu ngắn gọn đó cũng đủ làm cho tôi nhớ lại chuyện vốn đã quên mất, thì ra từ đầu tới cuối, tôi cùng bọn họ mãi mãi sẽ không giống nhau, tôi cho dù là một đứa trẻ ăn xin nhờ may mắn mà biến thành Dương Cận thiếu gia, những sự thật tôi là một đứa trẻ ăn xin vẫn không bao giờ thay đổi, tôi vĩnh viễn không thể ngang hàng với bọn họ được.

Ban đêm, tôi nằm ở trong vòng tay Dương Diệp, mặc dù không muốn, vẫn nhẹ nhàng hỏi, “Anh sẽ đuổi tôi về phố cũ sao?”

Dương Diệp cúi đầu nở nụ cười, trong tai tôi nghe thấy tiếng tim đập vững vàng, “Tiểu Cận nhi không thích nơi đó sao?”

Tôi rầu rĩ lắc đầu, trên thế giới làm gì có ai lại thích nơi tàn khốc đó chứ, cái nơi mà vứt bỏ tự tôn để cầu sinh mệnh.

“Tiểu Cận nhi đừng sợ...” Anh chậm rãi vỗ vỗ lưng tôi kiên nhẫn chờ đợi cho đến khi tôi ngủ, tôi lúc sắp đi vào giấc ngủ đột nhiên nhớ tới một chuyện, Dương Diệp... Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi...

Kể từ ngày đó, tôi một khắc cũng không dám quên tôi xuất thân từ đâu, tôi vì thế mà càng thêm chăm chỉ học hành, chỉ hi vọng Dương Diệp đừng đuổi tôi trở lại đó, trải qua hai năm, Ngải Nhi nhân lúc báo danh

kì thi đại học đã nộp phí báo danh giúp tôi, Dương Diệp trong mùa thi còn tự mình đón đưa tôi.

Nhìn thí sinh trong phòng học có cha mẹ nhỏ giọng dặn dò còn lau mồ hôi cho họ, đưa nước cho họ uống, tôi nắm chặt sấp tài liệu trọng điểm mà Ngải Nhi tuần trước đưa cho, chân chờ không tiến vào phòng học, Dương Diệp phát hiện tôi khác thường, cũng không nói gì mà dẫn tôi đi khỏi phòng học, tìm một nơi cây xanh mát mẻ, không hề để ý bụi đất liền đặt mông ngồi xuống, còn tôi thì an vị ở trên đùi anh.

“Cận nhi cũng là người thân của tôi, cho nên đừng hâm mộ người khác nữa, được không?”

Tôi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt của anh, ngoại trừ giọt nước mắt ấm nóng tràn đầy quan tâm, tôi chẳng còn cảm thấy gì nữa, Dương Diệp nhẹ nhàng chạm vào môi tôi, tình tế hôn, “Đây là phương pháp thần kì sẽ giúp cậu hạnh phúc và thành công, phải hảo hảo nhận lấy đó.”

Tôi ghen ngào gât gât đầu, Dương Diệp a Dương Diệp, anh tại sao luôn hiểu tôi, yêu thương tôi như thế?

Dương Diệp đứng ở đằng trước, chìa bàn tay to lớn ấm áp về phía tôi.

“Tiểu Cận nhi, cậu tin tưởng tôi không?”

Tôi không chút do dự đặt tay mình vào lòng bàn tay anh, trên đời này, tôi duy nhất không thay đổi, chính là tin tưởng Dương Diệp.

Sau khi thông báo kết quả thi, tôi quả nhiên đậu nguyện vọng một khoa văn học, cầm trên tay tờ giấy thông báo nhập học, trái tim đập liên hồi, đây chính là cuộc đời của tôi sao? Có được nhiều thứ như vậy, là sự thật phải không?

Ngải Nhi vô cùng cao hứng, nói với tôi rằng cuộc sống đại học sẽ có rất nhiều hào quang rực rỡ, trong lòng tôi vừa mong đợi vừa sợ hãi, ở trong Dương gia hai năm, ngoại trừ Ngải Nhi, Dương Diệp cùng Lam Ninh Hiên, Hàn Viên, tôi chẳng hề tiếp xúc với người khác, tôi phát hiện mình khát vọng càng lúc càng nhiều, nói thí dụ như bạn bè.

Ngải Nhi nói luyện thuyên một hồi, đột nhiên an tĩnh lại, dịu dàng vén những sợi tóc trên mặt của tôi ra sau tai, “Tiểu Cận, cậu có muốn tới trường sống nội trú không? Rời khỏi Dương Diệp, cậu sẽ càng có cuộc sống tốt đẹp.”

Tôi kinh ngạc nhìn Ngải Nhi, Ngải Nhi không phải bạn tốt của Dương Diệp sao? Vì cái gì nói như vậy chứ? Cảm giác giống như Dương Diệp là người xấu, muốn hại mình vậy.

Khuôn mặt Ngải Nhi vô cùng bất đắc dĩ và bi thương, tựa hồ cũng rất dằn vặt.

“Cậu bây giờ, không cần Dương Diệp cũng có thể sống tốt, tôi sẽ giúp cậu rời khỏi Dương Diệp, trước khi cậu bị tổn thương.”

Tôi chậm rãi đẩy cánh tay dịu dàng của Ngải Nhi đang áp trên mặt tôi ra, xoay người chạy trở về trong phòng, không muốn nghe cô ấy nói những lời kì lạ đó nữa.

Trong lòng cảm giác cực kì hỗn loạn, lúc trước chẳng phải tôi đã thề sẽ tin tưởng Dương Diệp sao, ta buồn bã úp mặt ở trên giường, khuôn mặt của Ngải Nhi cùng Dương Diệp không ngừng hiện lên trong đầu, vùng ra khỏi cái chần bồng nặng nề, tôi đã quyết định, cho dù kết quả như thế nào, tôi nhất định phải tin người tôi yêu thương.

“Tiểu Cận nhi, tại sao không ăn cơm chiều?”

Dương Diệp cầm trên tay một ly nước màu đen, tôi biết nhất định đó là một ly cà phê nồng thuần hương vị ngọt ngào, Dương Diệp biết tôi rất sợ đắng, luôn cẩn thận bỏ vào trong ly vài viên đường rồi mới mang cho tôi uống.

Tiếp nhận ly cà phê, ngửi mùi hương nồng đậm kia, tôi không chút suy nghĩ uống hết, Dương Diệp trước mắt tôi cười lạnh giống như Hàn Viên cùng Lam Ninh Hiên, tôi chừng từng thấy anh cười như thế, mà anh, cũng chưa từng đối với tôi như vậy.

Rồi ngay sau đó, đầu lưỡi của tôi cảm thấy chưa bao giờ đắng chát như thế, oa một tiếng phun đầy cà phê trên mặt đất, còn phần cà phê đã vào dạ dày thì đang thét gào tàn sát bữa bãi trong bụng tôi, cầm ly cà phê đen còn phân nửa trên tay, tôi ngạc nhiên nhìn đôi mắt Dương Diệp cười mà như không cười.

“Đắng, rất khó nuốt xuống bụng, có phải hay không?”

Tôi lẳng lẳng nhìn chăm chăm anh, tựa như một người xa lạ đang đứng trước mặt tôi chứ chẳng phải là anh nữa.

“Cảm giác bị lừa thấy như thế nào? Bề ngoài hương thuần giống như cà phê, nuốt vào trong bụng lại chẳng khác nào thuốc độc.”

Dương Diệp không biết từ khi nào đi đến trước người tôi, cầm ly cà phê trên bàn tay đã lạnh buốt của tôi đổ lên trên thắm, tẩm thắm mềm mại màu đỏ thắm dần màu đen tựa như lời nguyện rửa làm cho người ta không thể dời mắt.

Giọng nói Dương Diệp văng vẳng bên tai.

“Cậu có biết trên đời này cũng có một loại độc được ngọt ngào như đường mật không? Mãi đến lúc cậu sắp chết thì cậu mới biết được thứ mình uống rốt cuộc là cái gì....”

3. Chương 3

Dương Diệp dùng sức ném phịch tôi xuống giường, ót đụng vào tượng điêu khắc gỗ đầu giường làm tôi đau đốn kêu lên, trước mắt mơ mơ hồ hồ, Dương Diệp thân hình cường tráng đè tôi xuống, thân thể yếu ớt căn bản không thể chống cự, cơn đau đốn sau ót vẫn chưa biến mất, quần áo trên người bị thô bạo xé rách, tôi sợ hãi che lại thân thể lỏa lồ, đột nhiên một bàn tay hung tàn tát vào mặt tôi, miệng lập tức trào ra mùi máu nồng đậm.

“Dương Diệp....” Tôi sợ hãi gọi tên anh, không biết vì sao anh lại đối xử với tôi như vậy.

Dương Diệp lãnh đạm nhìn tôi, trong đôi mắt không hề có vẻ dịu dàng quen thuộc, khóe môi cong lên đầy vẻ giễu cợt.

“Ngải Nhi hôm nay nói cho cậu cái gì, cậu giờ cũng biết phản kháng rồi sao? Muốn làm theo lời của Ngải Nhi dọn đi khỏi cái nhà này à?”

Tôi khựng hoảng lắc đầu, tôi chưa bao giờ muốn rời xa Dương Diệp, cũng không biết anh làm sao biết được lời Ngải Nhi nói với tôi, “Tôi không có...”

Nhưng Dương Diệp không hề nghe tôi nói, anh dùng tay trái bắt lấy hai tay tôi cố định lên đỉnh đầu, tay kia thì tách đầu gối ra, sau đó anh đưa phân thân đỏ hồng vào phía sau tôi bắt đầu sáp nhập.

Tôi đau đốn đến nổi ngay cả một tiếng kêu cũng không thể thốt ra, hậu phương bị đỉnh nhập đau đốn càng ngày càng tập trung, nửa người dưới như bị một cây cây sắt to lớn nóng rực xỏ xuyên qua, Dương Diệp không ngừng ra vào dúng đạo đã thấm đẫm máu, cơn thịt chôn sâu càng sưng lên, bên trong thật giống như sắp nứt rách ra vậy.

Tôi theo bản năng muốn la lên cầu cứu, nhưng tôi kêu cứu ai bây giờ, ở trên đời này, người duy nhất tôi có thể tin cũng chỉ có Dương Diệp.

Đôi môi cánh hoa xanh trắng không ngừng mấp máy, mắt tôi chảy không ra lệ, ngây ngây ngẩn ngẩn nhìn trần nhà trống rỗng, vẫn là màu xanh thắm như trước, vẫn là màu Dương Diệp yêu thích nhất, anh từng nhận lời cho tôi một bầu trời, cho tôi một cuộc sống vui vẻ.

Tình ái cường bạo không biết giằng co bao lâu, ở trong quá trình đó, ta mơ hồ chỉ có thể chịu đựng được mười phút sau đó liền ngất đi. Lúc tỉnh lại, trên người đã được mặc một bộ quần áo mới, đau đốn kịch liệt làm cho tôi không thể tiếp tục yên giấc, Dương Diệp đang nằm ngủ cạnh giường, tôi sợ hãi lui vào phía góc giường, chấn động rất nhỏ làm Dương Diệp bình tĩnh.

“Cậu tỉnh lại rồi, thật tốt quá.” Dương Diệp trên mặt lo lắng, anh lại dịu dàng quen thuộc, nếu không phải trên người còn vô cùng đau đớn, có lẽ bản thân sẽ nghĩ rằng trận cuồng bạo kia chỉ là cơn ác mộng.

Không để cho tôi cự tuyệt, anh lại ôm tôi giống như một con rối, hương vị ấm áp của Dương Diệp làm cho những giọt nước mắt li ti của tôi không ngừng tuôn rơi, thanh âm Dương Diệp tựa như lời hát ru, ở bên tai tôi du dương.

“Cậu vừa rồi chảy thật nhiều máu, Ninh Hiên cùng tôi giúp cậu lau đến mấy bồn máu loãng, tôi còn tưởng rằng cậu sắp chết chứ, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như vậy làm cho tim tôi thật đau xót a...”

Tôi vẫn cảm lạnh không dám nói chuyện, Dương Diệp âm tình bất định, tôi cuối cùng lĩnh giáo, thì ra Ngải Nhi không hề gạt tôi.

“Tôi hiện tại biết đều do Ngải Nhi giở trò quỷ, cô ta muốn cướp đi cậu từ bên cạnh tôi, cậu là của tôi, chỉ có tôi không cần cậu, cậu không được rời khỏi tôi, nghe hiểu chưa? Tiểu Cận nhi, đừng có lần sau đó.

Tôi nằm ở trong ***g ngực của Dương Diệp, Dương Diệp vẫn như thường lệ chờ sau khi tôi ngủ say, mới đặt tôi trở về trên giường.

Sáng sớm tỉnh lại, Dương Diệp đã dẫn dò quần qua bảo tôi đến nhà hàng dùng điểm tâm, tôi cố gắng kìm nén khó chịu bước vào phòng tắm rửa mặt, lại phát hiện quần của mình dính đầy vết máu, máu đen khó coi nhiễm bẩn áo ngủ hồng nhạt, giặt làm sao cũng không đi.

Tối nhà ăn, Dương Diệp vẽ mặt mỉm cười đang ngồi ở đó.

Mấy mẫu vụn của tờ giấy thông báo đại học bay đến trước tay tôi, trên khuôn mặt tàn khốc của Dương Diệp vẫn tiếp tục tươi cười tao nhã, hẳn cùng với cuộc đời này đều ngạo mạn như nhau.

“Tiểu Cận nhi chỉ có thể ở bên cạnh tôi, không được đi đâu cả.”

Kể từ ngày đó, tôi không còn gặp lại Ngải Nhi, giấc mộng lên đại học cũng mai một theo thời gian.

Cuộc sống của tôi ban ngày và ban đêm hoàn toàn khác xa nhau, ban ngày, tôi vẫn như trước là Nhị thiếu gia của Dương gia, tôi vẫn như trước được Dương Diệp yêu thương vô hạn, ban đêm, nơi yêu thương lại biến thành phòng ngủ, nằm ở dưới thân Dương Diệp tiếp nhận hoan ái.

Luật động trêu đùa dưới thân tựa như vĩnh viễn không ngừng, ánh mắt chết lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôi đã thành một con chim trong ***g chẳng thể bay đi đâu được nữa.

Cuối tuần Ninh Hiên nhân lúc bệnh viện nghỉ làm đến nhà xem bệnh cho tôi, có lẽ do buổi tối quá lạnh, cho dù biết chuyện này có liên quan đến việc hoan ái của Dương Diệp, nhưng tôi vẫn tận lực không muốn nghĩ đến nữa.

Đạo này ngay cả Hàn Viên rất hiếm gặp cũng tới, vẫn là thái độ lạnh lùng ngồi ở trên ghế sofa, tôi không hiểu, nếu chán ghét tôi như thế, vì sao không đợi ở đại sảnh để không phải nhìn thấy tôi, như vậy cũng đỡ phải tức giận.

Ninh Hiên muốn Dương Diệp cởi quần tôi ra để kiểm tra vết thương bị nứt ra ở hậu phương, Dương Diệp cũng chẳng để ý đến khuôn mặt tôi đã trắng bệch, một phen lật thân tôi qua, cặp mông lồ lộ bại lộ ở trong không khí mát mẻ, ngón tay Ninh Hiên ở phía sau tôi di động làm cho tôi ảo giác nghĩ đến chuyện đêm qua với Dương Diệp.

Ninh Hiên muốn Dương Diệp đi theo ra ngoài, tôi mệt mỏi nhắm mắt lại, thứ nhất, gần đây tôi hoàn toàn không thấy đối bụng, thân thể lại gầy yếu giống như lúc mới tới Dương gia, không thể chịu đựng quá nhiều mệt mỏi nữa, thứ hai, trong phòng chỉ còn tôi cùng Hàn Viên, nhắm mắt lại nghĩ ngợi một hồi còn tốt hơn là đối diện với ánh mắt khinh bỉ của hắn.

Lam Ninh Hiên cùng Dương Diệp đi ra hành lang gấp khúc ngoài cửa, Dương Diệp có vẻ có chút không chuyên chú, liên tục nhìn vào trong phòng, hẳn biết Hàn Viên rất chán ghét tiểu Cận nhi, Hàn Viên thân thể phi thường khiết phích nghiêm trọng (khiết phích: nghiện sạch sẽ), Dương Cận giống như một kẻ bản thiếu xuất thân ở phố cũ nhưng Hàn Viên xem ra coi cậu ấy còn không bằng rác rưởi.

Đẩy đẩy mắt kính có chút trầm trọng, gương mặt Lam Ninh Hiên vẫn bình tĩnh như trước, “Anh làm hơi quá rồi đấy, cậu ấy vẫn chưa có khả năng thừa nhận anh, vết thương của cậu ấy rất dễ bị nhiễm trùng, không thích hợp giao hoan triền miên.”

Dương Diệp thoải mái dựa vào vách tường tuyết trắng, trên mặt không có một chút lo lắng, “Chỉ cần cậu ta có thể chống chọi đến khi trò chơi kết thúc là được, sau đó cậu ta như thế nào, đó không phải là chuyện liên quan đến tôi.”

“Ngải Nhi muốn tôi cho anh biết, trò chơi này không nên tiếp tục, anh có thể sẽ hại chết một đứa trẻ hoàn toàn tin tưởng anh đấy.”

Dương Diệp bĩu môi, “Anh đã nói với cô ta là tôi đã lên giường với tiểu Cận nhi sao?”

Ninh Hiên lắc đầu, Dương Diệp làm ra dáng vẻ nghi ngờ, “Anh không nói với cô ta? Cô ta mà biết được nhất định sẽ tức chết, tôi thật muốn xem bộ mặt cô ta nổi trận lôi đình, nhất định rất thú vị nha.”

Ninh Hiên lẳng lặng chăm chú nhìn Dương Diệp một hồi, chậm rãi nói, “Tôi biết rồi, dù sao tôi cũng đã chuyển lời xong, quyết định là ở anh.”

Nếu như mắt nhắm chặt, lỗ tai sẽ có thể được rõ ràng hơn, trong phòng yên lặng không có bất kỳ tiếng động nào khác, ở trong lòng thầm nghĩ, không biết Hàn Viên đã đi hay chưa, đang lúc nghĩ như vậy, Hàn Viên không biết từ khi nào đi đến trước giường, giọng nói vẫn lạnh lùng như trước.

“Không nghĩ tới người làm việc lẹ đến thế, mới đó đã quen mở đùi ra để cho nam nhân thượng, sao còn có thể bởi vì không mặc quần áo mà bị cảm chứ?”

Lời mỉa mai lạnh lùng làm cho tôi càng thêm không có dũng khí mở mắt nhìn khuôn mặt diễm lệ nhưng lạnh như băng đó, vì bất an mà lông mi kịch liệt run rẩy làm lộ ra sợ hãi.

Hàn Viên trên người vẫn có loại hương vị băng lãnh, giống như đóa hoa cao ngạo, lãnh diễm nở rộ, ám hương từ từ tới gần hơi thở của tôi, ngón tay không chút ám áp hướng hạ thân tôi dò xét, tôi cả người cứng ngắc, nhưng ngay cả cử động cũng chẳng dám, chỉ sợ Hàn Viên không vui sẽ hung hăng đánh tôi, bàn tay Hàn Viên mò vào quần, xẹt qua phía trước phần thân mềm nhũn, thuận theo bờ mông trượt xuống dưới, thanh âm độc ác còn cố ý thì thầm bên tai tôi.

“Thật không biết Dương Diệp làm sao có thể thượng một tên đờ đẫn như ngươi, hay là ngươi ở phố cũ đã quen dùng phía sau hậu hạ đám lang thang vì thế kỹ thuật tốt làm cho Dương Diệp không thể buông ngươi sao?”

Tôi mãnh liệt mở mắt ra, đột nhiên mắt tôi và Hàn Viên đối diện nhau ngừng lại trong khoảnh khắc, trưng ra tươi cười lỗ mãng khinh thường, cánh tay trắng nõn thon dài duỗi về phía tôi, “Vậy cũng cho ta nếm chút mùi vị đi, xem người giá trị cỡ nào.”

Tôi không muốn hấn chạm vào tôi nữa, trong tim hoảng loạn, tôi dùng cánh tay không bị khống chế hất mạnh tay của hắn, một tiếng vang thanh thúy nhất thời cắt đứt dũng khí của tôi, Hàn Viên mặt nghiêng qua một bên, thì ra trong lúc tôi hất mạnh tay hắn thì cũng đồng thời hung hăng đánh trúng gương mặt xinh đẹp của hắn, trên mặt hắn in lên năm ngón tay đỏ chói.

Tôi nghĩ rằng Hàn Viên sẽ xoay đầu ra sức đánh cho tôi một trận, nhưng hắn chỉ nắm chặt hai tay rồi chậm rãi đứng thẳng dậy nhìn chằm chằm tôi, ánh mắt so với trước kia càng thêm lạnh, Dương Diệp khi đến nơi chỉ sờ sờ đầu của tôi, cho tôi ăn chút thức ăn lót dạ dày, tôi tựa vào trong lòng Dương Diệp không dám đối diện cặp mắt như muốn giết người của Hàn Viên, Dương Diệp không phát hiện khác thường, mừng rỡ nói tôi nghĩ thông, còn chủ động ở trong ngực anh làm nũng, Hàn Viên đợi một hồi sau thì nói có việc phải đi trước, lúc đó tâm tình căng thẳng của tôi mới chậm rãi thả lỏng, nhưng ở trong ***g ngực của Dương Diệp khiến tôi cảm thấy khó chịu dù cho cánh tay kia có ám áp thế nào đi chăng nữa.

Trong đêm đó, tôi phát sốt cao, Dương Diệp tự mình chăm sóc cho tôi cả đêm, đó là buổi tối đầu tiên không bị điên cuồng xâm phạm, tôi nặng nề ngủ thiếp đi, trong lòng nhen nhói một vọn tưởng, Dương Diệp! Anh cũng có chút để ý đến tôi phải không?

4. Chương 4

Ngồi ở bên rèm che phía trước cửa sổ, xuyên qua khe hở nhìn phong cảnh xinh đẹp bên ngoài, Dương gia tọa lạc trên một bãi cỏ xanh mơn mớn, rộng lớn đến nỗi nhìn không tới cuối.

Tôi nhớ Ngải Nhi, nhớ đến sự dịu dàng của cô ấy, nhớ đến lúc cô ấy ôn nhu chạm vào mặt tôi tóc tôi, nhưng có lẽ tôi sẽ không bao giờ có thể gặp lại Ngải Nhi nữa, nỗi nhớ đông đầy thì ra lại khổ sở như vậy, Dương Diệp bảo tôi phải đợi ở trong căn nhà đáng sợ này vì thế tôi cứ thành thành thật thật ngồi đợi, ngay cả một bước cũng không buồn bước, từng nghĩ rằng mình không giống như lời nói của Hàn Viên, bán đứng thân thể chỉ vì ham mê hư vinh, cuộc sống giàu sang phú quý.

Nhưng, tôi không thừa nhận cũng không phủ nhận, ngay cả bản thân cũng không biết mình muốn thứ gì, ngẫm lại Ngải Nhi từng hỏi rằng tôi muốn cuộc sống về sau sẽ thế nào, tôi lúc ấy chỉ ngượng ngùng cười khẽ, Ngải Nhi thúc giục tôi nói, tôi vẫn một mực không nói ra, trong lòng tôi từ đầu đến cuối chỉ ước mơ được ở bên cạnh Dương Diệp, anh chính là cuộc sống của tôi.

Cuộc sống bây giờ quả thật đã biến thành giống như suy nghĩ trong lòng, mỗi ngày chờ đợi Dương Diệp trở về, chờ anh bồi tôi ăn cơm, bồi tôi đọc sách, cuối cùng, tôi bồi anh trên giường.

Lúc Dương Diệp đem con thịt lửa nóng hung hăng sáp nhập trong cơ thể tôi, xương sườn gầy yếu được Dương Diệp từng cái từng cái liếm qua, Dương Diệp nhìn tôi ánh mắt có chút mê man trống rỗng, rồi sau đó cau mày, tăng thêm lực đạo dưới thân, nơi riêng tư cảm giác được một cỗ nhiệt lưu trào ra, lửa nóng của Dương Diệp còn chưa rời khỏi, lại vẫn cứ thô to, tôi kéo về suy nghĩ đang phiêu đảng ở ngoài sự thật, hướng mắt đối diện con người lạnh đậm của Dương Diệp, khăn trải giường dưới thân một mảnh thấm ướt, mùi máu thoang thoang ở trong không khí càng lúc càng đậm, màu thuần trắng cũng đã nhuộm đậm màu đỏ tiên diễm.

“Tiểu Cận nhi, cậu suy nghĩ cái gì vậy?”

Dương Diệp vẫn không dừng lại, có máu thấm vào, anh càng thêm cuồng bạo đem con thịt va chạm vào nơi yếu ớt đang đầm đìa máu tươi, theo thói quen gia tăng động tác trên người của tôi, tôi không hề ngắt xiu đi, tới đầu tới cuối, tôi đều duy trì dòng ý thức mỏng manh, nhìn người nam nhân trước mắt này, tôi biết, anh chán ghét thứ không nắm được trong tay.

“Nghe nói cậu ở nhà cũng không nói chuyện với bất cứ người nào, tại sao lại không nói lời nào?”

Dương Diệp ôm lấy thân thể đã nát vụn của tôi dịu dàng hỏi, Dương Diệp đã rất lâu không đánh tôi, nhưng tôi đối anh vẫn sợ hãi thật sâu, anh không giống như Hàn Viên, ít nhất Hàn Viên còn biểu hiện ra thái độ vô cùng chán ghét.

“Không có...” Tôi nghe thấy giọng nói mình suy yếu khàn khàn, có một phần là do sợ hãi Dương Diệp, một phần còn lại là do bản thân tôi đã lâu lắm rồi không mở miệng nói chuyện.

Dương Diệp thực vừa lòng nở nụ cười, sợi tóc màu vàng dao động ở trước mắt tôi, tôi kiềm nén dục vọng không bắt lấy chúng nó, chỉ vì tôi biết rõ người trước mắt không phải thiên sứ mà là ác ma.

“Chỉ cần cậu còn nói chuyện với tôi là được rồi, không cùng người khác nói chuyện cũng không quan hệ.”

Thì ra Dương Diệp cười chính là vì thế, cho dù tôi không muốn cùng người khác nói chuyện, thì Dương Diệp vĩnh viễn là người ngoại lệ, cảm giác đạt được này khiến anh vô cùng thỏa mãn, tôi cảm giác trước ngực anh hơi hơi rung động, tiếng cười nhàn nhạt kia truyền vào lòng tôi, trong khoảng khắc đó, tôi cũng không biết phải nên vui hay nên buồn.

Mùa đông đã đến được một thời gian, mặt cỏ ngoài cửa sổ sớm bị sương tuyết lấp kín, bông tuyết bay bay tụ tập trên khung cửa sổ, thế giới bên ngoài dường như bị bao phủ bởi một màu trắng xóa, cảnh tuyết trước mắt đột nhiên làm cho tôi nghĩ đến những ông cụ xin ăn ở phố cũ, mùa đông nơi đó tuy rằng lạnh hơn rất nhiều, nhưng trái tim vẫn luôn ấm áp, từng ngày từng ngày, chỉ lo lắng cho sinh kế ngày mai, hiện tại cuộc sống không lo ăn không lo mặc, nhưng lại phiền não chẳng thể nào thoát ra được.

Dương Diệp ngồi trong đại sảnh, tinh tế uống một ly cà phê hương nồng, vẻ mặt phi thường hưởng thụ, mà tôi kể từ lần đó cũng chẳng dám uống bất kì thứ gì có liên quan đến cà phê nữa, đáng chất cực độ vẫn còn

tồn tại trong khoang miệng, vẫn là một hồi ký ức hazy còn mới mẻ.

Hôm nay người của đại trạch đột nhiên công việc lu bù, quản gia sai người ngoài vác đến một thân cây đặt ở trong đại sảnh, may mắn kiểu cách nhà Dương gia rất cao, bằng không cái cây lớn như thế không cách nào mang vào được, quản gia thấy tôi rất cuộc cũng cảm thấy hứng thú với chuyện gì đó, lão lấy ra những đồ vật trang trí, gương mặt già nua nở nụ cười, bảo rằng muốn tôi treo từng cái lên những cành xanh to lớn.

Người hầu một bên mang đến cái thang nhỏ để cho tôi vững chắc trèo lên, tôi lấy một người lùn nhỏ treo lên đầu nhánh cây bên phải, nhìn nó hơi hơi đung đưa, trái tim tựa như vui sướng dâng trào, tôi giơ lên cánh tay trắng nõn, cầm lấy một cây gậy nhỏ, lần này tôi định treo ở nơi cao hơn một chút nhưng thân hình đột nhiên vọt lên cao, cơ thể chấn động, Dương Diệp ở tôi bên tai tôi nói.

“Tôi ôm cậu lên cao để cho cậu treo hết mới thôi.”

Dương Diệp bế tôi lên để treo nốt số đồ trang trí còn lại, anh cắn tại cổ tôi một ngụm, cho dù có người hầu trước mặt, anh vẫn như trước không hề kiêng kị, tôi đỏ mặt đem ngôi sao màu vàng cuối cùng treo lên trên đỉnh, Dương Diệp rất cuộc đặt tôi xuống mặt đất, nhìn cây thông Noel do chính tôi hoàn thành, Dương Diệp nhẹ nhàng mở miệng.

“Đợi đến ngày lễ Giáng Sinh, tôi mang cậu đi đến một nơi.”

Không khí vui sướng của Lễ Giáng Sinh bao phủ toàn bộ căn nhà, ngay cả tôi cũng cảm thấy một tia vui mừng theo trong lòng nhẹ nhàng lướt qua, tôi cầm một tách trà nóng hổi ngồi ở trước đại sảnh nhìn đủ màu sắc rực rỡ, cây tự tay tôi trang trí thật đẹp, dưới tầng cây đặt rất nhiều gói quà xinh xắn, màu sắc nào cũng có, Dương Diệp vẫn chưa về đến nhà, cả nhà trên dưới đều chờ anh trở về chúc mừng ngày lễ Giáng Sinh.

Tôi không quên Dương Diệp từng nói với tôi vào lễ Giáng Sinh sẽ dẫn tôi đi ra ngoài, trong lòng có chút chờ mong cùng hồi hộp, tôi nắm chặt trong tay tách trà dần dần chuyển ấm, tầm mắt càng không ngừng chuyển hướng về cửa lớn không biết khi nào thì mở.

Tiếng xe chậm rãi vào nhà đặc biệt rõ ràng, đại khái là Dương Diệp đóng cửa xe, quản gia đi đến mở cửa cho Dương Diệp, đi tới cũng không chỉ một mình Dương Diệp, còn có Lam Ninh Hiên và cả Hàn Viên cũng đến đây, tôi thấy hân hỉ, liền lập tức không dám hướng nhìn Dương Diệp nữa, sợ rằng Hàn Viên lại sẽ làm tôi khó xử.

Tinh tế uống một ngụm trà nóng hoàn toàn vô vị đã gần như nguội lạnh, Dương Diệp đi tới ôm lấy tôi giống như một con rối, hôn nhẹ đôi môi bị nước thấm ướt.

“Vẫn chưa mở quà sao?”

Không đợi tôi trả lời, Dương Diệp ôm tôi đến dưới cái cây lớn, đặt tôi ngồi ở trên thảm, bàn tay to lớn chọn lấy một hộp quà gói giấy màu đỏ tươi, ngón tay thon dài tùy ý xé mở gói quà, bên trong là một cái đồng hồ tinh xảo màu lam, ngay cả kim đồng hồ cũng được làm vô cùng tinh tế, vừa thấy liền biết giá nhất định không hề rẻ, Dương Diệp kéo qua tôi qua, đeo cái đồng hồ lên cổ tay gầy yếu của tôi.

“Cận nhi tay trắng như vậy, mang màu lam thật phù hợp, kế tiếp để cho cậu tự mình mở.”

Tôi chần chờ nhìn Dương Diệp, xác định trên mặt anh thật sự đang tươi cười, bàn tay tái nhợt chọn một hộp quà màu vàng, tôi luôn luôn không thích màu sắc quá diêm lệ, hộp quà màu đỏ mới vừa rồi làm cho tôi nghĩ đến máu đang chậm rãi chảy ra từ trên người mình.

“Mau mở ra xem đi.”

Tôi cẩn thận xé mở băng keo trong suốt thật cẩn thận, giấy gói xinh đẹp như thế làm cho tôi không nỡ hủy chúng đi, nghĩ tới toàn bộ khả năng, lại không nghĩ tới sẽ có người tặng thư, trong lòng mãnh liệt nhảy lên, người gửi thư nhất định chỉ có thể là Ngải Nhi!

Khóe miệng cong lên của Dương Diệp dần dần mím chặt, không khí đột ngột lạnh ngắt làm cho tôi cũng không dám mở thư ra, dù sao chờ sau khi Dương Diệp xuất môn rồi hẳn mở cũng được.

“Ai đem món quà này vào đây?”

Dương Diệp dùng đôi mắt sắc nhọn quét qua toàn bộ người trong phòng, một thiếu niên ước chừng bằng tuổi anh đứng dậy.

Cậu ta hình như chưa thấy qua Dương Diệp khó chịu như thế bao giờ, giọng nói ngây ngô tràn ngập bất an, “Dương tiên sinh, là tôi.”

“Kể từ giờ khắc này trở đi, đừng để ta thấy ngươi ở trong căn nhà này nữa.”

Thiếu niên lộ ra vẻ mặt kinh hãi bị quản gia lôi xuống, ngạc nhiên không biết mình tại sao làm Dương Diệp tức giận, kỳ thực làm anh tức giận cũng không phải thiếu niên đó mà là tôi cùng gói quà kia.

“Ai... Diệp ngươi quả thực nhảm chán, dù sao cũng chỉ là Ngải Nhi nhờ người đưa tới thôi mà! Không nghĩ rằng tên ăn xin này lại hữu duyên như vậy a?”

Đôi mắt mị lệ của Hàn Viên vì cười mà cong thành một nét xinh đẹp, ánh mắt sáng ngời mà tàn độc nhìn tôi như sắp có kịch vui để xem, nhưng Dương Diệp đột nhiên không phản ứng gì cả.

Khuôn mặt anh tuần lộc vẻ giận dữ phút chốc trầm tĩnh lại, bàn tay to lớn nhẹ nhàng xoa xoa cần cổ tôi, ôn nhu nói, “Hôm nay tôi không tức giận, chúng tôi đến nhà hàng ăn tiệc lớn đi.”

Hàn Viên ngồi ở đối diện tôi, đôi mắt màu tro tựa như rắn không khách khí nhìn chăm chăm tôi, giống như đang đợi tôi bị đồ ăn nghẹn chết, ngạo mạn chậm chậm buông dao nĩa, nếu tôi còn có thể mặt không đổi sắc ăn hết những món sơn hào hải vị trước mắt, thì tôi quả thực quá lợi hại.

Dương Diệp phát hiện tôi khác thường, đem thịt gà tây trên mâm của tôi xé nhỏ ra, khẽ giọng ân cần bảo tôi ăn một chút đi.

Hàn Viên thấy Dương Diệp càng thêm che chở tôi, thế nhưng lại tà mị nở nụ cười, ngay cả hai vai cũng run rẩy lợi hại vì cười.

“Đúng a, ngươi hôm nay vẫn nên ăn no một chút, nếu không ngươi nhất định sẽ phải hối hận... A!”

Lời nói Hàn Viên tôi nghe một câu cũng không thể hiểu, nhưng trong lòng chợt cảm thấy bất an lắm, Hàn Viên hôm nay so với thường ngày cực kỳ khác thường, thường ngày nếu không phải lạnh lùng trừng tôi thì cũng là hung hăng mắng tôi, nhưng tuyệt sẽ không giống hiện tại cười như một kẻ điên, Hàn Viên càng cao hứng thì đại biểu cho tình cảnh của mình sẽ càng bi thảm.

Sau khi dùng xong cơm tối thực chẳng biết mùi vị thế nào, Dương Diệp lấy cho tôi một tách trà nóng, Dương Diệp đối với tôi vẫn tốt như trước đây, tôi giúp anh mặc áo khoác rất dày, bên ngoài trời đang tuyết lớn, Dương Diệp kiên trì mặc kệ thời tiết dẫn tôi xuất môn, nhất định nơi đó phi thường đặc biệt.

“Chúng ta sẽ đi đến nơi đó ngay bây giờ.”

Hàn Viên cùng Lam Ninh Hiên mỗi người đều lên một chiếc xe sang trọng, lái theo chiếc xe tôi và Dương Diệp ngồi, tôi tò mò nhìn ra cửa kính xe, chính mình không biết đã đi qua bao nhiêu tòa nhà?

Xe chậm rãi dừng lại, Dương Diệp mở cửa xe cho tôi, tôi bước xuống trên đường nhựa phủ đầy tuyết.

“Tiểu Cận nhi, ngoại trừ nơi này, không có nơi nào thích hợp hơn với cậu.”

Dương Diệp càng đẩy tôi tiến thêm một bước, trong nháy mắt đó, máu trong toàn thân tôi như đông lại.

“Lẽ giáng sinh vui vẻ, tiểu Cận nhi.”

5. Chương 5

Trước mắt chỉ có tinh khiết đen cùng thuần trắng, từng hạt tuyết trắng xóa phát sáng nhàn nhạt tựa như sợi bông rơi đầy ngã tư đường đông nghìn nghịt người, ánh ra một mảnh cô đơn lạnh lẽo, Dương Diệp dừng xe đứng ở giữa đường, Hàn Viên cùng Lam Ninh Hiên cũng xuống xe đi tới, Dương Diệp đưa tay khoát lên trên vai tôi, trong nháy mắt, tôi nhận ra bàn tay Dương Diệp so với những bông tuyết đang rơi quanh mình còn làm tôi cảm thấy lạnh giá hơn.

“Tiểu Cận nhi, nói cho tôi biết cậu nhìn thấy gì?” Lời nói vẫn nhẹ nhàng như cũ nhưng ẩn chứa tàn khốc, có lẽ do cái lạnh mùa đông khiến thân thể tôi bắt đầu hơi hơi phát run.

Tôi nhẹ nhàng mấp máy môi, nhưng miệng lại nói không nên lời, ở trước mắt tôi là cửa hàng tạp hóa quen thuộc, hình như cũng đã hai ba năm rồi không đến đây, cảnh tượng này cũng đã từng gặp qua rất nhiều lần trong ác mộng, tôi rưng rưng nước mắt quay đầu lại nhìn Dương Diệp, dùng ánh mắt thử hỏi anh. Anh muốn vứt bỏ tôi trở về... Nơi này sao?

Dương Diệp khẽ hôn lên cái trán lạnh lẽo của tôi, con ngươi đen láy nhìn tôi, chậm rãi mở miệng, “Một người mà thứ gì cũng không có, cho dù mất đi thứ gì, cũng sẽ không đau khổ, hiện tại mất tất cả những thứ cậu có được, cảm giác ra sao? Tôi thật muốn biết cậu có thể nổi điên hay không...? Cậu sẽ thế chứ?”

Tôi mở to hai mắt nhìn Dương Diệp, tôi bây giờ ngay cả tên cũng không có sao?

Trái tim giống như thủng một lỗ để cho băng tuyết tên là Dương Diệp rơi vào trong lòng.

“Diệp, người còn định đợi bao lâu nữa, tuyết càng lúc càng lớn rồi, nếu không đi thì sẽ thật phiền lái xe nha.”

Hàn Viên đã bắt đầu không kiên nhẫn thúc giục Dương Diệp, thì ra Hàn Viên cùng Lam Ninh Hiên đã sớm biết rõ, tôi cuối cùng cũng hiểu được ý tứ của Ngải Nhi, cô ấy muốn tôi đi, chính là không muốn để cho Dương Diệp thương tổn tôi, nhưng mà..., Ngải Nhi thế nhưng không nghĩ tới, Dương Diệp ở trong lòng tôi chính là bầu trời mà tôi chẳng thể nào rời xa được

Dương Diệp là người duy nhất có thể dễ dàng tổn thương tôi.

Dương Diệp đi rồi, đèn xe trong đêm tối lấp lánh ánh sáng đỏ biến hóa kì lạ, cuối cùng trận tuyết dần xóa mờ phương hướng anh rời đi, tôi một mình đứng ở giữa con đường mà Dương Diệp đã bỏ lại tôi, mờ mịt nhìn khung cảnh đau thương trước mắt, qua thật lâu sau, mới từ miệng tôi thốt ra, “Dương Diệp... Tại sao...?”

Tôi lấy tay lau đi giọt nước mắt ấm nóng trên mặt.

“Anh thật sự muốn tôi thành như thế này sao?”

Hàn Viên tựa vào trước cửa sổ sát đất trong suốt, bàn tay thon dài trắng nõn nhẹ cầm một cái ly thủy tinh để dài, chút rượu dao động bên trong ly, khóe mắt khinh mị liếc nhìn Dương Diệp cũng đang ở trước cửa sổ uống rượu.

“Ngày lạnh như thế, có lẽ người còn chưa kịp nhìn thấy trò hề của hán thì hán đã chết rồi.”

Lam Ninh Hiên nằm ở ghế dài, nhìn ánh trăng trên bầu trời tỏa sáng thuần khiết, làm tôn lên tầng tầng tuyết trắng, tuy rằng xinh đẹp, nhưng cũng có thể trí mạng.

Đối với việc Dương Diệp làm, anh ta cũng không định nhúng tay, cũng giống như Ngải Nhi, bất luận kẻ nào quan tâm cũng có thể làm cho tiểu Cận rơi vào tình cảnh càng thảm hại hơn, kể từ khi Dương Diệp nhặt được cậu ấy, đó đã là định mệnh.

“Viên, vì sao lúc đó người quan tâm đến Cận Nhi như thế?”

Hàn Viên lộ ra nụ cười lạnh khinh thường, một hơi uống cạn ly rượu ngon, đôi môi đỏ tươi khẽ mở, “Hán làm cho ta hận muốn chết, ta muốn hán chết còn không kịp, sao có thể quan tâm, nếu người mà đưa hán cho ta một tuần, ta khẳng định sẽ giúp người chuẩn bị cho hán một cái quan tài, a...”

Dương Diệp nhẹ nhàng cười, coi như Hàn Viên đang nói nói chuyện tiêu lâm, sắc mặt trầm xuống, từ trong túi tiền lấy ra một cái máy tính mini, chấm xanh trên màn hình từ đầu tới cuối vẫn không di chuyển, vẫn như cũ dừng lại ở nơi bọn họ rời đi, tiểu Cận nhi, cậu đang đợi tôi quay lại đón cậu về sao?

Không nghĩ tới cậu là món đồ chơi không xứng đáng như vậy, cậu vừa mới nảy nếu cậu tôi đừng bỏ lại cậu thì đã không phải ở bên ngoài chịu lạnh rồi, nói đến đây, cũng là do cậu sai thôi.

Rất nhiều năm qua đi đã không còn quen cái rét lạnh đến nỗi có thể đóng băng cả máu, thân thể co ro cũng không có tác dụng gì, quần áo giữ ấm Dương Diệp mặc cho mình cũng không ngăn được băng tuyết lạnh

thấu xương, hàng mi tôi đã phủ kín sương tuyết, ngây ngây ngẩn ngẩn nhìn cái đồng hồ màu lam trên tay, nhớ tới Dương Diệp, nhớ tới sự dịu dàng của anh, nhưng cũng nhớ tới tàn nhẫn mà anh đối với tôi.

Ánh mắt cay xè nhưng chẳng thể chảy một giọt nước mắt nào, có lẽ nước mắt đều đã đóng thành một miếng băng mỏng trên mặt tôi rồi, tại những ngày tuyết rơi thế này thực dễ dàng sẽ ngủ say không bao giờ dậy nữa, cuộn mình nằm ở trên thềm đá trước một cửa hàng, nhìn đường cái rộng lớn đã thừa thớt xe, hình ảnh mình băng qua con đường này để nhặt những đồng xu vụn vặt không ngừng hiện lên, kế tiếp là

Chiếc xe thể thao màu đỏ....

“Ai, nơi này có người.”

“Chúng ta thật may nha, người xem cái đồng hồ trên tay hân kìa?”

Hai kẻ đầu đường xó chợ đến gần tiểu Cận, phát hiện người đã sắp mê man, lòng xấu xa trỗi dậy, trong đó một người thô lỗ kéo cổ tay Dương Cận, lực đạo cơ hồ muốn kéo lìa cánh tay yếu ớt kia.

“Mặt trên còn được khảm đá quý kìa! Thứ này nhất định có thể đổi không ít tiền!”

Dương Cận mở to hai tròng mắt mê mang nhìn hai nam nhân, bọn họ bắt lấy cổ tay cậu, ngay cả dây đồng hồ cũng lười tháo ra mà trực tiếp giật mạnh, trên tay cậu xuất hiện một vết máu thật dài, hơi hơi cảm thấy đau đớn, có lẽ thời tiết như vậy thì cho dù đổ máu hân là cũng rất mau đọng lại thôi.

Hai kẻ còn đồ nhanh chóng liền bỏ đi, miệng còn nói hôm nay thật may mắn gặp được tên ngu ngốc có tiền, ngay cả chống cự cũng không.

Tuyết vẫn như trước lẳng lẳng rơi xuống, thân thể lạnh cóng bị tuyết bao phủ giống như xuất hiện ảo giác, thế nhưng cảm thấy bắt đầu ấm áp, khoe miệng cứng ngắc lộ ra một nụ cười mà ngay cả mình cũng chẳng thể hiểu nổi.

Dương Diệp... Anh..., không đến đón tôi sao...?

Đã qua một ngày, Dương Diệp nhìn ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trên nền tuyết dày, thông qua vị trí chấm xanh trên máy tính mini, anh có thể biết rõ tung tích của tiểu Cận nhi, lạnh lùng cười, trên màn hình chấm xanh không ngừng di chuyển, thoát nhìn tựa như đang chập vọt lẫn trốn.

“Vẫn còn sức sao? Xem ra tôi quá khinh thường cậu rồi.”

Cặp con người trong suốt kia sâu kín chăm chú nhìn anh, bên trong ẩn chứa đau thương vì bị phản bội, nhưng anh biết, chủ nhân đôi mắt kia vẫn chưa tan vỡ, nội tâm của cậu ta so với tưởng tượng của mình còn kiên cường hơn, anh cũng phát hiện, mặc kệ mình cho cậu ấy thứ gì tốt, cậu ấy vĩnh viễn chỉ mỉm cười, nguyên nhân thì anh không biết, chỉ bởi vì đó là món quà do anh tặng sao, cho nên trái tim trong veo kia còn chưa bị ăn mòn thì trò chơi vẫn chưa thể kết thúc.

“Thiếu gia, Ngải Nhi tiểu thư muốn gặp ngài.”

Dương Diệp thu hồi màn hình theo dõi, không nghĩ tới Ngải Nhi còn có thể bước đến cửa tìm anh, mị lực của tiểu Cận nhi cũng không phải bình thường, ngay cả Ngải Nhi cũng nghe thấy tin tức, nhất định là Ninh Hiên báo cho cô ta.

“Bảo cô ta ở đại sảnh gặp tôi.”

Tôi thông thả bước xuống, Ngải Nhi vẫn như trước xinh đẹp động lòng người, chỉ tiếc cô ta không còn là bạn thân của tôi như ngày xưa, trái tim của cô ta hiện tại tất cả đều hướng tới đứa trẻ ngây ngô trong sáng kia.

“Anh mang tiểu Cận đi đâu vậy? Anh thực nhẫn tâm thương tổn cậu ấy như thế sao? Cậu ấy sẽ tan vỡ mất, anh có biết hay không!”

Nhìn Ngải Nhi trước mắt gần như nổi điên, tôi đột nhiên linh ngộ càng sâu, Dương Cận rốt cuộc có cái gì mà có thể làm cho Ngải Nhi dùng loại thái độ này nói chuyện với mình?

“Ngải Nhi...” Tôi chậm rãi mở miệng, ánh mặt trời bên ngoài đã dần dần yếu đi, “Cậu ta vẫn chưa tan vỡ đâu, tôi biết mà, cho nên cậu ta vẫn còn giá trị, tôi muốn chờ chính cậu ta quay về tìm tôi, tôi càng không

hi vọng cô nhúng tay vào, nếu cô không hy vọng tôi đối xử tệ bạc với Cận Nhi thì cô tốt nhất nên hiểu ý tôi.”

Trong con người Ngải Nhi nổi lên đại hồng thủy nhìn Dương Diệp lãnh tình, cũng đồng thời cảm giác mình vô dụng đến tức giận, cho dù chính mình tìm được tiểu Cận trước thì Dương Diệp không từ thủ đoạn vẫn như trước có thể moi ra rất nhiều cơ hội thương tổn tiểu Cận, chẳng lẽ Dương Diệp thật sự chưa từng bị lưu luyến si mê cùng tin tưởng của tiểu Cận cảm động sao?

“Dương Diệp, nếu tiểu Cận thật sự tan vỡ thì anh sẽ lo liệu ra sao?”

“Nếu là một món đồ chơi bị hỏng rồi, đương nhiên là vứt ra bên ngoài.”

Ngải Nhi thật sâu nhìn tôi, cầm lấy túi xách trên ghế salon, cũng không quay đầu lại mà bỏ đi, xem ra là bởi vì câu trả lời vô tình của tôi làm cho cô ta tức giận, tôi mỉm cười sung sướng, ngay cả Ngải Nhi cũng bị vô tình của tôi đánh bại.

“Dương Diệp...” Ngải Nhi không quay đầu, giọng nói bình tĩnh ngày xưa có chút thay đổi.

“Anh sai lầm rồi, sẽ có một ngày anh phải chảy xuống giọt nước mắt hối hận.”

Lúc ấy câu nói đó của Ngải Nhi cũng không làm tôi để trong lòng.

Đợi qua ngày thứ ba, chầm xanh vũng vàng đứng ở một địa phương, tôi gơ lên nụ cười lạnh như băng không chút độ ấm, tiểu Cận nhi của tôi, cậu cuối cùng cũng mệt mỏi rồi sao?

Lên xe hướng đến địa điểm cuối cùng hiển thị chầm xanh, trong lòng không ngừng suy nghĩ, trải qua ba ngày tra tấn, cậu sẽ biến thành bộ dáng như thế nào nhỉ? Tôi thật sự nóng lòng muốn nhìn thấy.

Tìm được chính là gã trung niên mập mạp, không phải Cận nhi, lòng tôi dâng lên một cỗ tức giận, tôi không nhận được kích động ra sức đánh cho gã đàn ông này một trận, muốn lột cái đồng hồ ra khỏi cánh tay đầy mỡ kia, gã đàn ông bị tôi dọa sợ hãi, chân nhũn ra quỳ trên mặt đất.

“Chủ nhân của đồng hồ này ở đâu?”

Tôi không nghĩ rằng Cận nhi sẽ đưa thứ này cho gã, chẳng lẽ tôi thật sự đánh giá sai lầm rồi sao? Mấy ngày ngược lại tự biến mình thành trò hề ở trong nhà theo dõi tung tích của cậu ta.

Đây là do tôi dùng ba vạn đồng mua của hai nam nhân nọ, tôi không biết đây là đồng hồ của ngài, ngài cứ việc cầm đi.”

Tôi nheo lại đôi mắt sắc nhọn, thanh âm tràn ngập tàn khốc, “Hai nam nhân?”

Trên mặt gã đàn ông đã lấm tấm mồ hôi, khuôn hoảng nói, Đúng vậy, tôi còn đang suy nghĩ đồng hồ này sao chỉ có ba vạn đồng, tôi nhất thời tham lam nên mới mua nó, có lẽ bọn họ trộm được rồi bán cho tôi.”

Sai thủ hạ theo như miêu tả đi điều tra hai nam nhân bán đồng hồ kia, tôi ngồi lên xe, trong tay gắt gao nắm chặt cái đồng hồ tinh xảo màu lam, trong đầu hiện lên địa phương mà Cận nhi có thể ở, trong lòng thể nhưng nhiều chỗ bắt đầu nhói đau, xua đi loại cảm xúc kỳ lạ này, hướng lái xe phía trước ra lệnh.

“Đến phố cũ đi.”

Sau khi xuống xe, cảnh sắc ban ngày và ban đêm ở phố cũ thì ra khác xa nhau như vậy, những cửa hàng vốn đóng chặt tất cả đều khai trương, con người đen theo bản năng hướng tới tiệm tạp hóa đối diện, một bóng dáng nho nhỏ co ro nằm ở bên tường, cũng không nhúc nhích.

Tôi đi tới, trên thân thể Cận Nhi vẫn phủ cái áo khoác mà ba ngày trước tôi mặc cho cậu ấy, vén sợi tóc lạnh như băng lên lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không chút máu, hàng lông mi dày phủ tầng băng sương mỏng manh, da thịt tựa như trong suốt, tôi cúi thấp thân mình, đặt đôi môi ấm áp lên đôi môi đã không còn độ ấm kia, cảm giác được máu trong thân thể vẫn lắng lặng chảy, nhẹ nhàng đối Cận nhi đang hôn mê nói.

“Tiểu Cận nhi, Dương Diệp tới đón cậu.”

6. Chương 6

Tôi ôm tiểu Cận nhi vào trong lòng, phát hiện Cận nhi lại nhẹ giống như lúc mới đầu tôi nhặt được cậu ở phố cũ, tôi mơn trớn đôi gò má đã lạnh như băng tuyết, cảm thụ xúc cảm lạnh lạnh kia, không có một tia ấm áp của con người.

“ Gọi điện thoại kêu Ninh Hiên ở nhà chờ trước. “

“ Vâng, thiếu gia. “

Lái xe trả lời, tiếp tục chuyên chú lái xe, đối với chuyện của Nhị thiếu gia, cũng nghe không ít từ những người hầu trong nhà, hình như kể từ khi đi thi trở về sau, Nhị thiếu gia cũng rất ít khi cười, cả ngày chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không ai hiểu Nhị thiếu gia đến tột cùng đang nhìn cái gì.

Lễ Giáng Sinh ngày đó, Đại thiếu gia không biết mang Nhị thiếu gia đi đâu, lúc đi bốn người vô cùng vui vẻ nhưng trở về lại chỉ có Đại thiếu gia, Lam gia cùng Hàn gia, cũng không ai dám hỏi Nhị thiếu gia đâu. Đã làm người hầu trong Dương gia thì cần nhất chính là nhìn ánh mắt chủ nhân, hành vi lệch lạc của mấy vị thiếu gia mọi người đều biết đến, nhưng cũng bất lực, vừa mới thấy Nhị thiếu gia nằm trên mặt tuyết lạnh như băng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch không giọt máu liền làm cho lòng người đau đớn không thôi, Nhị thiếu gia ba ngày nay mất tích nhất định là do bị Đại thiếu gia vứt bỏ ở đó.

“ Người đang vì Cận nhi mà thở dài sao? Không những Ngải Nhi mà ngay cả hạ nhân nhà người cũng thế sao?! “

Lái xe vội vàng thu hồi tâm tư quá mức của mình, run rẩy nói, “ Đại thiếu gia, là tôi đang nghĩ đến chuyện khác, thật sự xin lỗi, tôi sẽ tập trung lái xe. “

Dương Diệp thu hồi ánh mắt sắc bén chuyển tới trên người Cận nhi, lại là sự dịu dàng ấm áp có thể làm tan chảy cả băng, “ Tiểu Cận nhi, chờ cậu mở mắt ra, Dương Diệp cậu yêu nhất sẽ ở trước mặt cậu, cậu sẽ rất vui vẻ chứ..., đừng làm cho tôi thất vọng nữa. “

Dương Cận vẫn một mực chìm trong những ngày tuyết rơi triền miên, chậm chậm bất tỉnh.

Cận nhi được mang về Dương gia, cơ thể lạnh như băng pháp phòng theo từng nhịp thở thoi thóp, Dương Diệp khẳng khái bố trí căn phòng bình thường trở thành phòng bệnh chứ nhất định không mang Cận nhi đến bệnh viện vì không muốn để ai nhìn thấy cậu ấy.

Lam Ninh Hiên đưa cho Dương Diệp lọ thuốc bảo anh xử lý vết thương trên cổ tay tiểu Cận, Dương Diệp cắt bỏ cổ tay áo khoác ngoài, bên trong hiện ra một vết thương rất dài thoát nhìn thực đáng sợ, Dương Diệp cầm tấm bông nhẹ nhàng thoa thuốc lên vết thương, Lam Ninh Hiên đứng bên cạnh tỏ vẻ khó hiểu, người bạn trước mắt, rốt cuộc là hận Dương Cận cực kỳ, hay là yêu thương cậu ấy cực kỳ?

“ Tiểu Cận nhi nhất định rất đau a, có phải rất hận hai kẻ đã làm cậu bị thương hay không? “

Lam Ninh Hiên nổi lòng phức tạp ẩn giấu dưới cặp mắt kính, quả nhiên giống như lời nói của Ngải Nhi, Dương Diệp đã lúng sâu mà bản thân không hề hay biết.

“ Tiểu Cận đại khái là cảm cúm chuyển thành viêm phổi, mấy ngày này phải chú ý nhiệt độ cơ thể cậu ấy một chút, chỉ cần vừa nóng trở lại, lập tức cho tôi biết, tôi mấy ngày này sẽ ở bên cạnh cậu ấy, không thành vấn đề chứ? “

Dương Diệp nhìn Ninh Hiên bình tĩnh tiêm thuốc cho Cận nhi, chậm rãi nói, “ Anh không muốn biết vì sao tôi tìm được Cận nhi à? “

Lam Ninh Hiên dùng một ống tiêm khác bơm thuốc rồi tiêm vào trong thân thể Cận Nhi, sau khi dùng băng dán cố định vết tiêm, mới nói, “Tôi nghĩ rằng, việc này chẳng liên quan gì đến tôi cả.”

Dương Diệp hài lòng nở nụ cười, nhìn cổ tay Cận Nhi băng bó tầng tầng bằng gạc, trong khoảnh khắc Ninh Hiên mở cửa phòng rồi đi, âm thanh trong trẻo hàm chứa vẻ lo lắng vang lên, “ Nếu Hàn Viên cũng giống anh thì tốt rồi. “

Ninh Hiên nghĩ đến Hàn Viên không biết tại sao lên ở sau lưng đi tìm tiểu Cận.

Trong phòng chỉ còn lại có Dương Diệp cùng Dương Cận, mùi nước thuốc nồng nặc chui vào trong mũi khiến Cận nhí chẳng thể ngủ ngon, có lẽ do tác dụng của thuốc làm cho mồ hôi cậu cứ ào ạt chảy ra, ngủ đến vô cùng không an ổn, thân thể bình tĩnh chậm rãi bị cảm giác khó chịu tác động.

“ Dương Diệp... ”

Đôi mắt vốn nhắm chặt mở ra, con ngươi màu đen thắm đắm một tầng hơi nước nhưng vẫn trong trẻo tựa như bảo ngọc có thể nhìn thấy đáy, Dương Diệp đột nhiên cảm thấy toàn thân đều sôi trào lên, cánh tay bị thương kia duỗi hướng về phía anh, tựa hồ muốn xác định Dương Diệp trước mắt có phải ảo giác hay không.

Dương Diệp tiếp nhận tay cậu, nhẹ nhàng đặt vào trong lòng bàn tay anh, âu yếm giống như bảo vật.

“ Tiểu Cận nhí cuối cùng cậu đã tỉnh. ”

Dương Diệp không sắp xếp tôi sống tại nhà chính mà để cho tôi ở trong một căn nhà nhỏ bên cạnh Dương gia, Dương Diệp nói tôi đã đánh mất tư cách làm Dương nhị thiếu gia, tất cả đặc quyền của Nhị thiếu gia cũng không còn dành cho tôi nữa, tôi cũng không được Ninh Hiên chữa bệnh chăm sóc, đương nhiên cũng phải động tay làm việc nhà, Hạnh quân gia tốt bụng thấy tôi thân thể còn yếu nên giúp đỡ tôi một phần, suốt ngày bận bịu nhưng không hề cảm thấy cuộc sống khổ cực, căn nhà nhỏ không có cửa sổ sát đất xinh đẹp như trong phòng trước kia, nhưng phong cảnh bên ngoài thì vẫn rạng rỡ như trước, có những chiều hoàng hôn ngồi trên chiếc ghế nhỏ trông ra cửa sổ, nhìn những đám mây màu đỏ hồng bồng bềnh trôi, chờ đợi Dương Diệp trở về.

Dương Diệp hình như đã quên sự tồn tại của tôi rồi, nơi này vốn dĩ không phải là nhà chân chính của Dương Diệp, anh lúc trước hai ba ngày lui tới một lần nhưng gần đây cách mấy tuần rồi mà anh vẫn chưa đến, tôi khát vọng nhìn ánh đèn xe sáng lên ở trên con đường rộng lớn vùng ngoại thành chậm rãi chiếu hướng căn nhà, rồi lại hồ hững chạy ngang qua khiến lòng tôi càng thêm phiền muộn.

Tiếng xe quen thuộc làm cho tôi lại một lần nữa nhen nhói hi vọng, đầu ngón tay nhỏ gầy cầm chặt song cửa sổ, chờ đợi chiếc xe Dương Diệp chậm rãi chạy tiến vào cửa chính, thân hình cao lớn làm cho lòng tôi dao động xuyên xao, gương mặt tuấn mỹ ôn nhuận cơ hồ khiến tôi vui vẻ đến phát cuồng, là Dương Diệp! Anh đã trở lại!

Tôi đứng dậy muốn chạy ra ngoài căn nhà đón anh, băng qua một cánh lại một cánh cửa, tôi vẫn có thể thấy bóng dáng Dương Diệp, cách hai cánh cửa nữa thôi là tôi đã có thể đi ra ngoài, lúc trong lòng tôi vẫn còn đang vui mừng suy nghĩ như thế, bên cạnh Dương Diệp xuất hiện một cô gái vô cùng diễm lệ, Dương Diệp để cho cô nắm lấy tay của mình, thậm chí Dương Diệp còn lén bóp mông của cô ta, tôi dừng lại bước chân, đây là lần đầu tiên trong lòng tôi chần chờ không chủ động đến gần Dương Diệp.

Quản gia mang bữa tối vào trong phòng cho tôi, nhưng tôi chẳng ăn bất cứ thứ gì chỉ kéo chăn trùm kín mít nằm ở trên giường, chất lỏng chua xót tràn ngập trong dạ dày sôi trào, cô gái kia sống ở nhà chính, còn tôi có lẽ vốn dĩ chỉ thuộc về nơi đây.

Quản gia đi tới thu dọn bàn ăn, thấy thức ăn vẫn còn nguyên, ông thở ra một hơi dài buồn bã, “ Cận thiếu gia, cậu không thể không ăn cái gì a, như vậy sẽ đói chết đó. ”

Quản gia thấy tôi vẫn trầm mặc, cũng chẳng biết làm sao chỉ đành lặng lẽ thu dọn thức ăn đi ra ngoài.

Đêm khuya, đôi mắt mở to lặng lẽ rơi lệ, nhìn bầu trời đêm treo đầy những ngôi sao, Dương Diệp lúc này có lẽ đang cùng cô gái kia giao triền..., nghe bọn họ nói, cô ta ở trên bàn cơm ngang nhiên khiêu khích Dương Diệp, Dương Diệp cũng không để ý chút nào qua loa kết thúc cơm tối, ở dưới ánh mắt mọi người, anh ôm cô ta trở về phòng sau đó cũng không bước ra cửa phòng một bước.

“Tiểu Cận nhí đang khóc sao? Là tôi không hảo hảo yêu thương cậu sao?”

Nghe thấy thanh âm của Dương Diệp vang lên trong phòng, tôi đột nhiên ngồi dậy, Dương Diệp quả nhiên đang ở bên cạnh giường dịu dàng cười nhìn tôi, tôi vội vàng lau khô nước mắt, nhào vào trong ***g ngực ấm áp mà tôi nhớ nhung không thể quên.

“Tiểu Cận nhí, vẫn là chỉ có cậu mới có thể thỏa mãn tôi...”

Dương Diệp thở dài một tiếng, giờ phút này tôi cũng phát hiện hạ thân Dương Diệp đang cương cứng, khẩn cấp muốn tìm một nơi phát tiết, tôi sắc mặt trắng bệch rời khỏi ***g ngực của anh, trên người anh vẫn còn nồng nặc mùi nước hoa của nữ nhân, chẳng lẽ cô gái kia không thể thỏa mãn anh sao?

Dương Diệp không để cho tôi cự tuyệt mà nhanh chóng áp đảo tôi, xé rách cái áo thun vốn dĩ không hề mềm của tôi làm lộ ra làn da trắng nõn tựa như trẻ sơ sinh, Dương Diệp cởi quần, bên trong vốn dĩ không mặc quần lót, bên trên phân thân thô to vẫn còn dính bạch trọc nhớp nháp, Dương Diệp hơi thở phun trên cần cổ mẫn cảm của tôi, “ Cô ta phía sau quá chặt, hại tôi lúc trước một lần cũng tiết không được, sau đó để cho người khác làm rộng rãi, còn dám theo tôi trở về... “

Dương Diệp tách cặp đùi thon gầy của tôi ra, dùng một ngón tay đâm vào trong động khẩu khô ráp, không hề an ủi gì đã đem cơn thịnh nộ đại đỉnh tiến vào bên trong dững đạo yếu ớt ứa máu, tôi đau đến toàn thân chấn động, hai chân đập hoảng loạn, tôi đều đã quên chiếm giữ của Dương Diệp luôn đau như vậy, mộng thịt trắng nõn dính đầy máu đỏ tươi, Dương Diệp mạnh mẽ xô xuyên cơ thể tôi, tôi cũng chỉ có thể không kiềm chế được mà đóng đưa theo, hốc mắt cay xè không chảy nổi một giọt nước mắt.

Dương Diệp ôm tôi mạnh mẽ thở dốc, toàn thân nồng nặc mùi của Dương Diệp, cảm thật sâu bên trong tôi, Dương Diệp ôm tôi sắp sửa hôn mê, thanh âm trầm thấp văng vẳng ở bên tai tôi, “ Chỉ cần Cận nhi chủ động một chút, tôi sẽ không sẽ tìm nữ nhân trở về, như vậy chẳng phải sẽ không phiền toái nữa sao? “

Trong cơn người màu đen mệt mỏi rồi, tôi có chút nghi hoặc lời nói của Dương Diệp, Dương Diệp trên mặt hiện lên một nụ cười đậm nhạt, chậm rãi nói, “ Chỉ cần Cận nhi chủ động trên giường, giúp tôi phục vụ, tôi sẽ mang cậu trở về nhà chính, nhưng chỉ cần cậu làm tôi không hài lòng, tôi lúc nào cũng có thể giống như lần trước vứt bỏ cậu, không biết trình độ của Cận nhi cỡ nào nha? Tôi thật sự thực muốn xem một chút.... “

Dương Diệp mở rộng hạ thân vẫn đang phát ra dục vọng nóng bỏng, tôi khởi động thân thể yếu ớt, máu cùng dịch thể tràn ra trên đùi, nhiệt nóng một mảnh, tôi ngồi ở trên thắt lưng của Dương Diệp, lấy tay chạm đến bờ mộng cánh hoa thấm đẫm máu của mình, hung hăng kéo căng nó để cho vật trắng kiện của Dương Diệp từng tắc từng tắc dích sâu vào bên trong cơ thể tôi, miệng thốt ra những tiếng rên rỉ nhỏ vụn, Dương Diệp kéo nửa người trên của tôi lại gần mặt anh, vói vào miệng của tôi, lưỡi cùng lưỡi cuồng nhiệt giao triền, cơn thịnh dưới thân phun ra nuốt vào càng trưởng đại, giờ phút này, tôi xem như đã giao hết toàn bộ thể xác và tinh thần cho Dương Diệp.

Tiểu cận nhi của tôi, nếu ngay cả trái tim cũng chẳng còn ở trong ***g ngực của cậu thì cậu thật sự chỉ có hai bàn tay trắng....

7. Chương 7

Đêm đó, Dương Diệp ôm tôi toàn thân trần trụi trở về nhà chính, cô gái kia vẫn ở trong phòng nhưng về mặt đáng sợ đến nỗi tôi ngay cả dũng khí từ trước ngực Dương Diệp ngẩng đầu nhìn cô ta cũng chẳng dám, chỉ có thể lui thân mình nghe tiếng giày cao gót hăm hực bỏ đi, Dương Diệp đặt tôi lên giường, nhưng rồi tôi chợt nhận ra bài bố cả giường cùng phòng đều không còn giống trước đây nữa.

“Lúc tôi đuổi tiểu Cận nhi ra ngoài, tôi đã vứt bỏ hết toàn bộ đồ vật trong phòng cậu, tôi không nghĩ tới sẽ đón tiểu Cận nhi trở về..., xem ra ngày mai phải mua lại một lần nữa rồi.“

Tôi lẳng lặng kiềm nén dạ dày càng ngày càng đau, sắc mặt vốn thâm đậm lại càng thêm tái nhợt, Dương Diệp dù sao vẫn không phát hiện tôi khác thường, anh mặc vào áo ngủ của anh cho tôi, cuộn lại tay áo rộng thùng thình, hạ thân vẫn không mất cái gì, không khí đêm khuya lạnh lạnh càn quét ở giữa hai chân, tôi co ro đôi chân lạnh cóng, cọ xát vào cái chăn đơn bạc mỏng manh để nhận được một chút ấm áp.

“Cận nhi, ngày mai sẽ có một món quà lớn dành cho cậu, tôi đã sai người chuẩn bị mất hai ngày đấy....“

Ý thức mù mịt làm tôi nghe không rõ lắm Dương Diệp ở bên cạnh tôi nói cái gì, kể từ ngày trở về Dương gia tới nay, tôi vẫn cùng Dương Diệp bầu bạn, cuối cùng yên yên ổn ổn mà ngủ.

Cách ngày, Dương Diệp sai người mua một bộ quần áo đơn giản cho tôi mặc vào, anh điều khiển xe muốn mang tôi xuất môn đi mua sắm những đồ đạc đã vứt bỏ, Dương Diệp dẫn tôi đi một gian lại một gian cửa

hàng thời trang cao cấp, chọn mấy chục bộ quần áo mà tôi vốn dĩ còn chưa kịp xem giá, sau đó lại dẫn tôi đến nhà hàng ăn cơm trưa, đáng tiếc đối mặt với một bàn thức ăn chế biến kiểu Tây nhưng tôi chẳng muốn ăn bất cứ thứ gì, miễn cưỡng ăn vài ngụm lại phải chạy tới toilet nôn ra toàn bộ, cả miệng vừa đắng vừa chát, trong người chỉ cảm thấy chua xót.

Ra khỏi nhà hàng, Dương Diệp kiên trì muốn nắm tay tôi đi trên đường cái, người đi đường đều nhìn Dương Diệp, có lẽ bởi vì Dương Diệp giống như người trên trời đặc biệt tới chiều cổ người bình thường, đồng thời có diện mạo đẹp và gia cảnh cũng tốt hơn người khác, cho nên cuối cùng luôn có thể giành được ánh mắt hâm mộ tán thưởng từ mọi người.

Tôi cúi đầu nhìn cổ tay gầy gò của mình bị Dương Diệp nắm ở trong bàn tay to lớn của anh, bên trên còn có một vết sẹo nhàn nhạt, tôi thầm nghĩ không biết vì sao mà những người hoàn toàn khác nhau như tôi và Dương Diệp lại gặp nhau, và tôi cũng không biết vì sao Dương Diệp coi tôi như thú cưng nhưng lại tra tấn tôi tàn nhẫn hết lần này đến lần khác.

Tôi dời tầm mắt đi chỗ khác, không muốn nhìn đến vết sẹo trên cánh tay nữa, đột nhiên nhìn thấy một đôi đồng tính luyến ái ngồi ở trước một cửa hàng nhỏ, chẳng biết tại sao, tôi cực kỳ khẳng định hai nam nhân kia là bạn đời vô cùng yêu nhau, có lẽ là bởi vì bọn họ toát ra vẻ mặt hạnh phúc mà tôi chẳng hề có, vẻ mặt lạnh nhạt rồi lại quá đối ngọt ngào.

“Tiểu Cận nhi còn muốn mua cái gì sao?”

Thanh âm Dương Diệp làm cho tôi thu hồi ánh mắt khát vọng, tiếp tục cúi đầu để cho Dương Diệp dắt đi. Hiện tại có được, tương lai nhất định sẽ mất đi, chi bằng chưa từng có, Dương Diệp dừng bước chân, tôi cũng vì thế mà dừng theo, phát hiện ánh mắt Dương Diệp ngừng lại trước cửa hàng mà đôi tình nhân kia vừa rời đi, một phen kéo tôi qua đó.

Một cô gái còn trẻ tuổi cầm con dao điêu khắc nhỏ đang tỉ mỉ tạo hình khuôn mặt một cậu bé trên cục đất sét trắng, phát hiện tôi cùng với Dương Diệp vào trong tiệm liền nở nụ cười rồi đứng lên hướng chúng tôi tiếp đón.

“Xin hỏi các ngài cần gì?”

Dương Diệp nhìn một vài đồ vật trong tiệm, lại nhìn tôi có chút nghi hoặc nhưng khuôn mặt vẫn ôn nhu xinh đẹp như nước, anh nắm chặt tay tôi hướng nữ chủ tiệm trẻ tuổi hỏi, “Có thể làm dùm tôi một món quà tình nhân được không?”

Cô gái trẻ tuổi đối tôi cười cười, tựa hồ hàm mộ tôi có người yêu tốt như Dương Diệp, tôi xấu hổ cúi đầu, đối với Dương Diệp mà nói, tôi vốn dĩ chẳng thể nào gọi là tình nhân, có lẽ ngay cả món đồ chơi cũng không bằng.

“Giúp chúng tôi khắc thứ này đi.”

Dương Diệp để lại tài liệu cùng hình ảnh cho bà chủ, sau đó dẫn tôi trở về Dương gia. Tôi tẩy đi một thân mệt mỏi nhưng dạ dày vẫn ần ần đau, quản gia có lẽ phát hiện tôi thỉnh thoảng ôm bụng của mình nên mang đến cho tôi ly sữa nóng, tôi yên lặng uống hết lòng tốt của quản gia, dạ dày cũng chậm chậm bớt đau.

Tôi bị mang vào trong phòng Dương Diệp bởi vì phòng của tôi vẫn chưa khôi phục giống như trước, Dương Diệp để cho tiện nên tạm thời muốn tôi ngủ ở phòng của anh.

“Chờ một chút, tôi có chuẩn bị một món quà cho cậu, Cận nhi nhìn thấy nhất định sẽ vui vẻ. “ Lời nói anh vẫn thế, vẫn cứng chiu dịu dàng tựa như mộng.

Dương Diệp nhẹ nhàng ôm trọn tôi vào vòng tay anh, ngửi mùi sữa tắm thơm thoang thoang, bàn tay to lớn nhẹ nhàng xoa khắp da thịt trên người tôi.

Tôi an ổn ở trong ***g ngực của anh, thoát nhìn vô cùng bình tĩnh, nhưng thật sự trong trái tim tôi đã bắt đầu ần ần bất an, lần này lại là cái gì nữa đây?

Tôi đang lúc miên man suy nghĩ, hai bảo vệ vác theo một cái túi bố thật to đi vào, bên trong khẳng định chứa người bởi vì tôi nghe thấy được tiếng gào thét không nhỏ, mệnh lệnh tàn khốc của Dương Diệp vang lên ở trên đầu làm tôi rùng mình.

“Thả hai con chuột đó ra đây.”

Bảo vệ chấp hành mệnh lệnh, cởi bỏ miệng túi bố, hai nam nhân tàn tật bị lôi ra từ bên trong, tôi khẽ kinh hô một tiếng, nép vào trong ***g ngực rộng lớn của Dương Diệp, Dương Diệp thanh âm tàn khốc đối người đang run rẩy quỳ rạp trên mặt đất nói.

“Hai người các người không ngẩng đầu lên nhìn Cận nhi sao? Ít nhất nên biết mình tại sao mà chết chứ. “

Nghe thấy ngôn ngữ Dương Diệp lạnh như băng, tôi không tự chủ được đem tầm mắt chuyển hướng hai người chưa từng gặp mặt kia

Nhưng chỉ thấy vết thương máu chảy đầm đìa trên cổ tay hai người đó, da thịt yếu ớt thoát nhìn tựa như bị dao nhỏ cắt nát

Thân thể cùng các vị trí khác đều là vết thương xanh tím, xem ra hai người kia có lẽ bị Dương Diệp tra tấn liên tục hai ngày, đột nhiên tôi hiểu được Dương Diệp thật sự là một ác ma đáng sợ vừa tàn khốc vừa lãnh huyết cỡ nào.

“Cận nhi không nhớ ra bọn họ sao? “

Dương Diệp khẽ vuốt lên vết sẹo trắng đã sớm dần dần nhạt đi trên cổ tay tôi, hàng lông mi dày rũ xuống, con ngươi màu đen càng thêm vẻ âm trầm làm tôi khiếp sợ, “Tôi còn tưởng rằng cậu sẽ cảm ơn tôi vì đã giúp cậu tìm được hai con chuột thối tha này.... “

“Nâng đầu bọn họ lên.”

Dương Diệp sai người lôi dậy hai kẻ đã gần như kiệt sức, động tác hung hăng túm tóc, gương mặt bầm tím được kéo lên, tôi sợ tới mức không dám nhìn hai người kia nữa, trên mặt bọn họ đã bị lột sạch da chỉ còn lại xương cốt được phủ kín bằng máu

Con người đầy tơ máu vừa thấy được tôi, lập tức bắt đầu cầu xin tha thứ.

“Tiểu thiếu gia..., chúng tôi... Không phải cố ý... cướp đồng hồ của ngài đâu...”

“Cầu ngài... Hảo tâm...”

Một người trong đó miệng bắt đầu trào ra một vũng máu, có lẽ trong quá trình tra tấn đã làm tổn thương nội tạng, mùi máu hôi thối bao trùm cả căn phòng khiến tôi sợ hãi.

“Tiểu Cận nhi, không được phép cúi đầu, mau ngẩng lên nhìn hân, đó chính là trừng phạt cho hân, cướp đồng hồ của cậu lại còn dám làm bị thương cánh tay của cậu. “

Dương Diệp cứng rắn xoay mặt tôi về hướng người nam nhân sắp chết kia, khắp thân thể đều là vết máu nhor nhóp, tôi chỉ biết nhìn đến một góc túi bố nhưng thấy nó cũng đã nhuộm đầy màu đỏ, màu sắc biến hoá kỳ lạ làm cho tôi nghĩ muốn nôn ra tất cả những gì trong dạ dày.

“Điều hân không nên làm nhất... chính là chạm vào cậu, chỉ có tôi mới được làm điều đó, về điểm ấy..., cũng đủ để hân chết mấy trăm lần rồi. “

Người nằm trên mặt đất thấy đồng bạn hơi thở dần dần yếu ớt cũng không biết làm sao chỉ có thể khóc thầm, tôi cả người phát run nhìn người sắp chết giãy giữa mảnh liệt, đây là cảnh tượng mà tôi chưa từng thấy, tôi trước đây vẫn nghĩ rằng cái chết cũng chỉ là một giấc ngủ say yên lặng mà an tường.

Dương Diệp gương mặt lạnh lùng, có lẽ vì nam nhân hô khóc ầm ĩ mà cảm thấy không vui, tôi nép vào ***g ngực phía sau phấp phồng lo sợ, Dương Diệp hừ lạnh một tiếng.

“Lôi người đi giải quyết, đừng làm dơ bản chỗ của ta, chết cũng đừng chết ở chỗ này.”

Thân thể nam nhân ở trên tấm thảm màu đỏ bị kéo đi thành một vệt thảm màu đỏ, có lẽ bởi vì cùng là màu đỏ tiên diễm cho nên tôi nhìn thấy tấm thảm tươi đẹp kia tựa như đang chảy ra sinh mệnh, nam nhân không ngừng kêu rên, trong lòng tôi thực sợ hãi hân sẽ chết, dù hân là do cướp đồng hồ nên mới bị bắt tới đây nhưng tôi không muốn người khác vì tôi mà chết....

“ Dương Diệp..., đừng..., đừng giết hân.... “

Tôi cầm tay Dương Diệp, trong mắt nhiệt nóng, con ngươi đen láy của Dương Diệp nhìn chăm chăm tôi, giống như có điểm tức giận cũng có chút nghi hoặc, nước mắt của tôi rơi trên bàn tay lạnh lẽo đó, độ ẩm cực nóng kia làm cho Dương Diệp đột nhiên giật mình, Dương Diệp rút tay lại, âm thanh lạnh lùng nói, “Cậu sẽ phải trả cái giá ngang bằng như thế! Vì nam nhân kia mà chịu phạt để hấn không chết?”

Tôi quay đầu nhìn nam nhân suy yếu kia, hấn không giống tôi, dù sao tôi cũng đã bị nhốt vĩnh viễn trong cái ***g chim này, còn hấn, hấn vốn dĩ không làm sai lỗi gì đến nỗi phải chết.

Tôi gật gật đầu, những giọt nước mắt nóng rực thay nhau tuôn rơi, Dương Diệp lấy ngón tay lau đi nước mắt trên gương mặt tôi, nhẹ nhàng nói.

“Bây giờ hôn tôi đi.”

Tôi ngây ngốc áp môi vào đôi môi cánh hoa của Dương Diệp, nhẹ nhàng đụng chạm, Dương Diệp sờ soạn độ ẩm còn lưu lại trên môi, nở ra một nụ cười tươi đẹp, cũng không ngẩng đầu lên về phía người nam nhân kia mà chỉ ra lệnh cho bảo vệ.

“Để hấn ở đây, chờ hấn xem xong biểu diễn rồi ném ra đường cái cho hấn tự sinh tự diệt”.

8. Chương 8

“Phải làm sao, tiểu Cận nhi hấn là rất rõ ràng.”

Tôi quay đầu nhìn qua, đám bảo vệ đã lui hết ra ngoài cửa, chỉ còn nam nhân nằm trên mặt đất thoi thóp thở, cùng với Dương Diệp đang dùng một đôi mắt màu đỏ nhìn tôi, trong đôi mắt đó chứa đầy sự đáng sợ làm cho tôi chậm rãi đem tấm màn quay về trên áo ngủ của mình, cởi bỏ từng khuy áo, chỉ trong chớp lát, quần áo trên người thuận theo da thịt tuyết trắng trượt xuống, Dương Diệp kéo tôi đến giữa hai chân anh, tôi cũng ngoan ngoãn cởi bỏ quần mình ra, trong miệng không ngừng phun ra nuốt vào cơn thịt thô to trầm trọng dù cho cổ họng tôi đã đau nhứt khó chịu đến mức sắp không thể chịu đựng được nữa.

Dương Diệp di chuyển bàn tay lạnh lẽo to lớn nâng lên cặp mông phẫn hồng, dưới ánh mắt kinh ngạc của nam nhân đầm máu kia, Dương Diệp lộ ra một mặt cười lạnh, hai ngón tay đột nhiên đâm vào nụ hoa yếu ớt, Dương Cận cả người run lên, u động phía sau bị Dương Diệp hung ác đâm chọc chảy ra máu tươi, Dương Diệp vẫn cứ nhẹ nhàng cười, hướng nam nhân thê thảm kia nói.

“Đừng quên tiểu Cận nhi cứu người bằng cách nào, nếu không phải các người đáng vẽ không nhập mắt, nói không chừng ta đã sai người thượng các người mấy tuần chứ cũng không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu.”

Dương Diệp kéo tôi áp sát vào trong ngực anh, bàn tay bắt lấy cặp đùi gầy thon, không cho tôi khép lại mông cánh hoa, cơn thịt không ngừng xô xuyên qua dùng đạo máu tươi đầm đìa, tôi tùy theo Dương Diệp kịch liệt nhấp nhô, đôi mắt mở mịt nhìn khuôn mặt xanh tím kia đang sợ hãi, chậm rãi nhắm lại, có lẽ hấn cũng hiểu được tôi vừa bắn thủ vừa dễ tiện.

“Cận nhi, cậu không vui sao? Tại sao lại khóc?”

Dương Diệp đã rút ra khỏi người tôi, nơi hạ thân đau đớn vẫn như trước chảy ra máu nóng rát, tôi mở to mắt, mới phát hiện hết thảy sớm đã chấm dứt, nam nhân kia cùng bạn của hấn cũng chẳng biết đi đâu, con ngươi Dương Diệp đen láy tựa như bảo thạch ám màu chăm chú nhìn tôi rồi lại dịu dàng lau đi giọt nước mắt trên khuôn mặt tôi.

“Chỉ có phụ nữ mới khóc, Cận nhi sao cũng thế? Tôi không thích cậu khóc.”

Dương Diệp không ngừng dùng lòng bàn tay lau đi nước mắt đầm đìa trên mặt tôi, lực tay càng lúc càng mạnh làm cho trên mặt tôi lưu lại mấy vết cào đỏ rực, tôi sợ tới mức không dám khóc nữa, cả người cứng ngắc nhìn Dương Diệp vẻ mặt không giống bình thường mặc dù anh vẫn đang nhẹ nhàng cười.

“Thế là đủ rồi, sau này đừng khóc nữa, bằng không tôi sẽ rất đau lòng.”

Dương Diệp từ sáng sớm đã đi không thấy bóng dáng, quần gia tiến vào trong phòng, thấy trên giường một mảnh máu đen cùng Dương Cận đang phát sốt mê man ở trên giường, cánh tay già nua bắt đắc dĩ run rẩy lập tức sai người đi gọi điện thoại tìm Lam thiếu gia đến khám giúp, ở phòng tắm chuẩn bị nước ấm rồi nhẹ

nhàng lay động Dương Cận muốn cậu trước tắm rửa một chút, cũng trong thời gian này dọn dẹp sạch sẽ căn phòng, quần gia biết, mỗi lần đi vào dọn dẹp tình sự còn sót lại trên giường, Dương Cận sẽ trốn ở một góc, không muốn để cho ai nhìn thấy cậu.

Phòng tắm tràn ngập sương mù không có Dương Diệp, nước mắt sớm cạn khô lại một lần nữa tuôn rơi chẳng thể kiềm chế lòng mình nữa mà bật khóc nức nở, sợ bên ngoài có người nghe thấy, tôi cắn chặt bàn tay ngăn tiếng khóc chua xót xé lòng, trong miệng tràn ngập mùi vị tanh ngọt đặc trưng dần dần nhỏ từng giọt hòa vào trong nước ấm rồi nhạt dần.

Tôi giật mình nhả tay ra, một màu sắc tươi đẹp nhàn nhạt ở trong lòng bàn tay tản ra chậm chậm chảy xuống.

Lam Ninh Hiên cầm lấy nhiệt kế, nhìn nhiệt độ cơ thể biểu hiện trên đó, miệng lãnh đạm nhưng vẫn có sự chuyên nghiệp của y sĩ, “Vết thương nhiễm trùng dẫn đến phát sốt, nếu có thể, bảo Dương Diệp mấy ngày này kiêng chế một chút đi.”

Tôi rủ mi mắt xuống không trả lời, ý nguyện của Dương Diệp không phải tôi có thể chi phối, Lam Ninh Hiên hẳn là rất rõ ràng điểm ấy.

Lam Ninh Hiên đột nhiên nhìn chăm chăm tôi thật lâu, ngón tay chạm vào bên miệng tôi, nơi đó có vết máu nhàn nhạt, thật khẽ hỏi tôi, “Cậu mới vừa nôn ra máu có phải hay không?”

Lam Ninh Hiên thấy tôi vẫn lẳng lặng không nói, tôi vốn dĩ không định trả lời anh ta, bàn tay đột ngột chuyển qua phía trên bụng tôi ấn một cái, quả nhiên nghe thấy tiếng tôi thở hắt đau đớn, quần gia ở một bên cũng vô cùng khẩn trương, vội vàng chặn lại nói.

“Lam thiếu gia, dạ dày tiểu Cận thường xuyên đau, đừng ấn vào bụng cậu ấy như thế, cậu ấy hôm nay một hơi cũng chưa ăn đâu, nhất định dạ dày rất xót.”

Lam Ninh Hiên nhìn có chút chột dạ xoay đầu đi, không cùng tôi nói thêm gì nữa, anh ta chỉ giao cho quần gia một bọc thuốc, “Tìm thời gian Dương Diệp không ở nhà, dẫn cậu ấy đến bệnh viện của tôi kiểm tra một chút.” Quần gia gật gật đầu, “Tôi đã biết, Lam thiếu gia tôi tiễn ngài đi, để cho tiểu Cận nghỉ ngơi một chút.”

Trong phòng to như vậy chỉ còn tôi lặng lẽ nằm lại, Dương Diệp hôm nay không biết có trở về hay không, cho dù biết anh sẽ tra tấn tôi nhưng tôi vẫn hi vọng được gặp anh.

Nhiệt độ trên người nóng hầm hập, tôi chậm rãi đi vào giấc ngủ, trong mộng vẫn như trước có Dương Diệp bên cạnh.

Đến khi tôi được quần gia gọi dậy ăn một chút cháo lót bụng, rồi lại uống thuốc do Lam Ninh Hiên kê, tôi một mình nằm ở trên đầu gối quần gia, lão quần gia đưa cho tôi một cái hộp gỗ vuông nhỏ.

“Tiểu Cận, đây là thiếu gia cho người giao đến, cậu mở ra xem đi.”

Mở ra nắp hộp, bên trong chứa hai con búp bê bằng gốm sứ to bằng hai bàn tay, khóe miệng hạnh phúc cười với tôi.

Một con là tôi, một con là Dương Diệp.

Đầu ngón tay chậm rãi lướt qua khuôn mặt trắng mượt mà, cặp mắt đen bóng cùng khóe miệng mỉm cười, Dương Diệp và tôi đều đang hạnh phúc cười, tôi thử soi vào cửa sổ bóng loáng như gương bày ra miệng cười giống như búp bê nhỏ, tựa hồ làm như vậy tôi cũng có thể cảm nhận được hạnh phúc xa xôi không thể vươn đến kia.

Lại chạm vào búp bê sứ tinh tế lạnh lạnh, hạnh phúc có phải hay không, cũng dễ vỡ như vậy?

Dương Diệp lẳng lặng đi đến phía sau Cận nhi, nhìn thấy Cận nhi đang cười, rõ ràng chỉ là một nụ cười bình thường nhưng bản thân mình lại chú ý tới, loại cảm giác này, hình như anh đã quá chú ý đến Cận nhi rồi, đây không phải là một khâu nằm trong kế hoạch của anh, anh không quen loại cảm giác vô lực không thể nắm giữ này.

Bóng dáng mảnh khảnh ngồi ở phía trước cửa sổ, trong lòng bàn tay mềm mại ôm lấy hai búp bê sứ kia, Dương Diệp phát hiện mình thực thỏa mãn khi thấy Cận nhi thích món quà anh chọn như thế, lần này, anh ở trong mắt Cận nhi thấy được một loại cố chấp không thể đánh mất món quà này, anh từng nghĩ rằng Cận nhi nhận quà tặng đều chỉ vì đó là món quà do chính anh tặng mà quý trọng, hai con búp bê sứ này đối với Cận nhi mà nói, có lẽ nào có một ý nghĩa khác.

“Dương Diệp...”

Dương Cận đã sớm từ trong cửa sổ thủy tinh nhìn thấy bóng dáng tôi lúc đi vào, mái tóc đen mềm mại lóng lánh mỹ lệ, tôi nhìn về phía cậu, phát hiện tay Cận nhi vốn vẫn nắm chặt búp bê sứ qua một hồi lại nói lỏng ra, định nói gì đó nhưng lại lặng im. Tôi đại khái có thể đoán được Cận nhi muốn nói với tôi cái gì, nhưng tôi cũng không để ý tới, đối với một món đồ chơi, tôi hình như đã dùng quá nhiều tâm tư rồi.

Giọt nước mắt nặng nề rơi trên cặp búp bê sứ, Dương Diệp thậm chí chưa nghe tôi nói xong đã bỏ đi, có phải hay không hạnh phúc chỉ có thể là một giấc mơ?

Dương Diệp, anh có thích tôi không dù chỉ một chút...? Tôi âm thầm từ tận đáy lòng hỏi.

Dương Diệp lại không trở về nhà một thời gian, có lẽ là tôi lần trước làm cho anh mất hứng, khiến cho anh không muốn trở về gặp tôi nữa, tôi yên lặng bưng chén cháo nóng một hơi nuốt xuống, gần đây ngoại trừ một vài món ăn nhẹ, tôi cái gì cũng ăn không vô, quần gia thấy Dương Diệp trong khoảng thời gian này không thường ở nhà, muốn dẫn tôi đến bệnh viện của Lam Ninh Hiên để làm kiểm tra toàn thân nhưng tôi cự tuyệt lòng tốt của ông, tôi sợ Dương Diệp trở về trong khoảng thời gian tôi xuất môn, như vậy tôi có lẽ sẽ lỡ mất cơ hội gặp anh.

Chờ sau khi Dương Diệp trở về rồi, tôi nhất định sẽ không hỏi nhiều tránh làm cho anh không vui, chỉ cần anh có thể ở nhà một ngày, muốn tôi làm cái gì tôi cũng đều cam nguyện.

Ngoài cửa vang lên tiếng động cơ chói tai, tôi buông xuống chén sứ nóng, chạy đến trước cửa đón Dương Diệp trở về, tuy rằng đây không phải tiếng xe của Dương Diệp, nhưng cũng có thể là anh đi xe người khác về.

Quần gia thấy tôi vui vẻ nên tiếp tục làm nốt công việc, để cho tôi tự đi mở cửa.

Tôi mở cửa lớn ra, bên ngoài cũng không có Dương Diệp, vài gã đàn ông cao lớn mặc tây trang đi về phía tôi, tôi còn thấy một nam nhân xinh đẹp dựa vào bên cạnh chiếc xe màu đỏ, lạnh lùng nở ra một nụ cười tuyệt diệu nhưng mang đầy vẻ giễu cợt.

“Đã lâu không gặp a, đưa trẻ ăn xin dơ bẩn.”

Tôi xoay người muốn chạy trở vào nhà, Hàn Viên cười lạnh mang hận ý làm cho lòng tôi sinh sợ hãi, tôi biết Hàn Viên cũng không phải vì đến tìm Dương Diệp mà xuất hiện ở nơi này.

Tay vừa chạm đến cánh cửa điêu khắc tinh tế liền bị người Hàn Viên dẫn đến kéo lại, tôi lên tiếng hô to gọi quần gia, lúc này ai phát hiện cũng được, có thể cứu tôi cũng tốt, tiếng kêu vang rất nhanh liền khiến quần gia chú ý.

Thân thể kích động lập tức đi ra ngoài cửa, vội vàng nói, “Hàn thiếu gia, ngài bắt tiểu Cận đi đâu thế? Thiếu gia sắp trở về đây rồi.”

Tôi không ngừng giãy dụa, miệng gọi Dương Diệp, hận anh tại sao bây giờ không xuất hiện,

Tôi biết Dương Diệp nhất định sẽ cứu tôi từ trong tay Hàn Viên trở về.

Hàn Viên vừa nghe tôi gọi tên Dương Diệp, trên mặt âm trầm càng làm cho tôi thêm sợ hãi, hất ra lệnh cho mấy tên hạ nhân bắt lấy tôi:

“Đừng để cho hần kêu nữa, dùng biện pháp nào cũng được.”

Quần gia kinh hoảng muốn ngăn lại nhưng bị người của Hàn Viên cản, vẻ mặt hiền lành mà trong lòng nóng như lửa đốt

Hàn Viên cũng là bạn bè của Dương Diệp, chẳng khác gì ông chủ của mình, ông phải làm sao phản kháng Hàn Viên đây?

Gã đàn ông bắt lấy Dương Cận xuất ra một cái khăn tẩm thuốc mê, bịt vào mũi miệng Dương Cận, Dương Cận liền ngất đi, cũng không cách nào la lên được nữa, cái đầu nho nhỏ lẳng lặng rủ xuống.

Hàn Viên lại nở nụ cười xuất hiện hai má lúm đồng tiền diêm lệ, mở ra cửa xe màu đỏ, “Nếu Dương Diệp muốn người, có bản lĩnh thì đến, chậm thì cậu ta cũng chỉ còn lại cái xác a.”

Tôi mơ mơ màng màng tỉnh lại, trên trần nhà không phải là màu xanh da trời quen thuộc, phòng ngủ lấy màu tối làm chủ đạo tràn ngập những đường cong uốn lượn, tấm rèm dày che đi ánh sáng bên ngoài, tôi cũng biết rõ đến tột cùng là ban ngày hay ban đêm.

“Tỉnh?”

Bên người đột nhiên vang lên giọng nói Hàn Viên đặc biệt lạnh như băng, tôi sợ tới mức ngã xuống bên cạnh giường, Hàn Viên giữ chặt cánh tay tinh tế của tôi, kéo tôi quay trở về giường, con người màu xám u tối thâm toại ác độc nhìn chằm chằm tôi.

“Lần này ta nhanh tay hơn người, Dương Diệp....”

9. Chương 9

Dương Diệp nhìn chằm chằm cái thẻ nhớ màu đen, đó là do Hàn Viên sai người mang đến, anh thậm chí có thể tưởng tượng nội dung bên trong như thế nào, nhiều lắm cũng chỉ là Cận nhi bị Hàn Viên tra tấn....

Thủ đoạn của Hàn Viên khá tàn khốc, không biết Cận nhi có thể chịu đựng được hay không? Ai bảo cậu ta bị Hàn Viên bắt dễ dàng đến thế?

Quản gia ở một bên thấy đồ vật Hàn thiếu gia gửi đến cho Dương Diệp mà đứng ngồi không yên, trong lòng càng thêm khẩn trương cùng sầu lo, “Thiếu gia, ngài định không xem sao? Tiểu Cận còn đang trong tay Hàn thiếu gia, ngài với ngài ấy là bạn bè chẳng lý nào ngài ấy bắt tiểu Cận đi mà không nói một tiếng.”

Dương Diệp động tác chậm rãi, nếu không phải quản gia lúc nào cũng thúc giục, anh vốn dĩ sẽ không chạm vào cái thẻ nhớ đó, anh biết, chỉ cần anh nhìn thấy nội dung trong đó, vô luận anh không đi cứu Cận nhi thì anh cũng đã trở thành kẻ thù của Hàn Viên.

Đem thẻ nhớ gắn vào trong máy chiếu, hướng quản gia còn đang lo lắng không thôi ra lệnh.

“Mang đến cho tôi một ly hồng trà.”

Quản gia vội vàng đi phòng bếp chuẩn bị, nhân tiện làm một ít bánh cho Dương Diệp nhắm nháp, màn hình màu đen chậm chậm chớp lên hình ảnh, Dương Diệp tay trái cầm lấy một cái ly gốm tinh xảo hớp một ngụm hồng trà ngọt ngào nhưng có chút đắng đắng, khuôn mặt Hàn Viên xinh đẹp xuất hiện ở trên màn hình, hắn ngồi ở bên cạnh chiếc giường lớn màu đen, theo góc độ quay, trên đầu giường hình như có vật gì đó nho nhỏ nhô ra, Dương Diệp biết đó chính là Cận nhi.

“Ông đi ra ngoài trước đi, tôi muốn ở một mình trong phòng.”

Quản gia biết Dương Diệp không muốn để cho mình xem nội dung, kính cẩn lui ra ngoài cửa, nhìn bóng dáng Dương Diệp lãnh đạm, nhịn không được nói một câu.

“Thiếu gia, trong khoảng thời gian ngài không ở nhà, tiểu Cận vẫn luôn chờ ngài.”

Quản gia lẳng lặng lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hương hồng trà nồng đậm cùng thước phim đang chiếu.

Dương Diệp nhìn khuôn mặt Hàn Viên xinh đẹp ở trước mắt anh ha ha cười, trong phim đối Dương Diệp nói, “Người không chịu cho ta, ta chỉ có thể tự mình cướp lấy, người không thèm để ý đến tên ăn xin này thế nhưng lại chẳng chịu nhường cho ta, đây không phải là rất mâu thuẫn sao? Diệp.”

Hàn Viên thưởng thức vật phẩm trong tay, “Đã qua một ngày, người vẫn không lo lắng sao? Là bởi vì cái đồng hồ này à? Bên trong có gắn máy theo dõi đúng không?... Trách sao người tìm được cậu ta trước...”

Đồng hồ sang quý bị Hàn Viên ném đến bên góc giường, phát ra âm thanh trầm trọng.

Hàn Viên đứng lên, đi đến vị trí đầu giường, Dương Cận đang đắp trên người tấm chăn màu đen, hàng lông mi dày đậm rủ xuống trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, chân mày mảnh khảnh dù là trong lúc ngủ vẫn cứ nhíu chặt.

“Hắn cũng thật có sức chịu đựng a, ta cho người đánh nhiều như vậy rồi lại còn tiêm thuốc mà vẫn không chịu ngủ ngon, cứ khóc muốn tìm người, chẳng lẽ Dương Diệp nhà người thật sự đối hắn tốt như thế sao? Hắn có phải hay không đã quên ai ở đêm giáng sinh nhìn tâm vết bỏ hắn trên con đường dơ bẩn đầy tuyết rồi sao.”

Hàn Viên cúi mặt xuống thấp, vươn đầu lưỡi đỏ tươi liếm liếm hai má của Cận nhi đang ngủ say, “Thật đáng thương, mất nhiều nước mắt như thế nhưng đều vô nghĩa, Diệp, người hẳn là sẽ không đau lòng chứ?”

Ánh sáng trên màn ảnh cực kì u ám, ngay cả mặt Cận nhi cũng chỉ có thể nhìn sơ sơ, nhưng Dương Diệp biết trên mặt tiểu Cận nhi nhất định phủ đầy những vết nước mắt khô cùng những giọt nước mắt nóng hổi cứ tiếp nối tuôn rơi, Dương Diệp đặt tách trà lên bàn, khuôn mặt tuấn mỹ đã bắt đầu không vui, đôi mày kiếm khí khái nhíu chặt.

Anh không thích Cận nhi khóc, anh không cần cái loại Cận nhi làm nhiều loạn lòng anh.

Hàn Viên trong màn hình lại hoạt động, đôi mắt thâm sâu lưu chuyển mị quang u ám nhìn về phía cái chăn màu đen đắp trên người Cận nhi, ngón tay tái nhợt nhắc lên một góc chăn.

“Ta chưa từng nghĩ tới, kẻ dơ bẩn này cũng sẽ có da thịt trắng như thế, chẳng khác nào tuyết...”

Tấm chăn mỏng màu đen bị Hàn Viên một tay nhắc lên sau đó ném về phía camera làm che lại góc quay, hắc ám ngấn ngủ, cái chăn đen chậm rãi rơi xuống, Dương Diệp thấy thân thể Cận nhi trắng tựa như sứ nằm ở dưới thân Hàn Viên, Hàn Viên cắn vào bên gáy trắng nõn non mềm của Cận nhi, hắn cầm lấy camera quay chiếc cổ Cận Nhi bị cắn đỏ hồng còn đang chảy máu, Hàn Viên dùng ngón tay thon dài ngăn lại rồi tiếp tục hôn lên đôi môi Cận Nhi đã không còn chút huyết sắc nào.

“Màu đỏ như vậy không ngờ lại rất thích hợp với hắn nha, người nói đúng không, Diệp. Thì ra người không chịu nhường cho cho ta là vì nguyên nhân này a...”

Hàn Viên không tốn chút sức nào tách ra cặp đùi mềm nhũn của Cận nhi, lộ ra cúc hoa hồng nhạt, thử dùng ngón trở đâm vào nhưng lập tức lại rút ra.

Dương Diệp siết chặt nắm đấm nhìn Hàn Viên ở trên giường cầm lấy một cây viên còn thô to, hắc hắc cười, khóe miệng tràn ngập ý cười ác độc, “Chặt như thế, làm vậy cũng vô cùng phiền toái a, trước lòng rộng một chút đi.”

Cận nhi nơi riêng tư bị kéo đến cực hạn nhưng vẫn như trước vì tác dụng thuốc mà không thể chống cự, ngay cả ý thức cũng chưa từng khôi phục, Hàn Viên đem còn đầu nhét vào bí huyết vẫn cứ một mực không chịu mở ra, bàn tay thon dài thì hướng tới một chỗ khác kích thích.

Dương Diệp ấn xuống điều khiển từ xa tắt đi màn hình, nhắm lại con ngươi đen lầy tối tăm rồi lại mở đôi mắt ra khôi phục bình tĩnh vốn có.

Hàn Viên, người đã hướng ta tuyên chiến, ta nhất định phải cướp người về, trận này giao chiến, người nhất định là kẻ bại.

Tôi mở đôi mắt đen tràn ngập hơi nước, phát hiện Hàn Viên đang chế trụ thất lưng của mình, nơi tư mật thì đang bị nhét vào một vật hình trụ không hề có độ ẩm, tôi kích động đuổi thẳng hai cánh tay muốn đẩy Hàn Viên ra khỏi người mình, cố gắng nâng lên hai cánh tay lại phát hiện bàn tay chỉ có thể hư nhuyền dán tại trên áo Hàn Viên, căn bản không có chút sức lực nào so với Hàn Viên.

“Tay run rẩy lợi hại như thế, là muốn đẩy ta ra sao?”

Bên gáy đau đớn sắc nhọn làm cho tôi sợ hãi mấp máy môi, lại ngửi thấy một mùi thoảng thoảng quen thuộc, mùi máu tựa như mùi rỉ sắt đặc thù làm cho dạ dày yếu ớt của tôi sôi sục.

“Dương Diệp đang xem chúng ta đây, người cần phải hảo hảo biểu hiện a.”

Tôi nghe thấy cái tên Dương Diệp, theo bản năng xoay đầu về phía cửa phòng u ám nhưng không thấy anh đâu, Hàn Viên giữ cầm tôi lại, hung hăng đem mặt của tôi nhìn thẳng vào khuôn mặt vô cùng diễm lệ của hắn.

“Nhìn cái gì chứ..., người nghĩ rằng ta và người sẽ làm Dương Diệp giản giản đơn đơn lập tức tiến vào đây mang người đi sao?”

Đầu Hàn Viên nghiêng hướng bên cạnh giường, tà mị cười, “Người nhìn không thấy hắn đâu, nhưng máy quay phim này có thể quay lại toàn bộ cảnh chúng ta ân ái, nhất là góc độ này chắc chắn có thể quay đến người bộ dáng đáng thương chảy nước mắt chảy cầu xin ta... a...”

Tôi rưng rưng nước mắt kinh hoàng nhìn Hàn Viên, ánh mắt của hắn cùng với Dương Diệp hoàn toàn bất đồng, con người màu tro bình thường lãnh đạm như đông đầy màu đỏ yêu diễm mà nhảy nhót kích động nhưng màu đỏ tanh đỏ lại giống như muốn nuốt chửng tất cả những gì quanh nó.

“Tại sao lại có người giống như người, ta thà rằng trở thành kẻ thù của Dương Diệp cũng phải cướp người về... Ta thật sự không hiểu...”

Khuôn mặt Hàn Viên xinh đẹp có chút vặn vẹo, đột nhiên cắm côn bông vào dũng đạo chặt khít của tôi, tôi hô hấp gấp gáp, trôi qua xỏ xuyên kịch liệt làm cho tôi đau đến nước mắt đầm đìa, Hàn Viên không giống Dương Diệp, những lúc tôi khóc anh đều dùng nụ hôn lấp kín miệng tôi, còn hắn ngược lại như là đang hưởng thụ nghe tôi bất lực khóc thảm.

Hàn Viên đem viên côn gần như hoàn toàn sáp nhập hung tợn rút ra, nhục bích đau rát cùng với máu nóng không ngừng chảy xuống, tôi thoi thóp thở nhìn mộc côn dính đầy máu của mình bị ném xuống dưới giường, bàn tay Hàn Viên trắng nõn luôn luôn lạnh như băng cũng dính đầy máu đỏ.

Hàn Viên dùng sức căng ra nơi riêng tư của Cận nhi, huyết khẩu đầm đìa máu tươi không thể chống cự mặc cho Hàn Viên xâm nhập, nội vách đã nóng rất lại bị một vật thể nóng bỏng hơn xỏ xuyên qua, bên tai truyền đến tiếng thư thán khe khẽ của Hàn Viên, đôi chân bị Hàn Viên vắt ở trên vai đã chống đỡ hết nỗi run rẩy kịch liệt, những giọt lệ cứ lẳng lặng rơi chịu đựng va chạm cùng đâm chọc thần tốc.

Hàn Viên dùng cánh tay dính đầy máu hướng thân thể trắng nõn mềm mại của Cận nhi tàn sát, màu sắc tiên diễm làm cho Hàn Viên vươn tay đến hạ thân Cận nhi quệt lấy càng nhiều máu tươi chảy ra, lần thứ hai xoa xoa lên thân thể mảnh khảnh trắng trẻo khiến người ta mơ mộng kia, Cận nhi nhắm mắt lại lẳng lặng nức nở, Hàn Viên biết, Cận nhi đang nhớ đến người kia.

“Tại sao không khóc thành tiếng? Người sao không khóc lớn tiếng một chút, Diệp nếu nhìn tâm không tới cứu người, người định làm sao đây? Như vậy người sẽ là đồ chơi cả đời của ta ha ha...”

Tôi mở ra con người đen ướt át, nhìn Hàn Viên mỹ mạo tuyệt trần cười như không cười, tại sao hai người giống nhau đều không thương tôi, nhưng Hàn Viên lại muốn giữ tôi cả đời? Cho dù không yêu cũng không có vấn đề gì a... Dương Diệp....

Trong nháy mắt đó, khuôn mặt Hàn Viên biến thành Dương Diệp từng đối với tôi dịu dàng, tôi vươn hai tay, chạm vào mái tóc mềm mại, hai mắt màu đen xinh đẹp.

“Dương Diệp..., cho dù... Là đồ chơi cũng không sao cả... Ô...”

Hàn Viên giật mình nhìn hai tay Cận nhi duỗi hướng về phía hắn, có một cảm giác ảm áp kì lạ, nhưng cùng lúc đó chợt nghe thấy cái tên Dương Diệp phát ra từ đôi môi cánh hoa tái nhợt làm hắn hận đến phát run.

Kéo xuống hai tay Dương Cận, Hàn Viên lại hung hăng chiếm lấy thân hình gầy yếu kia.

Trên chiếc giường màu đen hỗn độn, Cận nhi che kín thân thể dính đầy máu tươi tục tĩu, hàng mi ướt át không ngừng rung động, Hàn Viên đắp cái chăn mỏng lên người Cận nhi, mặc vào quần áo chỉnh tề, mặt không chút thay đổi đi ra ngoài cửa.

“Thiếu gia, công ty bên kia vừa mới gửi thư điện tín đến nói ngài xế chiều hôm nay không đi họp, muốn tôi hỏi thăm ngài có việc gì hay không.”

Hàn Viên đóng cửa phòng lại, che dấu đi một phòng huyết tinh hắc ám.

“Không có sự cho phép của tôi, bất luận kẻ nào cũng không được bước lên lầu hai một bước, nếu để cho tôi phát hiện ai vi phạm quy định này thì xách đầu người đó đến gặp tôi”

Hai gã vệ sĩ tuân thủ mệnh lệnh, mặc cho ai cũng đều nghe thấy tiếng khóc thảm thiết tuyệt vọng vừa mới truyền ra từ trong phòng, bên trong người nọ khẳng định bị thiếu gia tra tấn rất thảm, không biết người kia sao lại chọc tới thiếu gia.

Hàn Viên trở lại trong phòng ngủ của mình, cởi quần áo ngoài ra rồi vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ máu dính trên người trong lúc mập hợp cùng Cận nhi, cho dù Cận nhi không ở bên cạnh hắn thì hắn vẫn như trước có thể nghe thấy tiếng Cận nhi thật nhỏ gọi tên Dương Diệp, dòng nước ấm áp không ngừng lướt qua mặt, Hàn Viên nhắm mắt lại để cho nước thấm ướt mái tóc dài đen óng.

“Rõ ràng là ta nhặt được cậu ấy trước...”

10. Chương 10

Hé mở mi mắt trầm trọng, khóe mắt khô héo làm cho tôi hoài nghi nước mắt có phải hay không cứ thế dễ dàng hong khô, đưa tay muốn xoa bóp hốc mắt cực độ đau xót nhưng làm tác động đến vết thương mà Hàn Viên cuồng bạo lưu lại.

Cho tới bây giờ không nghĩ đến, Hàn Viên là người lãnh tựa băng sương như thế nhưng lúc cuồng điên so với Dương Diệp âm tình bất định còn đáng sợ hơn.

Nâng lên cánh tay đầy vết xanh tím xoa xoa bên gáy đã không còn chảy máu, tôi còn cho là mình sẽ bị Hàn Viên hút khô máu rồi lặng lẽ chết đi.

Thật may khi trong căn phòng không quá sáng nếu không những vết thương chồng chéo trên người tôi sẽ thấy rất rõ ràng..., cả phòng vẫn thoang thoảng mùi rỉ sắt của máu, tựa hồ còn giấu lãnh hương đặc thù của Hàn Viên ở trong đó.

Cái loại mùi hít thở không thông này giống như bị Hàn Viên gắt gao khóa vào trong ngực, thô bạo tiến vào làm cho tôi sợ hãi không thôi, tôi nghĩ đến Dương Diệp, anh biết tôi bị Hàn Viên mang đi, tại sao... Còn chưa tới...?

Nằm ở ghế sofa rộng lớn, trên bàn làm việc bằng gỗ sậm màu giấy tờ văn bản tứ tung, máy tính bên cạnh đang hiển thị chứng khoán ở thị trường của công ty, “Không nghĩ tới công ty của lão già kia dễ dàng sụp đổ như thế...”

Ngón tay cuộn lại sợi dây đồng hồ màu xanh, Hàn Viên trên mặt lộ ra một mặt cười lạnh, “Thật đáng tiếc, còn chưa tận mắt chứng kiến Hàn thị sụp đổ thì đã bị ta làm cho tức chết, quả nhiên không nghĩ đến sáng khoái như vậy...”

Hôm nay, là ngày thứ ba cha của hắn qua đời, cũng là ngày hắn thu mua toàn bộ công ty kinh doanh cả đời của ông, một ngày đặc biệt thắng lợi đối với hắn.

Hàn Viên nghĩ tới Cận nhi lẳng lặng ngủ ở trong ổ chăn, cất cái đồng hồ vào túi áo tây trang, dù cho hắn đã chiếm hữu được người kia nhưng hắn vẫn có cảm giác trống rỗng lạ thường.

Về đến nhà, có người chờ ở trước cửa giúp mình cởi áo khoác, sai người lấy cái đồng hồ trong túi ra, đi đến trước cầu thang, lạnh lùng hỏi.

“Hôm nay có người nào lên đó không?”

Vệ sĩ phía sau tất cả đều lắc đầu, Hàn Viên chậm rãi bước lên lầu hai, “Chuẩn bị nước cùng thức ăn đặt ở cửa, không được phép nán lại lầu hai dù chỉ một giây.”

Hàn Viên mở cửa phòng bởi vì tấm rèm che lấp nên ánh sáng bên ngoài cũng không thể chiếu vào, chỉ còn lại một mảnh âm u, dựa theo ánh sáng ở cửa, Hàn Viên cũng không thấy thân thể trắng như tuyết của Cận nhi trên giường lớn màu đen đầu.

Hàn Viên cau mày đi đến chỗ công tắc bật sáng đèn thì phát hiện Cận nhi lui ở trong một góc phòng, quần cái chần mỏng màu đen đang ngủ để lộ ra đầu vai mượt mà trắng nõn còn lưu có dấu vết đỏ tím.

Bước chân khê khê đi về phía góc tường, Hàn Viên biết mình không có lý do gì phải sợ đánh thức người kia, chính mình lúc trước rời khỏi công ti không phải là về để tra tấn cậu ta sao? Vậy tại sao mình lại hành động giống như săn sóc thế này?

Trong lúc đang triển miên suy nghĩ thì hần đã đi đến trước mặt Cận Nhi.

Ngồi chồm hồm cúi người xuống, nhìn thẳng gương mặt yên tĩnh lúc ngủ của Cận nhi, Hàn Viên bất ngờ phát giác chính mình cũng không muốn nhìn thấy Cận nhi sợ hãi hần, ngược lại lẳng lặng ngủ như vậy làm cho hần càng có một loại cảm giác có thể hoàn toàn nắm giữ Cận nhi, Hàn Viên vươn tay sờ hai gò má non mềm của cậu, cảm giác được từng dòng nước mắt đau khổ kia, ngay cả trong lúc ngủ cũng mang vẻ bi thương vô hạn.

Cận nhi mở ra đôi mắt trong suốt đen láy, đối diện với đôi mắt màu xám bi thương di truyền từ mẹ của ta, con người trong suốt tinh khiết kia bắt đầu bị sợ hãi lây dính, ta ôm thân thể gầy yếu đang run rẩy của Cận nhi trở về giường, Cận nhi vẫn cứ một mực cúi thấp đầu không dám nhìn vào mắt của ta, thân thể trần trụi không có tấm chăn che đậy lộ ra dấu tích cuồng bạo đêm qua.

“Diệp lúc ôm người, cũng không thấy người sợ như vậy..., Dương Diệp có thể còn ta sao lại không thể?”

Ta kéo cầm Cận nhi sang một bên, phát hiện trên tay nhớp nháp, Cận nhi rũ xuống con người tối đen, thanh âm tinh tế nhỏ nhỏ đang phát run, “Thực xin lỗi... Tôi...”

Cận nhi khoe miệng nôn ra càng nhiều máu tươi, ta lấy tay lau chất lỏng màu đỏ tươi đang không ngừng tuôn ra kia, tại sao máu của cậu ấy lại ấm áp như thế?

Một tay lấy điện thoại di động ra, bấm thuần thục dãy số, “Ninh Hiên, người bây giờ đến đây một chuyến đi.”

Dương Diệp nhìn một đôi búp bê sứ yên ổn nằm trong hộp gỗ, có thể suy ra là thứ Cận nhi vô cùng quý trọng, khép lại hộp gỗ, lấy ra máy theo dõi trên tay, chấm xanh trong màn hình đang không ngừng thay đổi vị trí, Dương Diệp biết Hàn Viên tuyệt đối không thể mang Cận nhi nơi di chuyển, thân thể Cận nhi gầy yếu, cũng chỉ có thể cần bác sĩ, theo tình cách đa nghi của Hàn Viên có thể tìm cũng chỉ có người kia.

Quản gia ở một bên chờ đợi, tách hồng trà trên bàn Dương Diệp vẫn tràn ngập hương nồng.

“Giúp tôi tìm Ninh Hiên đến đây.”

Cầm lấy khăn mặt ẩm tẩy sạch máu đen trên người Cận nhi, Hàn Viên dùng áo sơ mi đen rộng thùng thình phủ lên thân thể trần trụi đầy vết bầm, con người đen tinh thuần của Cận nhi dao động bất định hơi hơi rũ xuống, im lặng mặc cho Hàn Viên đùa nghịch.

Hạ thân lỏa lồ không có gì che lấp, bàn tay lớn xuôi theo đường cong thon dài đến mắt cá chân khiến cho Cận nhi sợ hãi run động.

“Ta sao lại muốn cứu người nhỉ? Ta nhất định là không được bình thường...”

Ngón tay Hàn Viên luồn vào tóc của tôi nhẹ nhàng xoa xoa, mùi thơm nhàn nhạt truyền vào mũi.

Hàn Viên ôm tôi vào trong ngực, hần nhẹ nhàng tách hai chân tôi ra thì nhìn thấy nơi riêng tư bị xé thương nghiêm trọng cùng vết bầm khắp mông, khớp xương bàn tay luồn vào vạt áo rộng thùng thình, ở trên da thịt trong sườn đùi sờ soạng, tôi khép hai chân lại, tay tận lực kéo vạt áo sơ mi xuống, Hàn Viên rất nhanh thu tay, tới gần bên tai tôi nói.

“Ninh Hiên lát nữa sẽ tới thăm người, đừng để cho ta biết người muốn dựa vào hần để liên lạc với Diệp.”

“Bất quá..., cho dù người nghĩ muốn như thế, Ninh Hiên cũng sẽ không giúp người, trên đời này không ai lãnh huyết bằng hân, cho dù người muốn chết ở trước mặt hân, hân ngay cả mắt cũng sẽ không nâng một chút.”

Tôi chưa kịp phản ứng với lời nói của Hàn Viên, Hàn Viên có lẽ cũng biết tôi không dám có loại chủ ý này, ở trên trán tôi nhẹ nhàng hôn, “Người đừng muốn trở về bên cạnh Diệp nữa, vĩnh viễn ở lại đây đi... Ta sẽ không ép người nhưng người phải ngoan ngoãn....”

Lam Ninh Hiên đi vào trong phòng, trên người của tôi đã được Hàn Viên đắp lên một tấm chăn mỏng mới, trên mặt Lam Ninh Hiên nhả nhặn như trước không mang theo một tia cảm xúc quá mức, mang lên ông nghe bệnh lạnh như băng, áp lên chỗ trái tim tôi, “Tình hình vừa mới này thế nào?”

Hàn Viên ngồi ở bên giường, con người màu tro cực nóng nhìn chằm chằm bên hông mặt của tôi, tôi nao núng nghiêng đầu qua, đến bây giờ tôi vẫn không thể quên dục vọng chiếm giữ của Hàn Viên làm cho tôi hít thở không thông.

“Cậu ta vừa mới này ới rất nhiều máu, là thân thể có vấn đề gì sao?”

Lam Ninh Hiên rũ mắt xuống, lẳng lặng nghe Hàn Viên nói về tình trạng của Cận nhi, Hàn Viên đột nhiên dừng lại không nói nữa, đôi mắt sắc nhọn u ám nhìn Lam Ninh Hiên, nhẹ nhàng nói, “Ninh Hiên người đang suy nghĩ phản bội ta sao?”

“Có lẽ là do dạ dày xuất huyết, mấy ngày này để cậu ấy tịnh dưỡng, không được làm cho cậu ấy bị kích động, thuốc cũng phải uống đúng giờ.”

Lam Ninh Hiên đã bắt đầu thu dọn đồ chữa trị ở trên giường, Hàn Viên lạnh lùng nói, “Vấn đề vừa mới này người vẫn chưa trả lời ta.”

Lam Ninh Hiên nhìn Hàn Viên liếc mắt một cái, “Người vừa mới hỏi ta cái gì?”

“Người sẽ vì Diệp phản bội ta sao?”

Trong phòng yên lặng tựa hồ ngay cả tôi cũng đang chờ đợi Lam Ninh Hiên trả lời.

“Chuyện này không phải chuyện của tôi.”

Hàn Viên tươi cười tràn ra một mặt lãnh diễm thắng lợi, “Hy vọng lời người nói đều là sự thật, nếu người lừa ta, ta cũng sẽ đối phó với người, người hân là hiểu ta chứ.”

Lam Ninh Hiên vẫn bình tĩnh vô ba, tôi lại hy vọng đây chỉ là trầm mặc nhất thời của anh ta.

Hàn Viên rời khỏi phòng, chỉ còn tôi cùng Lam Ninh Hiên, tôi mới dám lấy ánh mắt khát vọng nhìn anh ta, chỉ mong anh ta mang theo một chút hi vọng đến, cho dù chỉ có một chút cũng tốt.

Đôi mắt Lam Ninh Hiên lãnh đạm dưới cặp kính mắt liếc nhìn tôi, lại cúi đầu thu dọn những thứ còn lại, tôi nghe thấy tiếng nói bình tĩnh trầm ổn của anh ta.

“Cậu không tới bệnh viện kiểm tra, nhớ rõ bảo Hàn dẫn cậu đến xem đi.”

Tôi ngạc nhiên nhìn anh ta, chẳng lẽ Dương Diệp thật sự hoàn toàn không có ý niệm mang tôi về sao, trong lòng có một phần bắt đầu suy sụp, tôi cắn môi dưới tái nhợt, trong lòng hàn ý làm cho tôi run rẩy nói không nên lời nói.

“Cậu cho rằng Diệp sẽ đến sao? Hàn đối với cậu tốt hơn so với tôi tưởng tượng, cậu nếu thoát được quay về bên cạnh Diệp, phải cầu nguyện đừng để Hàn gặp lại cậu, hân cho dù giết cậu, tôi cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc.”

Nghe thấy Hàn Viên có thể giết tôi, tôi tuy rằng sợ hãi, nhưng tôi biết, Lam Ninh Hiên tuyệt không phải chỉ thuận miệng nói những câu đó để dọa tôi từ bỏ ý niệm trong đầu.

Ngay tại ngày đầu tiên Hàn Viên bắt tôi nhốt vào trong phòng này, tôi cũng đã trải qua cảm giác cận kề cái chết.

“Ngải Nhi nói với tôi, cậu có một ánh mắt chân thành lại còn ầm áp, khờ dại dễ dàng tin tưởng làm cho cậu trở thành con mồi mà Dương Diệp cùng Hàn Viên theo đuổi không bỏ, cậu biết không? Cậu rất giống mẹ của Hàn....”

Trong lòng tôi có loại dự cảm bất an đang lan tràn từ tận sâu trong cơ thể.

“Bất quá..., đến cuối cùng bị Hàn tự tay giết chết.”

11. Chương 11

Tôi nhớ rõ trong sách từng có một câu nói, thông thường những người có vẻ giàu có thì thường là những người nghèo khó, lúc ấy tôi cũng không hiểu rõ ý nghĩa của câu nói này, tôi hỏi Ngải Nhi, cô ấy điềm đạm cầm tay tôi vô cùng dịu dàng.

“Tiểu Cận, hãy quan sát người ở bên cạnh cậu, đến khi cậu tiếp xúc với thật nhiều người cùng sự vật thì cậu sẽ hiểu ra thôi. Đạo lý này, cậu phải tự mình lĩnh hội.”

Hàn Viên lấy đầu ngón tay quệt một chút thuốc rồi bôi lên thân thể trần trụi của tôi, những vết bầm dần dần chuyển màu xanh tím cơ hồ chỉ cần chạm nhẹ vào cũng sẽ thấy đau đớn, tôi cau mày run rẩy nhìn hàng lông mi thật dài của Hàn Viên ở trước mặt, cặp mắt màu tro tựa như nước mùa thu đang chăm chú nhìn vết thương trên người tôi do chính một tay hắn gây nên.

“Đang suy nghĩ gì vậy?”

Hàn Viên đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt ràng buộc lấy tôi làm tôi sợ hãi hoảng loạn chỉ biết chột dạ vội vàng cúi đầu, đối mặt với Hàn Viên, tôi luôn cảm nhận được tham vọng độc chiếm của hắn.

“Tại sao người cũng giống bà ta, rõ ràng gần trong gang tấc nhưng ta lại luôn cảm giác thực xa xôi....”

Hàn Viên thấy tôi vẫn không nói lời nào, hắn cũng chỉ lảng lạng cởi ra chiếc áo sơ mi mặc lên người tôi, Hàn Viên cũng không giống Dương Diệp mua cho tôi những vật dụng cần thiết, hắn vô cùng cố chấp cho rằng bên cạnh tôi chỉ cần có hắn là đủ rồi.

Hàn Viên rất thích ôm tôi vào ngực giống như con rối, cho dù tôi cực lực kiềm nén sợ hãi của bản thân nhưng vẫn hơi hơi phát run.

Mỗi khi như vậy, khuôn mặt xinh đẹp của Hàn Viên sẽ hiện lên một tia tàn độc, tôi biết hắn nhất định phi thường tức giận nhưng có lẽ còn có một chút bi thương.

“Tại sao mỗi lần ôm người, người đều sợ? Người đã quên người từng ở trong ***g ngực ta an an ổn ổn mà ngủ sao?”

Đối với lời nói của Hàn Viên, tôi một chút ấn tượng cũng không có, Hàn Viên thấy tôi phản ứng ngơ ngẩn lại càng dùng cánh tay ôm chặt thân thể tôi hơn.

“Thời điểm người bị xe đụng, Diệp phải lái xe nên ta đành xuống xe xem người đã chết hay chưa, người khi đó vừa bắn vừa thối, ta vốn nghĩ sẽ mặc kệ bỏ người lại, nhưng Diệp nhìn người liếc mắt một cái bảo ta đem người lên xe, ta lúc đó mới miễn cưỡng bế người lên, người còn hại ta phải vứt đi bộ tây trang sang quý.”

Hàn Viên ôm tôi vừa nói vừa chơi đùa với mái tóc dài qua bả vai đã lâu không cắt tỉa của tôi.

Thì ra ngay từ đầu người ôm tôi ầm áp như thế cũng không phải Dương Diệp.

“Vậy... Tại sao lại chán ghét tôi...?”

Hàn Viên đột nhiên không nói chuyện, qua một hồi lâu tôi nghĩ rằng hắn sẽ không trả lời nhưng bỗng dưng hắn lại mở miệng.

“Bởi vì người trước khi bất tỉnh nhìn vào mắt của ta... Người rất giống bà ta, ngay cả ánh mắt nhìn ta cũng rất giống, một ánh mắt cứu rỗi đến nực cười, ta nhìn thấy liền chán ghét.”

Trong khoảnh khắc, tôi cảm thấy Hàn Viên hình như càng thiếu đi một chút gì đó so với Dương Diệp, dưới bề ngoài nhìn như tàn khốc lãnh diễm kia cất giấu một trái tim còn yếu ớt hơn cả người bình thường.

Tôi chợt nhớ đến lời nói của Lam Ninh Hiên, Hàn Viên tự tay giết chết mẹ của mình, đến tội cùng là vì nguyên nhân gì mà có thể làm cho một người giết đi người thân yêu? Có lẽ đây cũng là đoạn chuyện cũ nhiều khúc mắc.

Con người khi còn sống phải học hỏi nhiều điều lắm.

Trong khoảng thời gian này, tôi gần như đã không còn hi vọng Dương Diệp sẽ đến dẫn tôi đi, thời điểm Lam Ninh Hiên vào Hàn gia, tôi cũng không còn nhìn từ phía sau trông mong sẽ có người gọi tôi tiểu Cận nhi nữa, cái ôm từng quen thuộc kia dường như đã theo Hàn Viên mỗi ngày mỗi đêm đối tôi cố chấp cùng xâm phạm mà dần dần biến mất.

“Hôm nay ta sẽ không trở về, nhưng ta sẽ sai người canh gác liên tục, cho dù là Diệp tự mình tới cửa cũng không thể mang người đi.”

Hàn Viên ở trên môi tôi cắn một cái, yêu thương đảo qua mắt tôi, “Ta ngày mai sẽ mang quà về tặng người, nhớ rõ, phải nhớ ta đó.”

Tôi mệt mỏi nằm ở trên giường, gần đây tinh thần cùng thể lực suy yếu đến nỗi tôi chẳng thể bước xuống giường, từng đợt buồn nôn cùng choáng váng cũng khiến cho tôi không ăn uống được gì nhiều.

Tôi ngửa đầu nhìn trần nhà, ánh sáng mỏng manh cuối cùng xuyên thấu qua tấm rèm che dày chiếu đến trên gương mặt tái nhợt của tôi, hết thấy đều mờ mịt lung mờ mịt như vậy.

“Tiểu Cận nhi.”

Cuối cùng, tôi cũng nghe thấy được giọng nói đó.

Dương Diệp kéo tấm chăn Hàn Viên đắp lên cho tôi làm lộ ra nửa thân thể trần truồng chỉ mặc độc một cái áo sơ mi, tôi nhắm mắt lại không muốn nhìn thấy ánh mắt khinh thường của Dương Diệp, như vậy chỉ làm tôi cảm giác mình càng thêm dơ bẩn cùng kinh tởm.

Dương Diệp ôm lấy eo tôi, cảm giác đó thật nhẹ飘飘 giống bước ở đám mây.

“Tiểu Cận nhi dạo này gầy quá, tôi nghe Ninh Hiên nói Hàn rất thương người, hay là Cận nhi vì nhớ tôi nên mới ăn không ngon?”

Dương Diệp cởi quần áo trên người tôi ra, lấy áo khoác trên người anh mặc vào cho tôi rồi sau đó ôm tôi vào trong lòng, giọng điệu Dương Diệp chứa đầy không vui, ở bên tai tôi nhẹ nhàng nói, “Hắn ôm cậu sao? Trên người của cậu toàn là mùi của hắn.”

“Cận nhi hắn là sẽ cảm thấy rất đau phải không? Thân thể mảnh khảnh sao có thể chịu đựng được sự tàn bạo như thế?”

Dương Diệp không ngừng ở bên tai nói, tôi tựa hồ còn nghe thấy được anh hình như đang cân nhắc có nên cứu tôi không, nếu Hàn Viên không gửi phim cho anh thì có lẽ anh đã không đến.

Tôi suy nghĩ, rốt cuộc cái gì mới là cứu rồi thật sự?

Về tới bên cạnh Dương Diệp, có lẽ chính là lại đắm chìm cũng chẳng thay đổi được gì.

Nước mắt đã rất lâu rồi không rơi xuống chẳng hiểu tại sao lại trào ra ở hốc mắt.

Dương Diệp cũng không nói, chỉ lẳng lặng mang tôi rời khỏi nơi Hàn Viên giam cầm tôi.

Trong lúc thân thể lay động, tôi dần dần mất đi ý thức.

Nhưng trong lòng tôi vẫn nhớ đến một chuyện.

Đều là hai người lạnh như băng nhưng tại sao bọn họ có thể có được cái ôm ấm áp như thế? Nhiệt độ đó rốt cuộc đến từ đâu....

Những ngày trở lại Dương gia cũng chẳng khác biệt gì lắm so với khoảng thời gian ở bên cạnh Hàn Viên, vẫn như trước nằm cả ngày ở trên giường, hiếm khi xuống giường đi lại, Dương Diệp gần như mỗi ngày đều quay về cùng tôi ăn cơm tối, một hơi lại một hơi dứt cho tôi thìa cháo trắng, giúp tôi lau nước canh dính

nơi khoe miệng, vén lên những sợi tóc che khuất trán tôi, “Hàn hẩn đối với cậu chấp niệm rất sâu, tại sao vậy?”

Tôi nâng lên con ngươi đen mỗi mét, nhìn vào cặp mắt trong suốt của Dương Diệp, tôi nhìn thấy nghi ngờ trong đôi mắt ấy.

Khuôn mặt Hàn Viên tươi cười dịu dàng với tôi vẫn còn rõ ràng trước mắt, nhưng lời nói của Ninh Hiên khắc sâu ở trong lòng tôi còn hơn cả nụ cười Hàn Viên.

Hắn cho dù là giết cậu, tôi cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc.

Tôi rũ xuống đôi mắt màu đen, bỗng nhiên phát giác chính mình trong phút chốc thể nhưng cận kề cái chết.

Cận nhi nặng nề ngủ đi, tôi chúc cậu ngủ ngon nhưng cậu cũng không nghe thấy, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt bị mệt mỗi lần ất, cầm lấy tấm chăn đắp lên cho cậu, thân thể mảnh khảnh giống như đang tan ra từng giọt từng giọt rồi chậm chậm biến mất.

Từ khi đón Cận nhi về, trong lòng tôi thường không tự chủ được mà nhói đau, nhất là khi nhìn đến bộ dáng suy yếu của Cận nhi.

Cậu không nói lời nào, tôi không tức giận. Cậu ăn không vô bất cứ thứ gì, tôi sẽ chậm rãi đút cho cậu ăn. Cậu đi không được, tôi sẽ ôm cậu đi đến nơi đó.

Nhưng, trong đôi mắt Cận nhi toát ra ảm đạm không còn hy vọng, ánh mắt không còn quyến luyến, tôi lại không biết nên làm thế nào cho phải.

Tôi không biết điều này có ý nghĩa gì. Tôi chỉ biết là tất cả những gì của cậu ấy tôi đã không còn có thể nắm trong tay.

Giống như tôi cùng Cận nhi, cùng với Hàn.

Hiện tại trò chơi đã muốn không thể tiếp tục nữa, Cận nhi cũng nên có một nơi quay về.

Tôi cúi người hôn lên đôi môi mềm mại của Cận Nhi, lần đầu tiên, tôi đối xử với Cận nhi giống như một vật trân bảo, che chở thật cẩn thận.

“Biết không? Tôi sẽ vĩnh viễn sẽ nhớ kỹ cậu.”

Sau khi tỉnh lại, Dương Diệp sớm không còn ở đây, ánh mặt trời ảm áp chiếu vào căn phòng trống rỗng, cảm giác có chút lo lắng bao vây thân thể thường xuyên lạnh run của tôi, tôi khởi động thân thể gầy yếu, đi đến trước cửa sổ sát đất, một mảng tuyết lớn đã tan chảy, thay vào đó là mặt cỏ xanh mơn mơn tựa như tấm thảm, ngón tay chạm lên mặt kính thủy tinh lạnh lẽo, trên gương mặt dường như lăn xuống từng dòng chất lỏng còn nóng hơn cả nhiệt độ cơ thể, thẳng tắp rơi xuống tấm thảm màu đỏ, yên ắng mà tĩnh lặng.

Tại sao khóc? Tôi tự hỏi mình.

Chỉ vì, Dương Diệp đi qua.

Hình như đã rời xa tôi rồi.

12. Chương 12

“Dương tiên sinh, đây là khế ước đất đai cùng nhà cửa của ngài.”

Anh cầm lấy khế ước trong túi nhìn kỹ, sau khi xác nhận mình không hề lầm, liền bảo người đàn ông đưa đến văn kiện lui ra.

Đem trang giấy mỏng manh bỏ lại vào túi rồi đặt vào ngăn kéo dưới bàn làm việc, lẳng lặng chăm chú nhìn món quà anh chuẩn bị cho Cận nhi, món quà cuối cùng.

Anh không còn trở về cùng Cận nhi ăn cơm mà chỉ sai người thay anh đút cho Cận nhi ăn, rốt cuộc vẫn cảm thấy được, chỉ có mỗi mình vì kéo dài sinh mệnh của Cận nhi mà cố gắng.

Cận nhi không còn dùng ánh mắt quyến luyến nhìn anh, khóe miệng lúc nào cũng cười ngọt ngào khi nhìn thấy anh, rốt cuộc cũng không còn thấy nữa.

Anh vẫn có thể từ trong đôi mắt bi thương của Cận nhi tìm được một tia tồn tại của mình, một tia tồn tại làm Cận nhi đau lòng

Tồn tại.

Không muốn lại thấy ánh mắt đó, Dương Diệp lựa chọn thời điểm Cận nhi ngủ say, đi vào trong phòng sờ sờ hai gò má mềm mại gầy yếu kia, rồi anh mới biết, tại sao anh không còn nhìn thấy Cận Nhi khóc nữa.

Gần như mỗi đêm, Cận nhi lúc ngủ say trên mặt đều toàn là nước mắt, không phải không khóc, mà là không để cho anh thấy.

Dương Diệp lấy đầu ngón tay dịu dàng xoa nhẹ mí mắt Cận nhi, trong lòng dâng trào một loại cảm xúc chưa từng có.

Chính mình..., chưa từng đối ai cảm thấy áy náy.

“Mỗi đêm cậu đều khóc như vậy rồi thiếp đi sao?”

Cận nhi, cậu không vui sao? Tại sao lại khóc?

Phụ nữ hay khóc, Cận nhi sao cũng thế? Tôi không thích nhìn thấy cậu khóc.

Thế là đủ rồi, sau này đừng khóc nữa, bằng không tôi sẽ rất đau lòng.

Dương Diệp nhìn giọt lệ của Cận nhi trên tay mình, úp lòng bàn tay vào mặt, “Thì ra tôi thật sự không thích cậu khóc, thì ra tôi thật sự biết đau.”

Nhưng mà, tất cả đã quá trễ.

Dương Diệp sai người tháo xuống tấm rèm che ở cửa sổ sát đất, tôi dựa thân vào cái gối mềm, cuối cùng cũng tới mùa hoa nở rồi, tình cờ hoa bồ công anh đầy trời nhẹ nhàng bay qua phía trước cửa sổ, Dương Diệp ở bên cạnh tôi, nhìn tôi chăm chú quan sát ngoài cửa sổ.

Tôi chờ anh mở miệng, qua thật lâu sau, Dương Diệp vẫn như trước không nói câu nào.

“Dương Diệp, anh... Có phải hay không từng có một chút thích tôi?”

Tôi và Dương Diệp cũng đã quen trầm mặc.

Có phải hay không người ta từng nói, người cầu xin tình yêu trước sẽ nhất định là người thua?

Tôi duy trì nụ cười ảm đạm, chờ Dương Diệp.

“Cận nhi, tôi đã chuẩn bị cho cậu một tòa nhà tốt nhất, tất cả những gì ở nơi đó đều là của cậu.”

Dương Diệp tránh đi đôi mắt của tôi, lại tiếp tục nói, “Tình trạng thân thể của cậu..., Ninh Hiên cứ ba ngày sẽ đến thăm cậu một lần, ngẫu nhiên... cậu cũng sẽ gặp Ngải Nhi...”

Tôi nhìn Dương Diệp, trong ánh mắt cảm giác xót xa khó chịu nhưng tôi vẫn cứ cười, khuôn mặt tuấn mỹ của Dương Diệp dường như đang đấu tranh, anh nhẹ nhàng nói, “Mà tôi, sẽ không gặp lại cậu nữa.”

Tiếng bước chân Dương Diệp rời đi văng vẳng trong tai tôi, tầm mắt lần thứ hai lướt qua hoa bồ công anh ngoài cửa sổ, đột nhiên phát giác nó có chút giống như tuyết mịn đầu mùa đông.

Chỉ cần có thể ở bên cạnh Dương Diệp làm bạn với anh, cho dù không yêu, tôi cũng có thể cảm thấy thỏa mãn, nhưng tôi lại đã quên Dương Diệp chưa bao giờ cần người làm bạn, từ đầu đến cuối, tôi dường như đang theo đuổi một thứ chưa từng tồn tại.

Lam Ninh Hiên đứng ở ngoài cửa, nghe thấy những lời Dương Diệp nói với Cận nhi, âm thầm cầm cái túi da để đằng sau, “Diệp, anh quyết định buông tay sao?”

Dương Diệp không trực tiếp đáp lại, đôi mắt đen luôn luôn lãnh khốc chất chứa ưu sầu, “Chưa có kết quả kiểm tra sao?”

“Còn phải đợi thêm vài ngày.”

“Ừ, nếu có kết quả thì lập tức gửi đến công ti, cũng phiền anh hướng dẫn người hầu đến nhà mới”

“Rõ ràng, để cho bọn họ chăm sóc Cận nhi cũng tốt.”

Lam Ninh Hiên gọi lại Dương Diệp đang định rời đi, “Cận nhi đối với anh mà nói, rất quan trọng đúng không?”

Dương Diệp nở ra một nụ cười bất đắc dĩ, “Tôi muốn cho cậu ấy tự do, Ninh Hiên.”

Dương Diệp sau khi rời khỏi phòng thuê, Lam Ninh Hiên không lâu sau liền tiến vào, tôi cũng chẳng biết nói gì chỉ đành phải nghiêng đầu nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, hoa bồ công anh bên ngoài đã dần dần bay xa, một vài bông còn sót lại mắc kẹt trên mép cửa sổ.

“Dương Diệp về công ty trước rồi.”

Nghe thấy cái tên Dương Diệp, tôi không biết nên phản ứng như thế nào cho phải, dù sao, tôi cũng vừa mới bị anh vứt bỏ, bất quá ít ra anh còn để lại cho tôi một căn nhà coi như là đền bù, không phải hay sao?

“Tiểu Cận, trong mẫu cắt dạ dày của cậu tôi phát hiện có tế bào ung thư, trải qua chẩn đoán mới biết được đã gần đến giai đoạn cuối.”

Tôi rút cuộc quay đầu lại nhìn Lam Ninh Hiên, anh ta đặt sấp giấy kết quả kiểm tra trên đùi tôi, tôi cúi thấp đầu nhìn cái tên Dương Cận trên sấp giấy rồi lại không nhìn nữa.

Bởi vì, Lam Ninh Hiên vốn dĩ không có lý do gì phải lừa gạt tôi.

Không nghĩ tới cái chết đã cách tôi gần như vậy, tôi ngây ngốc ngồi ở trên giường, đầu óc trống rỗng, cái gì cũng không suy nghĩ.

“Tôi vẫn chưa nói cho Diệp biết, cậu có quyền lựa chọn có cho Diệp biết hay không.”

Tôi yên lặng suy nghĩ, Dương Diệp trong lúc đó đã muốn cắt đứt ràng buộc giữa tôi và anh, tôi thật sự chẳng có lý do gì để cho anh giữ lại tôi nữa.

Lam Ninh Hiên nhìn tôi lặng im, anh ta biết tôi đang bị đả kích sâu sắc vì biết được bệnh tình, kéo qua chiếc ghế dựa Dương Diệp vừa mới ngồi, đôi mắt dưới cặp kính tựa như đang vì tôi mà đau buồn, “Nói với Diệp, anh ta sẽ chăm sóc cậu. Có lẽ... Cậu sẽ sống tốt hơn một chút.”

“Ninh Hiên.” Đây là lần đầu tiên tôi trực tiếp gọi tên anh ta, Lam Ninh Hiên có chút kinh ngạc nhìn tôi.

“Lần sau đến lúc tân gia, nhớ nói với Ngải Nhi, tôi đã lâu không nhận được sách mới.”

Lam Ninh Hiên giúp tôi đem tờ giấy khám nghiệm bỏ vào trong túi da như cũ, một lát sau mới nói, “Tôi sẽ nhắc nhở Ngải Nhi, cậu cũng đã lâu chưa gặp cô ấy.”

Lam Ninh Hiên phức tạp nhìn tôi, chắc là anh ta cũng không lường trước được tôi sẽ phản ứng như thế, có lẽ không ai có thể hiểu, Dương Diệp đối với tôi, rốt cuộc quan trọng đến cỡ nào.

“Từ bỏ Dương Diệp..., cậu sẽ không hối hận chứ?” Lam Ninh Hiên thật sự không hiểu, người trước mắt này, rõ ràng có cơ hội nắm lấy người mà cậu yêu nhưng cậu ấy rốt cuộc lại buông tay.

Tôi nở một nụ cười xinh đẹp làm người ta thở không thông, tựa như đóa hoa nở rộ sắp úa tàn.

Tình yêu của tôi, chỉ còn lại một chút.

Mà thứ Dương Diệp muốn, tôi đã cho không nổi.

Lam Ninh Hiên cũng đi rồi, trong phòng chỉ còn một mình tôi, tôi thông thả cầm lấy túi da trên đùi, rút ra tờ giấy trắng mực đen bên trong, ung thư dạ dày thời kì cuối, đây là thứ sắp đoạt đi sinh mệnh của tôi sao.

Tôi không biết ung thư dạ dày như thế nào, cũng không biết có thể rất khó chịu hay không, mỗi người đều hẳn là rất sợ chết mà tôi hình như cũng có chút như vậy.

Buổi tối hôm rời khỏi Dương gia đặc biệt yên tĩnh, trong nhà chính không có một bóng người, tôi đi đến chiếc ghế nằm mà Dương Diệp thường hay nghỉ ngơi, nhìn ánh trăng trong veo tròn vành vạnh làm tôi nhớ đến tôi từng tay trong tay cùng Dương Diệp ở trên con đường người đến người đi, anh từng bởi vì ánh mắt tôi dừng lại mà đi vào trong cửa hàng đó đặt cho tôi một đôi búp bê sứ.

Nếu con người là búp bê sứ, cho dù thân thể lạnh như băng dễ dàng vỡ ra bất kì lúc nào nhưng nó vẫn tươi cười.

Nếu như tôi là búp bê sứ, Dương Diệp có thể hay không thật cẩn thận đặt tôi vào trong hộp gỗ xinh đẹp tinh xảo.

Đem con búp bê sứ có khuôn mặt của mình bỏ vào trong hộp gỗ hương, ngón tay tinh tế mảnh khảnh vuốt con búp bê sứ có khuôn mặt giống Dương Diệp.

Một tay xoa nơi trái tim đã dần dần không còn đau.

“Tình yêu còn sót lại, tôi giữ lại cho riêng mình, Dương Diệp nhé.”

Đêm đó, tôi ở trên ghế nằm của Dương Diệp mơ một giấc mộng.

Không cần lo lắng nữa, tôi sau này sẽ hảo hảo yêu thương cậu.

Khuôn mặt Dương Diệp dịu dàng mỉm cười với tôi, tôi hình như cũng đã không còn nhớ rõ ra sao.

Nhưng tôi biết.

Giấc mơ của tôi, đã tỉnh lại.

13. Chương 13

“Tiểu Cận nhi, tỉnh dậy đi.”

Bàn tay to lớn ấm áp nhẹ nhàng vỗ lên khuôn mặt đang ngủ say của tôi gọi tôi tỉnh lại.

“Quần gia đã chuẩn bị bữa sáng, chúng ta xuống ăn đi.”

Dương Diệp kéo tôi vào phòng tắm, lấy khăn khô lau sơ cho tôi, rồi lại lấy một cái khăn nóng khác phủ lên tay rồi nhẹ nhàng chà xát khuôn mặt đang ngái ngủ của tôi, “Tôi đã lâu không cùng cậu ăn cơm, tôi đã bảo quần gia chuẩn bị bữa sáng theo kiểu Trung Quốc và Phương Tây, nếu thích thì ăn nhiều một chút.”

Dương Diệp nhìn tóc trên đỉnh đầu tôi xúng lên liền lấy tay thấm chút nước rồi chải chuốt lại cho gọn, đối tôi cười, “Ngủ nhiều đến nỗi cả tóc cũng rối tứ tung, cậu cứ ngủ suốt như vậy cũng không tốt lắm đâu.”

Tôi cười theo Dương Diệp, hạnh phúc đơn thuần như vậy, đến sau này tôi vẫn chưa từng quên.

Dương Diệp kéo tôi xuống lầu, tôi đột ngột đứng lại, thân thể gầy yếu khiến Dương Diệp chỉ có thể nhẹ nhàng dắt tay tôi, hỏi, “Xảy ra chuyện gì sao?”

Tôi nhìn Dương Diệp đứng cách tôi trong gang tấc, khuôn mặt tuấn mỹ dịu dàng lúc này hoàn toàn giống với đêm tuyết hôm đó, tôi do dự không biết nên mở miệng hay không, Dương Diệp như trước kiên nhẫn chờ đợi câu hỏi của tôi.

Đêm đó tuyết rơi trắng xóa, Dương Diệp bỏ tôi lại giữa phố cũ vắng lạnh, cũng dịu dàng như thế.

“Anh lại đuổi tôi về phố cũ sao?”

Lừa gạt lần thứ hai, có lẽ cũng không sao cả, trong giọng nói cũng không chứa sợ hãi, tôi lẳng lặng nhìn Dương Diệp.

Dương Diệp buông tay tôi ra rồi đột ngột ôm cả thân thể tôi vào trong lòng.

Có chút đau nhưng trái tim tôi lại rất khao khát.

“Sẽ không, Cận nhi.”

Tôi nghe thấy giọng nói Dương Diệp khe khẽ ở sau tai, tôi cũng không nhìn thấy nước mắt của Dương Diệp, nhưng cho dù vậy thì tôi vẫn cảm nhận được Dương Diệp hình như đang khóc.

Tôi ngồi ở bên cạnh Dương Diệp, Dương Diệp đưa cho tôi một miếng bánh mì bơ thơm phức, tôi lắc đầu, thức ăn đầy mỡ như vậy, tôi mà ăn thì nhất định sẽ lại nôn ra.

Dương Diệp bóc miếng bánh mì bị tôi từ chối, lại cầm lấy một cái bánh bao nóng hổi đưa qua, tôi lần thứ hai lắc đầu, yên lặng bưng lên chén cháo trắng bên cạnh hộp từng hơi từng hơi.

Dương Diệp thấy tôi ăn như thế, trên mặt nở ra nụ cười đầm đìa nhìn tôi uống hết một chén, “Nữa không? Cậu ăn như vậy sẽ không ăn no đâu.”

Tôi quay đầu nhìn đôi mắt Dương Diệp đen láy ẩn chứa ý cười, tươi cười bên miệng Dương Diệp bỗng ngừng lại, tôi đem cái chén trắng đặt lên trên bàn cơm màu hồng nhạt, phát ra âm thanh thanh thúy.

“Tôi... Bao giờ thì đi?”

Dương Diệp ôm lấy tôi, tôi cảm thụ thân thể anh hơi hơi phát run cùng với nhiệt độ cơ thể nóng rực, tôi bỗng nhiên có chút hối hận khi hỏi câu đó.

Dùng xong điểm tâm, Dương Diệp đẩy tôi lên lầu, tôi nghi hoặc quay đầu nhìn về phía anh.

“Tôi nơi đó cũng không cần mang theo đồ vật gì, tôi đã mua giúp cậu đồ dùng thường ngày đủ cả rồi, người hầu nơi đó cũng do tôi tuyển chọn, cậu không cần lo lắng...”

Tôi đứng trên cầu thang, Dương Diệp chậm rãi mở miệng, “Cậu đi lên lầu đi, mang theo những gì cậu muốn, cái gì cũng được, Cận nhi.”

Tôi hiểu ý tứ của Dương Diệp, có lẽ anh cho rằng đây là đang bù đắp lại cho tôi, tôi yên lặng xoay người lên lầu, không trông thấy vẻ mặt Dương Diệp cô đơn.

Vào phòng, đi đến ngăn tủ bàn học, tôi lấy ra cái túi giấy mà Lam Ninh Hiên đã giao cho tôi, đây là thứ duy nhất tôi mang đi, mắt nhìn hộp gỗ đựng búp bê sứ trên đầu giường, nhin không được suy nghĩ trong đầu muốn nhìn nó một lần, tôi chậm rãi vươn tay đến ổ khóa trên hộp. Tay áo khoác bị kéo xuống theo làm lộ ra cổ tay trắng gầy..., cùng với cái đồng hồ màu xanh mà Dương Diệp vẫn hay muốn tôi đeo nó, tôi lại rút tay trở về, yên lặng tháo xuống chiếc đồng hồ trên tay.

Thì ra thứ không thuộc về tôi lại nhiều như vậy.

Cận nhi bước xuống cầu thang, chậm rãi đứng lại ở trước mặt tôi, thanh âm tinh tế nói với tôi, “Dương Diệp, đã đi chưa?”

Cậu thay một cái áo khoác rộng hơn, bao phủ lấy thân thể gầy yếu, trong tay cầm cái đồng hồ tôi tặng cậu, đôi mắt to tối đen tựa như bật kín một tầng hơi nước, lẳng lặng chăm chú nhìn tôi.

“Búp bê sứ đâu? Cậu không mang theo à?”

Tôi không quên Cận nhi thích chúng nó cỡ nào.

“Dương Diệp, không đi sao?”

Tôi sững sốt một hồi, Cận nhi thản nhiên cười với tôi, đi đến bên cạnh tôi.

Trong đầu tôi trống rỗng, lúc này tôi mới biết, Cận nhi vốn dĩ không muốn mang theo chúng nó, có thể như vậy, tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng đoán trước được, thật sự không chút suy nghĩ qua.

Nhà mới mà tôi chuẩn bị cho Cận nhi cần lái xe hai tiếng mới có thể đến, nắm tay lái, ánh mắt lên nhìn thoáng qua ghế ngồi bên cạnh, Cận nhi nhắm mắt dường như đang ngủ.

Tôi lại chú ý đến phía trước, nơi Cận nhi sẽ sống từ nay trở về sau, gần ngay trước mắt.

Một ngôi nhà màu trắng nóc vàng nhạt, chung quanh là bãi cỏ một màu xanh biếc, một người phụ nữ đã quá tuổi năm mươi đứng trước cổng, còn có một cậu bé nhỏ tuổi theo bên cạnh bà.

Lúc trước quyết định chọn người phụ nữ này phụ trách chăm sóc Cận nhi cũng chính vì bên cạnh bà còn mang theo một cậu bé, có lẽ cuộc sống ở nhà mới sẽ làm Cận nhi cảm thấy buồn chán, đứa bé này nói không chừng có thể mang đến cho cậu niềm vui.

Đứa bé kia núp ở đằng sau người phụ nữ, sợ hãi nhìn tôi cùng Cận nhi.

Ánh mắt Cận nhi nhìn cậu bé đang nắm chặt tay người phụ nữ, Dương Diệp từ trong đôi mắt đen đăm đăm của Cận nhi nhìn ra một chút đầu mối, một loại ánh sáng cực độ khát vọng tình thân bùng lên trong ánh mắt tĩnh mịch đó.

“Hai vị thiếu gia mau vào nhà đi.”

Người phụ nữ dịu dàng đi đến nắm chặt tay Cận nhi, Cận nhi nhìn chăm chăm tay của bà, ý cười đã lâu không thấy lại lặng lẽ hiện lên trên khóe miệng.

“Dương thiếu gia, ngài không cùng vào sao?”

Cận nhi quay đầu lại, đôi mắt to đen vừa rồi tràn ngập ý cười lại ảm đạm đi, chúng tôi hai người đều rõ ràng, thời khắc chia lìa đã đến.

“Tiểu Cận nhi, mau vào nhà đi nào, nắng rất gắt.”

Cận nhi chăm chú nhìn tôi, có lẽ muốn đưa mắt nhìn theo tôi rời đi.

Xoay người, kể từ nay về sau, cuộc sống của chúng tôi, không còn có lẫn nhau.

Ở trong đầu tôi, đột nhiên xuất hiện một hình ảnh.

Nam nhân từ trên tay bạn ôm lấy một thiên sứ vừa rơi vào trần thế, khuôn mặt nho nhỏ bần bần giấu không được vẻ xinh đẹp thánh khiết kia, cho dù điều gì đi chăng nữa vẫn không làm gãy đi đôi cánh thuần trắng.

Cậu an ổn ở trong vòng tay tôi lẳng lặng ngủ.

“Dương Diệp.”

Cận nhi chạy tới, giữ chặt tay của tôi, nhét vào một thứ gì đó lạnh lẽo, tôi cầm lấy thì thấy đó là đồng hồ tôi tặng Cận nhi

“Thứ này là của anh, tôi nghĩ nên... Trả lại cho anh.”

Tôi kéo cổ tay mảnh khảnh của Cận nhi lại, một lần nữa mang lên chiếc đồng hồ, thanh âm giống như đang khấn cầu, “Ít nhất..., để tôi cho cậu một chút kỷ niệm được không?”

Trong mắt của cậu bắt đầu chảy ra những giọt nước mắt, lặng yên lại làm tôi rung động, thì ra trong lòng Cận nhi vẫn luôn có tôi, cho dù cậu không nói nhưng nhìn thấy nước mắt của cậu, tôi liền có thể hiểu được.

Cận nhi không ngừng lắc đầu, nghĩ muốn tháo ra đồng hồ trên tay, có lẽ vì rơi quá nhiều nước mắt mà tâm mắt cậu trở nên mờ lung, nước mắt rơi trên dây đồng hồ, làm sao cũng không tháo ra được.

“Đừng như vậy.”

Giữ lại cánh tay Cận nhi đang giãy dụa, người phụ nữ cùng cháu trai của bà đứng ở trước cửa nhìn tôi và Cận nhi, âm thanh chung quanh chậm rãi lắng đọng lại, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng nước mắt thanh thúy nặng nề rơi trên mặt đất.

Môi của tôi cảm giác được nỗi đau của Cận nhi, tôi ôm lấy bả vai run rẩy của cậu, rồi sau đó, tôi hôn cậu.

Xem như là hồi ức cuối cùng trước lúc ly biệt.

14. Chương 14

Ngải Nhi ngày hôm sau liền tới nhà mới thăm tôi, Lam Ninh Hiên cũng cùng đến, lúc Ngải Nhi cao hứng phấn chấn vào phòng bếp chuẩn bị thức ăn, Lam Ninh Hiên ngồi vào bên cạnh tôi, “Tôi không nói cho Ngải nhi biết tình trạng sức khỏe của cậu, nếu cô ấy biết, có lẽ sẽ đi tìm Dương Diệp tranh cãi một trận.”

Tôi nhìn bóng dáng Ngải Nhi ở trong phòng bếp vui vẻ bận rộn, Ngải Nhi là người duy nhất bằng lòng đối tốt với tôi vì thế mà tôi không hy vọng cô ấy đau lòng, ý niệm đó vẫn cứ xoay quanh trong lòng tôi không rời.

“Cám ơn anh.”

Nếu có thể sống một cuộc sống bình lặng như thế, cho dù trong giây phút cuối cùng đối mặt với cái chết cũng sẽ không phải đáng sợ như vậy.

Chỉ cần thân là người thì tất khó thoát khỏi cái chết, tôi bất quá cũng chỉ là chết sớm hơn người khác một chút.

“Tiểu Cận, cậu đang nhìn cái gì vậy?”

Tôi thu hồi ánh mắt chăm chú nhìn ngoài cửa sổ, đơn giản là cảnh sắc thảm cỏ xanh mơn mơn rất giống nơi đó, tuy rằng nó không rộng lớn đến nỗi chẳng thể nhìn thấy giới hạn.

Ngải Nhi đặt cuốn sách vào hai bàn tay tôi, khuôn mặt xinh đẹp cẩn thận che giấu đi nỗi niềm lo lắng, “Tiểu Cận, đừng nhớ đến Dương Diệp nữa. Khó khăn lắm hân mới bằng lòng thả cậu đi, nếu cậu vẫn không thể ra đi thì Dương Diệp vĩnh viễn là trở ngại hạnh phúc của cậu.”

“Tôi không có... nhớ đến Dương Diệp.”

Tôi chưa sót cười, Ngải Nhi xoa nhẹ mái tóc mềm mại thẫm đen của tôi, vẫn như trước thương tiếc, “Ai, chẳng biết có phải do kiếp trước cậu nợ hân quá nhiều hay không..., tôi biết cậu cần thời gian để quên đi Dương Diệp. Tôi sẽ đi cùng cậu vượt qua đoạn đường dài vô này, đừng nghĩ cậu chỉ có một mình nữa.”

Trên mặt Ngải Nhi tràn ngập áy náy, đầu ngón tay mảnh khảnh cũng đang run rẩy.

“Tôi thật xin lỗi, tôi sợ Dương Diệp thương tổn cậu, cho nên mới không dám tìm cậu...”

Tôi nhìn Ngải Nhi, cô ấy vốn dĩ không cần giải thích, cô đã cảnh báo tôi, là tôi cố chấp tin tưởng Dương Diệp, cho dù là bị thương, tôi một lần cũng chưa từng hy vọng Ngải Nhi tới cứu tôi, người thiện lương như vậy không nên vì tôi mà phiền não lo lắng.

“Ngải Nhi, tôi rất nhanh sẽ quên Dương Diệp thôi, cô đừng lo lắng nữa, tôi rất tốt.”

Nhưng mà, tôi đã chẳng còn thời gian làm cho phần lắng đọng của Dương Diệp ở trong trái tim tôi trôi đi.

Ngải Nhi cũng không có quá nhiều thời gian có thể tới nơi này theo giúp tôi, hơn nữa vị trí của nhà mới cách nội thành rất xa, chỉ lái xe vòng đi vòng về đã tiêu tốn rất nhiều thời gian, bình thường chỉ có tôi cùng với bà Dung và tiểu Dung Soạn sống trong căn nhà cách biệt trần thế này tiêu phí thời gian.

Bà Dung là một người hầu phụ trách, bà luôn săn sóc tôi rất chu đáo, tiểu Dung Soạn thì thường xuyên trốn ở một bên nhìn lén, hơn nữa khi tôi nhìn lên cuốn sách của Ngải Nhi, làm bộ không phát hiện tiểu Dung, nó mở to đôi mắt màu đen giống như muốn thấy rõ ràng tôi đang xem sách gì.

“Muốn đến đây cùng xem không?”

Tôi quay đầu, tiểu Dung Soạn thân hình phỉ phỉ nhỏ nhỏ không kịp trốn, vừa vụng bị tôi bắt lấy, gương mặt mủm mỉm đỏ bừng, chân tay có vẻ luống cuống, hai tròng mắt trong veo chuyển a chuyển, không biết nên xem hay không, “Không được..., Soạn Soạn phải đi quét rác, không thể, bà nội sẽ mắng cho coi.”

Tôi buông sách xuống rồi bế tiểu Dung Soạn lên, nói thật, nếu nó nhiều thịt hơn một chút thì tôi có lẽ cũng chẳng đủ sức bế nó, tiểu Dung Soạn sợ tới mức toàn thân phát run, xem ra nó rất sợ độ cao, tôi nở nụ cười đậm nhạt, đứa nhỏ này cho dù sợ hãi cũng nhất định không lên tiếng, sau này có lẽ sẽ là một thanh niên kiên cường dũng cảm.

“Không cần quét rác đâu, nhà đã rất sạch rồi. Ta hiện tại không muốn đọc sách một mình, thật nhàm chán. Tiểu Dung Soạn đồng ý xem cùng ta không?”

Tiểu Dung Soạn nhìn như chần chờ nửa ngày nhưng đã sớm giấu không được vẻ vui thích trong mắt, “Vậy Cận ca ca phải nói với bà nội, Soạn Soạn không phải nhàn hạ....”

Tôi ôm tiểu Dung Soạn, trong lòng thỏa mãn trước nay chưa từng có, là đứa bé này bù đắp tâm hồn trống rỗng cô đơn của tôi, có lẽ ở trong những ngày cuối cùng của cuộc đời, tôi còn có thể lại sống thêm một lần nữa.

Dương Diệp, đây coi như là hồi ức quý giá nhất anh dành cho tôi.

Hàn Viên đặt tấm ảnh ở trên bàn làm việc màu đen, mỹ mạo lãnh diễm bịt kín một tầng lo lắng, hai tay trắng bệch không ngừng xoay cái bút máy, “Thì ra cậu trốn ở đó, Cận.”

Trong tấm ảnh là một thanh niên xinh đẹp ôm một đứa nhỏ khả ái ở trên một cánh đồng hoa bạt ngàn đang vui vẻ cười.

Buổi chiều có chút nóng, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chiếu xuống thảm cỏ lấp lánh, bà Dung bên ngoài đầu lấm tấm mồ hôi ngồi lụi cùi cắt tỉa lại hoa cỏ, thật ra để chúng nó mọc dài ra cũng có khác gì đâu, tôi nghĩ.

Tiểu Dung Soạn thì đang ở bên cạnh cầm cây lau nhà còn cao hơn nó, chăm chỉ lau sàn nhà ướt nhẹp, nhìn kỹ mới biết thì ra tiểu Dung Soạn đang vẽ một bức tranh trên sàn nhà, hình như có hình dáng của ba người.

“Dung Soạn, gọi bà nội cậu vào đi, bên ngoài trời rất nóng.”

Dung Soạn buông cây lau nhà ‘đông’ một tiếng vang lên, nhìn mặt trời bên ngoài, thân thể bé nhỏ phì phì liền nghe lời chạy đi tìm bà nội.

Tôi đặt cuốn sách ở trên bụng, lật ra nội dung chương thứ nhất, “Không nắm bắt mà buông tay... Vĩnh viễn sẽ không có được..., nhưng nắm quá chặt trong tay... thì cái gì cũng không nắm được...”

Tôi khe khẽ lẩm nhẩm mấy câu này, chẳng biết tại sao, tôi đột nhiên nhớ tới ánh mắt cố chấp hủy diệt của Hàn Viên, có lẽ hẳn cũng là một người không chiếm được bất cứ thứ gì.

“Dung Soạn sao đi ra đó lâu vậy... “ Nhìn mặt trời nóng rực bên ngoài, cũng chẳng thấy bóng dáng bận rộn của bà Dung đâu nữa, “Bọn họ không biết đã đi đâu rồi nhỉ.”

Ở tại vùng đất xa xôi này, tuy rằng yên tĩnh an ổn không bị quấy nhiễu, nhưng nếu gặp bọn xấu có ác niệm, bọn họ lão yếu trẻ em như vậy cũng vô cùng nguy hiểm.

Buông sách trong tay ra, đi đến hành lang dài, ánh mặt trời gay gắt ngoài cửa sổ đã dần dần hạ nhiệt, có chút u ám, tiếng trẻ em khóc nức nở truyền đến bên tai, trong lòng tôi hơi kinh hãi, tuy rằng chưa từng nghe qua Dung Soạn khóc, nhưng nơi này cũng chỉ có một mình Dung Soạn là con nít.

Bước nhanh hơn đi đến trong phòng khách, tôi nắm chặt tay áo rộng thùng thình, nghìn cầu vạn khẩn, tôi không hi vọng lại có người vì tôi mà gặp bất hạnh, nhất là Dung Soạn.

Tôi dừng bước chân, hai chân bắt đầu phát run, một nam nhân tựa như đến từ bóng tối đang ngồi trên ghế sa lon nhạt màu.

“Hàn Viên...”

“Đã lâu không gặp, Cận.”

Hàn Viên tươi cười ác độc làm cho tôi theo bản năng tìm kiếm Dung Soạn, ngàn vạn lần xin đừng xảy ra việc gì....

“Người tìm tiểu quỷ này sao?”

Hàn Viên một cước đá Dung Soạn từ một bên ghế sofa lăn ra, trên khuôn mặt nhỏ nhỏ đầm đìa nước mắt kinh hoàng, cái miệng nhỏ nhắn thích cười bị băng dán màu đen bịt lại, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ sợ hãi.

“Bà Dung đâu...? Người đem bà đi đâu rồi?”

Hàn Viên nhìn chăm chăm như cảm thấy tôi rất thú vị, con người màu xám tựa như lời nguyện rửa, nở nụ cười sắc nhọn, “Người nói bà già kia sao? Hình như ở trong kho hàng hay ở trong phòng nhỏ nào đó, ta cũng không nhớ rõ.”

“Chúng ta xa cách thật đó, Cận vừa gặp ta sao lại hỏi chuyện người khác? Cậu đã quên ta từng mua quà tặng cậu sao? Cậu sao lại sợ hãi như vậy, còn không mau mau lại đây.”

Tôi nhìn Dung Soạn nhỏ nhỏ, vô cùng rõ ràng biết tại chỗ này lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì, vô luận như thế nào, tôi không muốn để cho Dung Soạn thấy bộ dáng bi thảm đáng thương đó, cúi thấp đầu, run rẩy thấp giọng cầu xin, “Tôi trước mang đứa nhỏ này vào trong phòng, cho dù anh muốn trả thù tôi sao cũng được.”

Hàn Viên lại đá Dung Soạn một cước, nhưng Dung Soạn sợ tôi lo lắng, kiềm nén nước mắt cố gắng không khóc thành tiếng, đôi mắt đen láy ngập nước nhìn chằm chằm tôi như là bảo tôi đừng lo lắng cho nó.

“Ta thấy người coi trọng tiểu quỷ này như thế mới để cho nó ở trong này nhìn.”

Hàn Viên đứng lên, thân ảnh thon dài toàn bộ che lấp dáng vẻ gầy yếu của tôi.

Hung ác tát cho tôi một cái, tôi toàn thân không chịu nổi ngã về phía sau nhưng lại bị Hàn Viên kéo trở về, áp sát hai gò má bằng diêm cùng đôi mắt màu tro đáng sợ đó.

“Ta muốn nó nhìn, nhìn người chết như thế nào.”

Hàn Viên mềm nhẹ hôn lên đôi môi run rẩy của tôi, “Như thế này xem ra ta vẫn còn rất nhân từ rồi đó..., ít ra còn để cho nó gặp mặt người lần cuối.”

15. Chương 15

Sau nụ hôn nhẹ nhàng tựa lông chim, Hàn Viên lại giống như phát điên dè tôi ngã xuống đất, tuy rằng thân hình Hàn Viên không cao lớn bằng Dương Diệp, nhưng Dương Diệp vì sợ ép tôi thở không nổi nên có chút chừng mực, còn Hàn Viên có lẽ trước khi làm nhục tôi thì tôi có thể đã bị hắn đè chết.

“Người còn đang suy nghĩ gì vậy? Chẳng lẽ còn muốn Diệp tới cứu người? “ Nụ cười trào phúng lạnh như băng lại diêm lệ hiện lên trên khóe miệng Hàn Viên, đáng tiếc hắn không biết, tôi bây giờ đã không còn ảnh hưởng gì tới Dương Diệp rồi.

Tôi bất quá chỉ là một món đồ chơi mà anh ta đã không cần nữa thôi.

“Hừ, các người cứ cố ý hữu tình như vậy, Diệp thế nhưng vì bảo vệ người mà mua cho người căn nhà này, còn dám nói với ta, hắn đã vứt người trở về phố cũ?! Hại ta giống như kẻ điên ở ngã tư đường dơ bẩn tìm người mấy ngày... “Hàn Viên kéo lên cổ tay mảnh khảnh của Cận, “Chính người xem xem người có bao nhiêu dè tiện! Trên tay còn mang đồng hồ của Diệp tặng người? Người chẳng qua là một món đồ chơi tiêu khiển ngắn ngủi của chúng ta mà thôi, dựa vào cái gì mà Diệp dám vi phạm quy định, đem người giấu đi!”

Tôi khủng hoảng lắc đầu, tôi một chút cũng không dè tiện, này là đồng hồ Dương Diệp ép tôi mang, không phải tôi...

[Ít nhất..., để tôi cho cậu một chút kỷ niệm được không?]

Ánh mắt Dương Diệp nặng trĩu lại dè dặt ở tôi trong đầu xua đi không được, tại sao đến bây giờ tôi vẫn như trước đắm chìm trong dịu dàng của Dương Diệp? Chẳng phải tôi đã thương lượng cùng trái tim rằng tình yêu cuối cùng tôi muốn giữ cho riêng mình.

“Tôi không có... Là Dương Diệp...”

Khuôn mặt Hàn Viên nghe thấy tôi gọi tên Dương Diệp lại càng thêm dữ tợn, tôi không biết Hàn Viên trước kia luôn dùng ánh mắt lạnh như băng khinh bỉ chán ghét sao lại biến thành như bây giờ, là cái gì đã làm cho hắn trở thành một kẻ độc ác tàn nhẫn như vậy.

Hắn giật xuống cái đồng hồ mà Dương Diệp kiên trì muốn để lại cho tôi, mu bàn tay dường như bị cắt một đường, so với đêm tuyết đó còn đau đớn hơn, bên tai truyền đến tiếng cái đồng hồ mạnh mẽ bị ném xuống đất vỡ nát.

Có lẽ đã vỡ đến không thể sửa chữa.

“Người xem xem đây là cái gì?”

Đầu ngón tay tái nhợt cầm một vật thể tròn nho nhỏ màu đen, tôi nghi hoặc nhìn Hàn Viên, không rõ dụng ý của hắn.

“Đây là máy theo dõi cực nhỏ, người có biết Diệp tại sao rốt cuộc có thể dễ dàng tìm được người hay không, không phải vì hắn đặc biệt yêu người, cũng không phải duyên phận cái chó gì! Hắn thậm chí có thể nhìn người giống như con chuột chọt vật chạy tán loạn, đến khi hắn cảm thấy không thú vị nữa, sẽ bắt người trở về...”

Tôi yên lặng rũ xuống hai mắt, theo như lời Hàn Viên, tôi ít nhiều cũng đã hiểu được, cho dù như vậy, tôi vẫn cứ vì Dương Diệp trả giá cho phần lớn tình yêu này, tất cả của tôi gần như đều cho anh, nhưng lại đổi lấy tình cảnh bi thảm như vậy, có lẽ cũng là do ông trời trừng phạt tôi hoặc có lẽ cũng là do tôi lựa chọn không nhìn nhận sự thật.

“Nhưng tại sao Diệp tới cuối cùng trả lại cho người cái đồng hồ này? Hắn yêu thương người sao, đúng hay không?! Hắn nói với người hắn yêu thương người, đúng không?!”

[Biết không? Tôi vĩnh viễn sẽ nhớ kỹ cậu.]

[Mà tôi, sẽ không gặp lại cậu.]

[Mang đi những gì cậu muốn, cái gì cũng được, Cận nhi.]

[Búp bê sứ đâu? Cậu không mang theo sao?]

Dương Diệp..., anh có phải hay không hi vọng tôi cũng sẽ đem trái tim của anh cùng mang đi..., có phải hay không?

Tôi mang đi trái tim của anh rồi, nhưng lại để lại trái tim của tôi.

Là như vậy sao?

Hàn Viên muốn nói cho tôi biết, anh cuối cùng bằng lòng yêu tôi sao?

Tôi nhẹ nhàng nở nụ cười, Hàn Viên tựa hồ cũng không đoán được tôi sẽ cười với hắn, sưng sốt một hồi, con ngươi màu tro âm trầm nhiễm lên một tầng hận ý càng sâu chỉ muốn nhanh chóng tiêu diệt tôi, tôi quay đầu hướng Dung Soạn bị trói chặt, nhẹ nhàng nói với đứa trẻ đang hoảng loạn rơi lệ không thôi kia.

“Tiểu Dung Soạn, nhắm mắt của cậu lại đi, Cận ca ca không sao đâu.”

Hàn Viên xé nát quần áo trên người tôi, thân thể mảnh khảnh trắng nõn bị mở ra, yếu ớt vô lực tiếp nhận cũng chỉ có thể tùy theo xâm nhập như cơn điên của Hàn Viên mà đong đưa, trong nháy mắt đó, cho dù đau đớn dồn dập trên thân thể, lòng, bình tĩnh lạ thường.

Nam nhân âm lãnh băng diễm đè lên một thân thể tinh tế yếu đuối không ngừng bạo ngược sáp nhập cùng rút ra, Dung Soạn trợn to con ngươi đen láy trong suốt, cho dù nước mắt đã làm tầm mắt mờ đi thì nó vẫn như trước có thể nhìn thấy mặt của Cận ca ca bị áp chế ở dưới thân nam nhân thống khổ bất kham, Dung Soạn ra sức vùng vẫy tay chân bị trói buộc, băng dán trên miệng thượng đỉnh quá chặt, chính nó cản bản cũng không thể cởi ra.

Lần đầu tiên nó hiểu rõ thực lực của mình còn kém xa nam nhân trưởng thành kia, không chỉ là vấn đề khí lực cùng thân hình, mà là luồng sát khí hủy diệt trên thân nam nhân kia, cảm giác sợ hãi kinh khủng cũng đủ làm nó suy sụp.

Nếu nó không phải là một đứa trẻ nhỏ bé như thế, có lẽ nó có thể cứu Cận ca ca.

Nó rất sợ Cận ca ca sẽ bị nam nhân kia giết chết.

Những bông hoa bằng máu yêu diễm nở rộ trên sàn nhà màu trắng, thân thể gầy yếu trần trụi lấy quần áo rách nát bao trùm nằm ở trên mặt đất lạnh lẽo, lưng thậm chí có thể cảm giác huyết tinh nhớp nháp, nửa người dưới bị Hàn Viên nâng lên đã nhìn không ra màu da trắng nõn, tất cả đều bị màu đỏ loang lổ nồng đậm thay thế.

“Có muốn biết ta mua tặng người cái gì hay không?”

Nơi riêng tư bị xé rách đau đớn làm cho tôi không dám cử động, Hàn Viên không nhìn về mặt thống khổ của tôi, bàn tay to lớn kéo lê thân thể tôi từ trên mặt đất lao tới trên đùi của hắn, hai chân bị mạnh mẽ mở ra cố định ở hai bên, côn thịt thô to xuyên thật sâu vào hậu huyệt máu tươi đầm đìa, thịt non bên trong không lưu tình chút nào bị đào ra, càng nóng rát máu lại càng tuôn trào, tôi đau đến thắm đẫm mồ hôi, thân mình run rẩy muốn thoát khỏi Hàn Viên, thanh âm đau thán mỏng manh ở trong đại sảnh vang lên, ánh mắt trời gay gắt bên ngoài đã bị u ám bao phủ, tôi thấu qua ánh mắt mờ mịt nhìn về hướng Dung Soạn, tiểu Dung Soạn không hề khóc, đôi mắt mở to ngẩn lệ lui ở ghế sofa, ngay cả tôi cũng có thể dễ dàng thấy được nó đang run rẩy sợ hãi.

Hàn Viên thuận theo ánh mắt của tôi hướng đến Dung Soạn toàn thân đang phát run, “Người thật giống mẹ đàn bà ngu ngốc kia, chết đã đến nơi vẫn ôm chặt hy vọng nực cười, người nghĩ muốn Diệp tới cứu người, hay là tiểu quỷ này?”

Tôi cố gắng không nhìn về phía Dung Soạn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương đang sợ hãi nữa, cũng bởi vì tôi biết rõ Hàn Viên không có chuyện gì không làm được, tiếng cười quỷ dị của Hàn Viên vang vọng ở trong căn phòng càng lúc càng hắc ám.

“Người yên tâm, tôi không giết nó đâu. Đứa nhỏ vô dụng kia sẽ cả đời nhớ rõ hình ảnh này, vĩnh viễn khắc sâu đến không thể nào xóa bỏ.”

Hàn Viên quả nhiên là ác mã đáng sợ nhất trên đời này.

Điệu nhạc nhẹ nhàng êm dịu vang lên bên tai tôi, Hàn Viên xuôi theo đường cong tấm lưng quang lỏa của tôi, trên tay cầm một hộp nhạc tinh xảo, Hàn Viên lại thay đổi một bộ dáng khác, thương tiếc mà dịu dàng.

“Đêm hôm đó người ngủ trong lòng ngực ta, nhưng cho dù động tác của ta có bao nhiêu nhẹ nhàng đi chăng nữa thì hàng mi của người vẫn như trước run rẩy bất an, ta cũng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng thấy như vậy trong lòng ta cũng buồn phiền không vui, người có biết nơi này luôn có cảm giác kỳ quái không?”

Hàn Viên kéo qua lòng bàn tay tôi vì mất máu quá nhiều mà có chút lạnh lẽo, áp sát vào ***g ngực ấm áp của hắn, vẻ mặt giống như đứa nhỏ vô tri chăm chú nhìn tôi, “Ta duy nhất không chế không được chính là nơi này, rất kỳ quái... Ta thống hận người trở về bên cạnh Diệp, người tuyệt đối không thể hiểu, trong khoảnh khắc ta mở cửa phòng, ta có bao nhiêu suy nghĩ muốn giết người. Người phản bội ta, ta lại bởi vì muốn giết người mà cảm thấy khổ sở..”

Hộp nhạc trên tay Hàn Viên rơi xuống trên mặt đất, âm sắc du dương vẫn cứ tiếp tục ngân nga, cổ tay bị Hàn Viên nhẹ nhàng kéo lại, đau đớn lợi hại xẹt qua động mạch, nơi cổ tay bị con dao nhỏ rạch qua ồ ạt phun ra máu tươi, Hàn Viên đặt tay của tôi xuống thấp sau đó liền ôm tôi vào trong ***g ngực, côn thịt thô to nặng nề chôn sâu ở trong cơ thể, mà tôi đã không còn sức giãy dụa, mi tàn tạ như bị mạng nhện phủ giăng vô lực rũ xuống.

Tiểu Dung Soạn lại bắt đầu khóc, nhưng tôi cảm thấy thanh âm làm tôi đau lòng đó cách tôi càng lúc càng xa.

Hộp nhạc ở trên sàn nhà vẫn nhẹ nhàng ngân nga, từng tiếng từng tiếng gõ nhịp báo hiệu sinh mệnh của tôi đang trôi qua.

16. Chương 16

Ninh Hiên sai người đưa tới một văn kiện để ở trên bàn làm việc, là kết quả xét nghiệm của Cận nhi, Dương Diệp nhìn chằm chằm miệng túi đã mở ra, giống như lời của Ninh Hiên, chỉ bị bệnh dạ dày xuất huyết, ngoài ra thân thể cậu ấy không có gì khác thường.

Nhưng tại sao chính mình vẫn hủy bỏ hội nghị mỗi tuần để lựa chọn ở chỗ này từng giờ nhìn một bản xét nghiệm không quan trọng chứ?

Thì ra cảm giác quan tâm một người là như thế này, Dương Diệp đặt bản báo cáo vào trong ngăn kéo thì nhìn thấy cái máy theo dõi, đầu ngón tay chạm đến thiết bị lạnh như băng kia nhưng lại lập tức thu trở về, vội vàng khóa ngăn kéo lại rồi bỏ chìa khóa vào túi trước, thật mạnh thở dài một hơi.

“Không nên để lại đồng hồ cho Cận nhi mới phải.”

Buồn bực xoa nhẹ đôi mắt cay xè, Dương Diệp quyết định sẽ tập trung hơn vào công việc.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng làm cho Dương Diệp rất nhanh thay đổi sắc mặt mỗi mặt của mình, trầm giọng nói, “Có chuyện gì?”

Đi vào là thư ký của anh, tuy rằng bề ngoài không xinh đẹp, nhưng có sức phán đoán cùng bình tĩnh mà ngay cả Dương Diệp cũng phải bội phục.

“Hàn tiên sinh ở bên ngoài, hẳn là đến đây thăm hỏi.”

Dương Diệp cúi đầu giống như bình thường, tùy tay mở ra sắp văn kiện sớm nên phê duyệt, “Hàn đến công ty tìm tôi, không cần phải thông báo, trực tiếp để cho cậu ta vào là được.”

“Tôi biết, nhưng Hàn tiên sinh tình trạng hình như có chút bất thường, chắc do tôi nhiều chuyện.”

Thư ký lại lui ra ngoài cửa, Dương Diệp ngẩng đầu, Lâm Vân nói Hàn Viên bất thường vậy tình trạng nhất định không ổn.

“Diệp, người thật đúng là có một thư ký tốt.”

Thân ảnh Hàn Viên tà mị từ cửa tiến vào, Dương Diệp nhìn thoáng qua vết máu thâm màu trên người Hàn Viên cùng với mùi máu tươi nồng đậm.

“Người sao lại như thế này?”

Dương Diệp bình tĩnh hỏi Hàn Viên về mặt có chút điên cuồng, trong lòng cố gắng không suy nghĩ đến máu trên người Hàn Viên là máu của Cận Nhi.

“Diệp, ta hỏi người lại một lần nữa.”

Tây trang ám màu của Hàn Viên dơ bẩn đến không chịu nổi, bàn tay to lớn tái nhợt đầy vết máu đỏ tươi, Dương Diệp biết, máu này tuyệt đối không phải của Hàn Viên, hẳn tình nguyện thương tổn người khác, cũng không nguyện thương tổn đến bản thân mình nữa phần, một nam nhân tàn khốc lãnh huyết.

“Người rốt cuộc có yêu thương Cận không?”

Một câu hỏi nhẹ nhàng lại nặng như ngàn cân, nặng đến mức làm cho Dương Diệp thở không thông, lựa chọn phương thức vòng vo, Dương Diệp vô lực nói với Hàn Viên.

“Chúng ta đã thỏa thuận, chúng ta trong lúc này không được ai đi theo tiếp xúc Cận nhi, tôi cũng đã đuổi cậu ta về nơi vốn có, toàn bộ chuyện này đã chấm dứt. Hàn, chúng ta không cần thiết lãng phí cuộc sống chỉ vì một người căn bản không quan trọng.”

Hàn Viên lạnh lùng nghe từng câu từng lời Dương Diệp nói, quả nhiên vẫn là muốn tiếp tục lừa gạt hắn, nếu không phải hắn vốn dĩ không tin lời bất kì kẻ nào thì hẳn có lẽ đã bị Dương Diệp lừa cả đời.

“Diệp, chẳng lẽ căn nhà nhỏ ở vùng ngoại thành là nơi nên trở về của Cận sao, tôi nhớ rõ cậu ta hẳn là xuất thân từ phố cũ dơ bẩn mới đúng.”

Trên mặt Dương Diệp hiện lên một tia kinh ngạc, xiết chặt hai nắm đấm, “Người đi tìm cậu ấy?”

Hàn Viên quả nhiên ngay cả anh cũng không tin, nhưng Hàn có lẽ sẽ không tổn thương Cận nhi vì anh cùng Hàn đã từng giao ước, bọn họ trong lúc này ai cũng không được gặp lại Cận nhi.

“Diệp, người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta.”

Dương Diệp cảm tức nhìn con người đặc biệt u ám điên cuồng của Hàn Viên, khuôn mặt tuấn mỹ mang một chút buồn bực, “Người tại sao còn muốn hỏi? Ta đã buông tay rồi!”

“Người gọi như vậy là buông tay sao...”

Hàn Viên lấy ra cái đồng hồ màu lam bị hắn ném vỡ, kim đồng hồ tĩnh xảo đã không còn chuyển động nữa, tĩnh tịch giống như mùi máu nồng đậm trên người Hàn Viên

“Người luôn luôn gạt ta, Diệp. Người vốn dĩ thương cậu ấy.”

Dương Diệp nhìn thấy chiếc đồng hồ mà anh tự tay đeo cho Cận Nhi, anh biết Hàn Viên đã vi phạm qui định, cũng giống như mình, không thể trả tự do cho Cận Nhi.

“Hàn Viên... Người đáng hận!!”

Hàn Viên nở một nụ cười bi thương, từ trên khuôn mặt trắng diêm lệ phun ra vết máu, Dương Diệp cho hắn một đấm thật mạnh, Hàn Viên hoàn toàn không phản kháng bị đánh ngã xuống sàn, quỳ rạp trên mặt đất không đứng lên, Dương Diệp vội vàng tông cửa xông ra, Hàn Viên vẫn cứ ha ha cười, tiếng cười kia quanh quẩn trong phòng làm việc, ngay cả người bên ngoài nghe được đều cảm thấy sợ run, chưa ai từng nghe qua nụ cười thê lương lại điên cuồng như thế.

Hàn Viên mệt mỏi nằm trên mặt đất ngược nhìn trần nhà cao cao, màu máu đỏ tươi của Cận Nhi che kín toàn thân thể, giơ lên hai tay tràn đầy máu tanh, Cận Nhi lần này cuối cùng lẳng lặng nằm ở trong lòng ngực của hắn, không hề giãy dụa.

“Cận Nhi, ta đúng là vẫn còn luyến tiếc cậu..., ta có phải hay không cũng giống như Diệp, yêu thương cậu rồi...”

Cảnh sắc ngoài cửa sổ xe cứ nối tiếp nhau lướt qua, Dương Diệp hận không thể càng tăng thêm tốc độ xe, từ công ty đến căn nhà nhỏ anh an trí cho Cận Nhi cần hơn hai giờ, thời gian Hàn Viên đến công ty cộng với thời gian anh chạy đi, Cận Nhi chỉ sợ không thể chống đỡ nổi.

Chưa từng thừa nhận có cảm tình với bất cứ ai, nhưng lại vì cậu mà lòng nóng như lửa đốt, nếu anh thật sự thừa nhận anh đã yêu Cận Nhi rồi, bản thân mình phải làm sao đây? Nếu Cận Nhi ra đi, anh biết làm thế nào?

Thời gian như trước từng giây từng phút trôi qua, Dương Diệp nắm chặt tay lái, đạp mạnh chân ga, hiện tại vốn không phải là lúc nghĩ đến chuyện này!

Hàn Viên không biết rời đi đã bao lâu, căn phòng càng ngày càng hắc ám, tiếng khóc oa oa của Dung Soạn cuối cùng lọt vào tai tôi, nó hình như đã khóc rất lâu rồi....

Máu trên cổ tay vẫn tí tách nhỏ từng giọt, ý thức vẫn chìm chìm nổi nổi nhưng dường như chẳng thể nào chìm xuống tận đáy, dưới thân một mảnh như nhớp, cậu rất muốn lấy thứ quần áo nào đó cũng được để che lại, dù sao như vậy thật sự quá khó nhìn.

“A... Khụ... “Dương Cận mông manh cười, không nghĩ tới sống chết trước mắt của bản thân, mình còn muốn làm loại chuyện vớ vẩn đó, thu hồi đường cong nơi khoe miệng, cho tới bây giờ không nghĩ rằng chính mình sẽ chết oanh oanh liệt liệt như thế, Hàn Viên nếu giết cậu, hẳn là cũng có thể thoát tội...”

Cậu cũng không hy vọng Hàn Viên vì cái chết của cậu mà bị trừng phạt.

Người đáng thương tất có chỗ đáng hận, vậy người đáng hận..., tất cũng có chỗ đáng thương....

“Cận ca ca..., ca còn tỉnh không?”

Thanh âm Tiểu Dung Soạn nghe thút thít não nùng, Cận Nhi đột nhiên rất muốn xem dáng vẻ nước mũi nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Dung Soạn, đứa bé kia nhỏ tuổi như thế, để cho nó thấy loại tình cảnh huyết tinh này, nếu nó không gặp tôi..., cũng sẽ không như vậy.

“Dung... Soạn... Có đau hay không...?”

Bị Hàn Viên trói chặt tay chân lâu như thế, hẳn là rất đau, nếu mình còn có khí lực đứng lên giúp nó mở trói thì tốt rồi.

“Ô oa... Ô... Đệ còn nghĩ rằng ca ca thật sự sẽ chết, cái tên khốn khiếp kia nói ca sẽ vẫn tiếp tục chảy máu... Đều là do Dung Soạn ngu xuẩn, không kịp cùng... Ô ách... Cận ca ca nói, đệ gọi ca thế nào cũng không tỉnh, cứ nghĩ rằng ca đã chết... Ô...”

Tiếng khóc nức nở của Dung Soạn làm cho tôi dâng lên cảm giác áy náy sâu sắc, nếu tôi thật sự lựa chọn rời khỏi thế giới vào giờ khắc này, chỉ sợ sẽ làm cho tâm hồn non nớt của Dung Soạn lưu lại một vết thương chẳng thể nào xóa nhòa.

Rồi đột nhiên trong khoảnh khắc tôi nhớ đến người kia, tuy rằng tôi hiểu được anh không bao giờ còn muốn gặp lại tôi nữa chứ đừng nói chi đến chuyện biết tôi cả người đầy máu nằm ở trên sàn nhà đại sảnh thoi thóp chờ chết.

“Tiểu Dung Soạn..., ta nói với cậu a... Hiện tại ta rất muốn làm một chuyện... Chính là...”

Vết dao Hàn Viên rạch cũng không thật sự sâu, cho dù như vậy, vết thương này cũng đủ lấy đi cái mạng nhỏ của tôi, chẳng qua thời gian bao lâu mà thôi, thừa dịp hiện tại ý thức còn chưa mơ hồ, tôi muốn thổ lộ tâm tình bấy lâu của mình.

Dung Soạn vẫn lẳng lặng lắng nghe, tôi hít sâu một hơi, dưỡng khí trong ***g ngực giống như dần dần không đủ, tầm mắt cũng không còn rõ ràng.

“Ta hiện tại rất muốn... Hỏi anh có hay không... Yêu ta...?”

Ngay cả ở trong lòng tự nói với mình ngàn lần, đáp án này đối với Dương Cận tôi đây chẳng còn quan trọng nữa, nhưng tôi vẫn muốn biết, lúc cận kề cái chết tôi mới phát hiện Dương Diệp đối với tôi còn quan trọng hơn cả sinh mệnh.

Không nghĩ nữa, tới cuối cùng, chính mình lại cùng một đứa nhỏ không hiểu tình yêu kể ra tình yêu của mình, Cận nhi nhẹ nhàng nở nụ cười,

Có lẽ một ngày nào đó trong tương lai, Dung Soạn cũng sẽ gặp gỡ người mình thích, xem như là dạy dỗ cho nó một chút đi....

“Dung Soạn, sau này nếu gặp được người cậu thích... Cho dù giới tính người đó là nam hay nữ... Có thể thể kịp thời thổ lộ tình yêu... Ta mới đối với cậu có thể yên lòng... Cậu là một đứa nhỏ có trái tim vừa tốt vừa đáng yêu...”

Dung Soạn nhỏ bé mà đã vô cùng trưởng thành, mặc kệ nó nghe không hiểu, nhưng cũng có thể biết Dương Cận đã không còn ý chí sống, nhận được ghen ngào, “Cận ca ca cũng thế! Chúng ta cùng nhau chờ Dương thiếu gia đến đây được không!”

“Dung Soạn...?”

Dung Soạn nuốt tiếng khóc nức nở xuống yếu hèn, “Cận ca ca nhất định thích Dương thiếu gia, thiếu gia cũng hôn nhẹ ca ca, cho nên thiếu gia nhất định sẽ tới cứu ca ca! Ca ca không được bỏ cuộc!”

Nghe thấy những lời nói của Dung Soạn, xem ra tâm tư của tôi ngay cả một đứa nhỏ cũng không thể gạt được, nhưng tại sao tôi cùng Dương Diệp lại luôn nhìn không ra?

Giật giật mắt cá chân, đau nhức xé ruột xé gan xâm nhập tôi, tôi thật sự không có cách nào tự giải thoát.

Tiếng động cơ xe bên ngoài vang vọng, tinh thần tôi rung lên, là xe của Dương Diệp!

Dung Soạn tựa hồ cũng phát hiện có người, con người đen láy trong suốt hưng phấn nhìn chăm chăm tôi.

Cửa lớn mở tung ra, có lẽ là Hàn Viên đi ra ngoài không có đóng cửa, người tới bước nhanh bước vào trong phòng, trong phòng thật sự quá hắc ám, anh đi đến bên cạnh bật công tắc đèn, mắt tôi vì ánh sáng đột ngột mà cay xè, sợi tóc thiên sứ nhất thời đập vào tầm mắt.

Anh lại một lần nữa cứu tôi, Dương Diệp.

17. Chương 17

Xuống xe, trong ngoài căn nhà đều tối đen như mực, tôi vừa sợ vừa hoảng, tôi rất sợ khi tôi đi vào sẽ nhìn thấy thi thể Cận nhi đã không còn hơi ấm.

Tôi bước vào cánh cửa không khóa, mùi máu tươi nồng nặc quanh trong không khí, tôi dựa theo trí nhớ đi đến chỗ công tắc đèn, ‘tách’ một tiếng, trong phòng lập tức sáng ngời lên.

“Cận nhi...”

Cận nhi nằm ở cách tôi không xa, bên trong vũng máu đỏ tươi lênh láng, đôi mắt màu đen nửa mở nửa nhắm nhìn về phía tôi, đó là ánh mắt một lần nữa lại dấy lên hy vọng.

Trong phút chốc tôi cảm thấy như ngàn vạn con kiến hung hăng gặm cắn vào trái tim tôi, đau lòng, thì ra đau đến như vậy.

Tôi ngồi xổm người xuống, ôm Cận nhi thân thể trần trụi lên, trên thân thể gầy gò che kín toàn là máu, thậm chí còn nghe được tiếng máu tí tách nhỏ xuống sàn nhà.

“Cậu sao lại thành ra thế này?”

Tôi cẩn thận đỡ lấy cổ tay bị rạch của Cận nhi, xé rách một bên ống tay áo quần chặt lại vết thương nhưng miếng vải cũng nhanh chóng nhuộm đậm màu đỏ tươi đẹp, hạ thân cũng liên tục chảy ra ứ dịch cùng máu nóng, có lẽ bởi vì đau đớn, thân thể Cận nhi không ngừng run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không có chút huyết sắc chợt tuôn trào nước mắt.

“Đau lắm hả? Tôi lập tức đưa cậu đến bệnh viện.”

Cận nhi lắc đầu, khóe miệng hiện ra lúm đồng tiền ngọt ngào, trong mắt tôi cũng bắt đầu mơ hồ, Cận nhi của tôi đã trở lại cùng với tình yêu cậu dành cho tôi.

“Dương Diệp... hức... Hàn viên hân nói... Anh yêu tôi... Có phải không...?”

Suy yếu bầu vào trước ngực tôi, Cận nhi kéo lấy cả vạt trên áo sơ mi của tôi, vải vóc màu đỏ nhạt cũng bị nhuộm thành màu đỏ rực, con người trong suốt ngập tràn nước mắt rưng rưng, từ trong đôi mắt đó, tôi nhìn thấy được dáng vẻ yếu đuối của mình.

Có lẽ, tôi cũng thương cậu.

“Đừng nói nữa, tôi trước đưa cậu đến bệnh viện, máu của cậu đang chảy không ngừng.”

Tôi không biết nếu lúc ấy tôi thừa nhận, sự tình có thể thay đổi được gì hay không, nhưng tôi nghĩ, Cận nhi có lẽ cuối cùng sẽ rời bỏ tôi mà đi.

Con người vốn dĩ đen láy trong trẻo nhất thời trở nên ảm đạm, cậu chậm rãi buông tay ra đặt ở trên bụng bằng phẳng trần trụi, ánh mắt trong suốt không còn chăm chú nhìn tôi nữa, thanh âm tinh tế không quá rõ ràng nhưng tựa như siết chặt lòng tôi.

“Thì ra đến cuối cùng, anh ngay cả an ủi... Cũng không được sao?”

Tôi ôm lấy thân hình héo rũ chồng chất vết thương của Cận nhi đi ra khỏi căn nhà tràn ngập huyết tinh kia, Cận nhi nhẹ nhàng nhắm nghiền hai mắt, tôi vươn tay thăm dò hơi thở mỏng manh của cậu, mới thả lỏng đặt cậu ở trên ghế xe.

Mặc kệ tôi có yêu cậu hay không, tôi cũng sẽ không để cậu lại một mình nữa, Cận nhi.

Trên đường lái xe đến bệnh viện, sắc trời đã vô cùng đen tối u ám, ngọn đèn sáng tỏa từ ngoài cửa sổ xe ánh lên hai má tái nhợt nhiễm huyết của Cận nhi, tôi bao giờ cũng suy nghĩ đến tận cùng vì sao chúng tôi lại trở nên rồi ren như vậy.

Tôi muốn tình yêu của Cận nhi, hy vọng cậu vĩnh viễn bên cạnh tôi, nhưng tôi lại chẳng thể nào thừa nhận mâu thuẫn trong lòng mà ngay cả chính mình cũng không hiểu.

Có lẽ, khi đó tôi đã ý thức được Cận nhi có thể vĩnh viễn rời xa tôi, đi đến một thế giới mà tôi không thể đến được.

Tôi nghĩ rằng chỉ cần che giấu trái tim đen hèn của tôi, cho dù Cận nhi không còn nữa, tôi cũng sẽ không quá mức đau lòng.

Ít nhất, tôi cũng chưa từng thừa nhận tôi thương cậu.

Dương Diệp đeo lên tai phone, đẩy cần tăng tốc, quay đầu nhìn Cận nhi gầy yếu hô hấp nhỏ dần, đạp mạnh chân ga, điện thoại rất nhanh liền kết nối, thanh âm Ninh Hiên trầm ồm vang lên ở đầu bên kia.

“Diệp, có chuyện gì vậy?”

“Cận nhi bị thương, chảy rất nhiều máu, tôi trực tiếp đưa cậu ấy đến bệnh viện, anh trước chuẩn bị huyết tương, tôi sợ cậu ấy sẽ không chống đỡ nổi.”

Ninh Hiên lặng im một hồi, thanh âm truyền đến có chút do dự, “Hàn đi tìm cậu ấy sao?”

Tôi dè dặt tay lái, tôi hận Hàn tại sao nhần tâm như thế, biết rất rõ ràng Cận nhi là do tôi mang đi, tại sao không đến tìm chính tôi tính sổ mà cố tình hành hạ một người thân thể yếu ớt như thế.

“Đúng....”

Ninh Hiên thở dài một hơi, “Anh nên nghĩ đến sẽ có một ngày như thế này, Diệp. Anh mau chạy tới đi, tôi sợ Cận thật sự sẽ không chống đỡ nổi được đâu, trước mắt lo cầm lái đi.”

Tiếng vang títtít trong tai làm cho tôi phiền táo kéo xuống tai phone, dù cho thế nào đi chăng nữa tôi cũng không để Cận nhi chết đi dễ dàng như vậy.

Tôi chậm rãi mở to mắt, Dương Diệp đang lái xe, mà tôi không biết đã rời khỏi căn nhà đó bao xa, máu vẫn như cũ không ngừng chảy thấm đầy ghế xe Dương Diệp, lên đem cổ tay còn đang chảy máu thu vào trong ngực, mi mắt rũ xuống vô lực, thanh âm trở nên suy yếu hơn, “Dương Diệp..., đừng lái xe nhanh như thế... Rất nguy hiểm...”

Dương Diệp tưởng tôi sợ hãi nên nhẹ giọng an ủi, “Đừng sợ, tôi lập tức đưa cậu đến bệnh viện, sẽ không có việc gì đâu.”

Rất nhanh vượt qua tín hiệu đèn đỏ, Dương Diệp quay đầu nhìn tôi, thấy sắc mặt tôi càng ngày càng trắng bệch, nhin không được run giọng nói, “Cậu phải cố gắng chịu đựng, sắp đến bệnh viện rồi, Cận nhi.”

Tôi chưa từng thấy qua Dương Diệp bất an như thế, không nghĩ rằng lần đầu tiên nhìn thấy lại ở trong tình huống thế này, tôi cũng không hiểu, đối với Dương Diệp, tôi cũng chẳng có một chút vị trí nào trong trái tim anh, vậy tại sao anh lại sợ hãi mất đi tôi như vậy?

“Anh... Không thương tôi... Tại sao...” Câu hỏi đứt quãng không trọn vẹn, nhưng Dương Diệp vẫn hiểu tôi muốn hỏi gì.

“Tôi không muốn cậu chết.”

“Dương Diệp...?”

Dương Diệp không nhìn tôi, có lẽ bởi vì anh không muốn thừa nhận tình cảm trong lòng, thanh âm của anh cũng tràn ngập đau đớn xót xa.

“Tôi cũng không biết tại sao, chỉ là tôi không muốn cậu chết.”

Không biết có người từng nói qua hay không, Dương Diệp trên đời này là người tối tùy hứng và cũng là người tối làm cho người ta không thể dứt ra được? Ít nhất đối với tôi mà nói, Dương Diệp chính là tất cả của tôi.

“Cho dù... Tôi không muốn sống nữa... Cũng không được sao...?”

Dương Diệp cả người cứng đờ, có thể anh cũng không nghĩ tới tôi sẽ nói ra những lời như thế, tôi cảm giác tốc độ xe lại nhanh hơn một chút, qua hồi lâu, Dương Diệp mới nói với tôi.

“Nếu tôi không thả cậu đi thì cậu chính là của tôi. Cậu nói không sai, không có sự cho phép của tôi, cậu tuyệt đối không thể rời khỏi tôi, đương nhiên cũng không được phép chết, Cận nhi.”

Tôi cuộn chặt thân mình, rất đau, cho dù ý thức cũng không còn quá rõ ràng nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được từng chút của nỗi đau.

Tôi yêu thương, quả nhiên là một ác ma.

Chỉ bất quá ác ma này còn nhát gan hơn cả con người, đặc biệt là về phương diện tình yêu.

“Dương Diệp..., anh thật là một kẻ hèn nhát..., một kẻ đại hèn nhát trong tình yêu...” Tôi cứ lầm nhảm những lời này, cũng không biết Dương Diệp có nghe thấy hay không, thân thể của tôi đã giống như rơi vào hố sâu nghìn thước, sâu đến nỗi tôi chẳng thể nào trèo lên được nữa.

Bên ngoài bệnh viện sớm đã có nhân viên chữa trị và chăm sóc đợi ở bên ngoài, tôi bế Cận nhi đã muốn lâm vào hôn mê đặt trên giường bệnh, sau đó nhân viên lập tức đẩy từ phòng cấp cứu vào phòng phẫu thuật mà Ninh Hiên đã sớm chuẩn bị trước.

Cận nhi trước khi hôn mê, những câu mà cậu nói tôi đều nghe thấy được. Nhưng tôi hiện tại chỉ có thể ở ngọn đèn bật sáng trước cửa phòng phẫu thuật cầu nguyện, cầu ông trời có thể trả lại cho tôi một Cận nhi khỏe mạnh, có thể trong tương lai không xa, tôi sẽ không làm cậu hối hận nữa.

Người trong phòng phẫu thuật vào vào ra ra, cảm giác khấn trương tựa như người bên trong đã gần kề cái chết, tôi nhìn trên trang phục của họ cũng dính không ít vết máu, không biết có phải là máu của Cận nhi hay không...?

Thời gian chờ đợi dài đằng đẳng, tôi buồn bã ngồi đã lâu mà hai chân cũng cực kì tê đau, đèn giải phẫu chợt tắt, Cận nhi được đẩy ra ngoài, tôi cố kiềm nén sợ sệt, đi lên phía trước thì thấy Cận nhi vẫn còn hơi thở, tôi cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, quay đầu vừa thấy Ninh Hiên cũng đi ra khỏi phòng phẫu thuật

“Cận nhi sao rồi?”

Hai thanh âm không giống nhau đồng thời vang lên.

Ngải Nhi cũng tới, còn ôm theo đứa nhỏ bị tôi bỏ quên trong nhà, tôi nhớ rõ nó tên là Dung Soạn, nó đã khóc nhiều đến nỗi hai mắt sưng đỏ như hai quả hạch đào.

Ninh Hiên cởi khẩu trang ra, “Đường ruột của cậu ấy bị xé rách rất nghiêm trọng, mất máu quá nhiều, cần xem xét thêm, tạm thời không có gì nguy hiểm đến tính mạng.”

Ngải Nhi từ lần đó cùng tôi cãi vã về chuyện liên quan đến Cận nhi, cũng không gặp lại tôi nữa, trong lòng luôn luôn gượng gạo, ôm Dung Soạn mũi hồng hồng quay qua nói với Ninh Hiên, “Tôi đi trước vào phòng bệnh thăm tiểu Cận, tối nay gặp.”

Tôi cũng muốn đi, tôi biết Cận nhi không tỉnh lại mau như vậy, nhưng cậu ấy vừa mở mắt nhất định muốn gặp tôi nhất.

“Diệp, cậu chờ một chút.”

Tôi không rõ lúc này tại sao Ninh Hiên lại gọi tôi lại, nhưng tôi vẫn quay đầu nhìn anh ta, có lẽ anh ta còn muốn căn dặn thêm vài điều cần chú ý khi chăm sóc Cận nhi, “Có chuyện gì sao?”

“Tiểu cận cậu ấy bị ung thư dạ dày, là thời kì cuối.”

18. Chương 18

“Đừng thử thách tính nhẫn nại của tôi, Ninh Hiên.” Dương Diệp sắc mặt hết sức khó coi, khuôn mặt tuấn mỹ luôn mang theo giả ý ôn nhu chỉ còn lại lo lắng cùng bàng hoàng, “Báo cáo tôi đưa cho anh, thật sự không phải viết như thế.”

Lam Ninh Hiên đem thân thể mệt mỏi tựa vào trên hành lang màu trắng, trong phẫu thuật mấy giờ liên tục làm cho mắt anh ta có chút mỏi mệt, đôi mắt dưới cặp kính chậm rãi rũ xuống, nhìn chằm chằm sàn nhà, giờ phút này anh không muốn thấy khuôn mặt Dương Diệp thống hận anh.

“Tôi biết, đó là báo cáo do tôi làm giả.”

Lam Ninh Hiên bị kéo lên, Dương Diệp hai tay dính máu nắm chặt cổ áo của anh, trong con ngươi đen tối tăm mang theo tư máu đáng sợ, “Anh không có lý do gì để làm như vậy, tôi muốn anh nói cho tôi biết, anh vừa rồi chỉ là nói bậy nói bạ, là bởi vì ca phẫu thuật quá mệt mỏi, có phải hay không?!”

“Anh còn nhớ tôi đã từng hỏi anh, sự tồn tại của tiểu Cận đối với anh có phải rất quan trọng hay không?”

“Tại sao lại như thế! Bằng điểm ấy thôi mà anh cho là mình có thể giấu điểm bệnh tình sao?! Chuyện này thật vô lý! Tôi muốn anh nói thật...”

Lam Ninh Hiên nhìn bằng hữu thân thiết nhiều năm trước mắt, anh biết Dương Diệp không phải là một nam nhân lãnh huyết tàn khốc, tim của Dương Diệp cũng bị thiếu niên nhu nhược thiện lương kia hòa tan rồi.

“Chỉ bằng điểm ấy, anh đã buông tay, thì có nghĩa anh đã không còn liên quan gì đến cậu ấy, mà người duy nhất có quyền biết bệnh tình, chính là Tiểu cận.”

Dương Diệp nói lỏng tay, rốt cuộc anh cũng biết cảm giác ảm ảm bất an đến từ đâu, tiểu Cận cậu ấy....

[Cho dù... Tôi không muốn sống nữa... Cũng không được sao...?]

“Cậu ấy biết...?” Dương Diệp thì thào nói, từ khi cậu ấy rời khỏi Dương gia thì cậu ấy đã biết mình nhiễm bệnh rồi có phải hay không? Tại sao không ở lại để cho anh chăm sóc cậu, nếu anh biết thì anh đã không đưa cậu đến căn nhà nhỏ xa xôi hoang vắng đó.

Hàn cũng sẽ không tìm được cậu, cũng sẽ không gây nên tổn thương lớn như thế, kết quả, cái gọi là buông tay, vốn dĩ chỉ là lần thứ hai làm cho Cận nhi bị tổn thương.

“Là cậu ấy muốn tôi giấu anh, cậu ấy cũng không cho Ngải Nhi biết, nhưng lần này không thể gạt được nữa, hảo hảo chăm sóc cậu ấy đi, Diệp.”

Lam Ninh Hiên vỗ nhẹ bả vai Dương Diệp, “Anh chỉ còn lại cơ hội cuối cùng này để có thể bù đắp....”

“Ninh Hiên... Cho dù như thế... Anh cũng không nên giấu điểm!”

Dương Diệp đẩy tay Lam Ninh Hiên ra, kéo vạt áo trước của Ninh Hiên, không lưu tình chút nào đánh một quyền ở trên khuôn mặt trắng nõn nhả nhận ấy, không nghĩ tới Dương Diệp sẽ đột nhiên đấm mình nên Lam Ninh Hiên chật vật ngã lên sàn nhà bóng loáng, các nhân viên y tá cũng những người hiếu kỳ đều tụ tập lại xem, nhìn bóng dáng Dương Diệp nghênh ngang đi, Lam Ninh Hiên lau vết máu trên khóe miệng, giờ lên một mặt cười khổ, “Đau muốn chết, không nghĩ tới Diệp thật sự đánh tôi, chuyện tốt quả nhiên không nên làm nhiều.”

“Biết làm sao bây giờ..., ai bảo tôi không đành lòng nhìn thấy Cận vất vả bảo vệ bí mật này như vậy, không ngờ tôi cũng có lương tâm....”

Dương Diệp đi đến trước cửa phòng bệnh khép hờ, Ngải Nhi cùng Dung Soạn thật cẩn thận ở trước giường chăm nom Cận nhi suy yếu, anh chưa từng nghĩ tới thương tổn Cận nhi lại khiến mình hối hận nhiều như vậy, không biết anh còn có cơ hội hay không?

Lần này cho dù muốn chính mình thừa nhận thương cậu ấy cũng không sao cả, anh cuối cùng cũng hiểu được chân tình trong lời nói của người đời, chính là không đợi bất cứ ai, nếu bỏ lỡ, có lẽ sẽ không có cơ hội gặp lại nữa.

“Lần này mặc kệ cậu đối với tôi có bao nhiêu thất vọng, bao nhiêu suy nghĩ muốn rời bỏ tôi, tôi cũng sẽ không buông cậu ra nữa, cận nhi.”

Chờ sau khi cậu tỉnh lại, cậu có thể nghe tôi giải thích tất cả được không? Hy vọng cậu có thể tha thứ cho kẻ nhất gan đề hèn như tôi, xin hãy tin tưởng tôi, lần này tôi sẽ hàn gắn lại trái tim đã vỡ thành những mảnh nhỏ của cậu, đem nó trả lại cho cậu, vì thế đừng sợ bị thương tổn nữa.

Tôi tỉnh lại, liếm đôi môi khô khốc, đôi mắt khép hờ bị ánh mặt trời chói chang bên ngoài làm cho không thể mở ra nổi, nắng gắt cùng với bầu trời thoáng đảng không mây, có lẽ đã qua bấy giờ.

Tiếng ghế sắt bên cạnh nhẹ nhàng va chạm sàn nhà, tôi chậm rãi hướng tầm mắt qua, người nọ đứng dậy, có lẽ thấy tôi tỉnh, thân hình thon dài che đi ánh mặt trời chói mắt cho tôi.

“Cận nhi, cậu cuối cùng cũng tỉnh rồi.”

Là thanh âm của Dương Diệp, anh đứng nơi đó nhưng vì nắng nên tôi chẳng thể nhìn rõ khuôn mặt ôn nhu của anh, tầm mắt của tôi vẫn chưa quen ánh sáng đột ngột này, tôi lại nhắm mắt lại.

Có lẽ chỉ không nhìn thấy mới không khó chịu.

Chung quanh đột nhiên trở nên thực tĩnh lặng chỉ còn tiếng hít thở nặng nề của tôi, tôi chậm rãi mở to mắt, đảo qua cả phòng bệnh sáng ngời, Dương Diệp đi rồi, cũng không biết đi đâu.

Đến lúc sắp chết anh vẫn không chịu an ủi tôi, thậm chí nói một lời thích tôi thôi cũng khó như vậy sao?

Không phải lòng tôi tham lam muốn ép Dương Diệp yêu tôi, tôi chẳng qua không muốn ra đi trong luyến tiếc.

Dương Diệp từ chối chứng minh suy nghĩ của Hàn Viên đã sai rồi, Dương Diệp chỉ là chán ghét muốn đuổi tôi đi một chỗ khác cho khuất mắt.

Dương Diệp tuy rằng không để tôi ở trong lòng, nhưng vì anh nghĩ tôi thuộc về anh, cho nên anh mới không muốn tôi chết, chỉ đơn giản như vậy thôi.

Sớm biết như thế, tôi lúc trước sẽ không khẩn cầu với trời cao cho tôi được sống thêm một thời gian nữa, sống làm gì cũng chỉ càng thêm đau khổ.

“Cận ca ca.”

Tiếng trẻ con trong trẻo vang lên ở cửa phòng bệnh, tôi quay đầu, bà Dung và Dung Soạn đều chờ ở ngoài cửa, phía sau còn có Ngải Nhi, nhưng không có Dương Diệp.

Tôi đại khái biết Dương Diệp đi đâu.

Ngải Nhi dắt cánh tay mũm mĩm của Dung Soạn đi đến trước giường bệnh của tôi, xoa xoa bằng gạc nặng trĩu băng bó ở tay, nơi đó vẫn như trước còn ngấm một chút máu.

“Hàn Viên sao có thể làm ra loại chuyện này chứ, nếu tôi ngày đó sớm một chút đến nhà tìm cậu thì đã không sao rồi.”

Ngải Nhi khổ sở cầm tay tôi rơi lệ, tôi nhìn những giọt nước mắt trong suốt rơi trên băng gạc rồi nhanh chóng bị thấm mất, trong nháy mắt đó, tôi có chút hối hận, nếu lúc trước nhặt được tôi là Ngải Nhi thì hay biết mấy. Tôi sẽ không đau khổ như vậy, Ngải Nhi so với Dương Diệp tốt hơn bao nhiêu.

“Đâu ai biết sẽ xảy ra chuyện như thế... Đừng khóc, tôi hiện tại cũng không có sức an ủi cô đâu, tiểu Dung Soạn, cậu giúp Cận ca ca đi...”

Dung Soạn quả nhiên là đứa nhỏ thông minh thiện lương, cho dù trải qua hồi ức đáng sợ như vậy nhưng trong mắt nó vẫn trong sáng thuần khiết như cũ, không giống tôi, sớm đã bị dơ bẩn lây nhiễm.

Thân thể nhỏ nhỏ bò lên ghế dựa, miễn cưỡng có thể với tới bả vai Ngải Nhi, vén qua sợi tóc rũ xuống bả vai làm cho Ngải Nhi chú ý, thanh âm trẻ con mềm mại để lộ ra sự trưởng thành, “Cận ca ca đã mệt rồi, đại tỷ tỷ khóc, Cận ca ca sẽ không ngủ được a... Như vậy sẽ không thể cùng đệ đọc sách.”

Ngải Nhi cũng biết mình có chút thất thố, lau đi những giọt lệ, nâng đôi mắt ướt át nhìn tôi nhưng tầm mắt hơi hướng nhìn về phía cửa, giọng điệu khe khẽ đến dè dặt, “Muốn gọi Dương Diệp vào không? Anh ta ở ngoài cửa.”

Tôi nhẹ thở dài một hơi, trong lòng vô cùng nặng trĩu, tại sao tôi cùng Dương Diệp từ đầu đến cuối đều không từ bỏ lẫn nhau, cứ như vậy, bất cứ ai cũng sẽ không thoải mái.

Hàng mi dày đậm nhẹ nhàng run run hơi che đi con ngươi màu đen thuần khiết xinh đẹp, “Tạm thời không muốn..., tôi hiện tại... Không muốn gặp anh ấy.”

Lần này, tôi không còn sức để quay đầu lại nữa, anh hẳn là rất vui vẻ khi cuối cùng đã làm tôi tan nát, Dương Diệp.

19. Chương 19

Dương Diệp biết tôi sống chết không chịu gặp anh, cho nên anh mỗi khi đến bệnh viện chỉ đứng ở ngoài cửa lưỡng lự đợi, tôi không biết anh lần này kiên trì vì cái gì, tôi chỉ biết, vào lúc này, anh căn bản không nên tới.

Nghe nói Hàn Viên ngầm kích công ty của Dương Diệp.

Ngải Nhi nói Dương Diệp vì chuyện của tôi, hình như lại đi đánh cho Hàn Viên một trận.

Thời gian Dương Diệp đến bệnh viện cũng không dài, có khi lúc tôi đang ngủ, tiếng giầy trẻ con của Dung Soạn rất cuộc làm cho tôi rất nhanh liền tỉnh lại, đến khi tôi mở mắt thì thấy trong tay Dung Soạn đang cầm một hộp kẹo bao bọc tinh mỹ.

Đôi mắt to tròn sáng ngời chớp chớp nhìn tôi như là thúc giục muốn tôi mau mau mở ra, bộ dáng tham ăn của nó trông thật buồn cười.

Dương Diệp quả nhiên thông minh, biết hầu hết trẻ con đều thích ăn kẹo, Dung Soạn cũng vậy mặc dù lần trước nó từng gào khóc như mưa vì tôi không cho nó ăn.

“Dung Soạn, kẹo này là ai cho? Ngải Nhi sao?” Tôi biết rõ nhưng vẫn hỏi để thăm dò tim đen của Dung Soạn, ai bảo nó cũng biến thành đồng bọn của Dương Diệp chứ?

Bàn tay mủm mím ôm hộp kẹo vào trong ngực, Dung Soạn ấp úng trả lời, “Không phải... Không phải cô Ngải Nhi...”

Dung Soạn là một đứa nhỏ lương thiện, đối với tôi, tôi tin rằng nó sẽ không vì một hộp kẹo mà lừa dối tôi, tôi tiếp tục hỏi, “Vậy hộp kẹo này đến từ đâu?”

Đôi môi nhỏ nhắn nộn pi pò, có lẽ nó biết tôi không phải hỏi nguồn gốc của hộp kẹo này, mắt to trong trẻo ảm đạm xuống, “Dương Diệp ca ca cho, huynh ấy muốn để không nói cho ca biết, chúng ta cũng đã ghé tay rồi a...”

“Dương Diệp ca ca? Dung Soạn tại sao không gọi là Dương thiếu gia?”

Trên mặt Dung Soạn lại tràn ngập hưng phấn, đem hộp kẹo đặt ở trên đùi tôi, trèo lên giường bệnh, “Dương Diệp ca ca nói gọi thiếu gia sẽ không giống bằng hữu, huynh ấy nói mấy ngày nữa Dung Soạn có thể lên tiểu học, huynh ấy muốn chở đệ đi đó, chiếc xe màu đỏ kia thật đẹp a...”

Nhìn bộ dáng Dung Soạn ngây ngô khua tay múa chân, tôi nghĩ đến chính mình lúc đầu cũng đã tin tưởng Dương Diệp như thế.

Nếu Dương Diệp lần này có thể hảo hảo chăm sóc cho Dung Soạn, có lẽ cũng không phải chuyện gì xấu.

Tôi nhẹ nhàng mở hộp kẹo, vừa mở nắp hộp ra, mùi nhân sâm thoang thoảng bay vào trong mũi, hình như là kẹo nhân sâm.

Tôi rút một viên cho Dung Soạn, Dung Soạn nghi hoặc ngửi thấy vật thể hình tròn không giống mùi kẹo bình thường, chu cái miệng nhỏ, vẫn quyết định ngậm viên kẹo có chút kì lạ kia vào họng, dùng sức nhai nhai, không những không có vị ngọt mà còn hơi hơi thấy đắng.

“... Đắng quá!”

Khuôn mặt đáng yêu nhăn nhó muốn nhổ ra viên kẹo nhưng lại sợ lãng phí nên chỉ có thể ngậm trong miệng nuốt không được mà nhà cũng không xong, đáng thương hề hề nhìn tôi, tôi cười đưa tay về phía nó,

“Không ăn được thì nhổ ra đi.”

Dung Soạn vẻ mặt do dự nhổ viên kẹo đắng vào bàn tay trắng trẻo phỉn nộn của nó, khổ sở nhìn thoáng qua, giống như cảm thấy bản thân lãng phí thứ rất sang quý, tràn ngập tự trách, chậm rãi đưa viên kẹo trên tay đặt vào trong lòng bàn tay tôi.

“Cận ca ca, đệ không ăn được... Thực xin lỗi.”

Tôi đem viên kẹo đắng bỏ lại vào trong hộp, từ trong ngăn kéo lấy ra hộp kẹo hoa quả mà Ngải Nhi mang đến, nhét vào trong miệng Dung Soạn, vị ngọt hẳn là có thể át đi vị của nhân sâm, con người tròn tối đen đang nheo lại bỗng sáng ngời, “Ồ... Thật ngọt nha....”

Tôi yên lặng lấy một viên kẹo trong cái hộp ban nãy, đặt ở miệng ngậm một hồi, khó trách Dung Soạn nhai cũng không dám nhai, cả viên kẹo nhân sâm bên ngoài chỉ bọc một lớp đường mỏng căn bản không át được vị đắng vốn có, điển hình của thuốc đắng dã tật.

Đối với anh thì không biết thế nào, nhưng viên kẹo nhân sâm đắng ghết kia, ở trong miệng tôi lại cảm thấy nhẹ ngọt ngào.

Sáng nay Ngải Nhi đến đây, không có ý cười ôn nhu như thường ngày, khuôn mặt thanh lệ bị một tầng ưu thương bao phủ, tôi vẫn như trước nở một nụ cười ấm áp nghênh đón cô ấy, cho dù chúng tôi hai người từ tận đáy lòng đều rõ ràng ưu sầu cùng tươi cười của đối phương là từ đâu mà đến.

Cô ấy lo lắng cho tôi, mà tôi cũng không muốn làm cho cô ấy đau lòng.

Ngải Nhi yên lặng ngồi ở một bên tôi gọt trái táo đỏ, còn tôi chỉ lặng lẽ nhìn quả táo phỉm hương vị ngọt ngào kia, ăn vào bụng thứ như thế chỉ làm cho tôi càng thêm áy náy....

“Tại sao... Cậu còn có thể cười khi nhìn thấy tôi lo lắng như vậy..., tại sao muốn gạt tôi...?”

Ngải Nhi chung quy nhịn không được nhẹ giọng bắt đầu khóc nức nở, bả vai không ngừng run rẩy làm cho tôi không biết nên ôm cô ấy hay là giải thích.

Khó trách Dương Diệp không thích tôi khóc, về mặt lúc khóc quá đau lòng quả nhiên sẽ làm cho lòng người rối loạn.

Cũng giống như bây giờ.

“Thực xin lỗi, Ngải Nhi.”

Cho dù biết giải thích của tôi có lẽ chẳng thể giúp gì cho Ngải Nhi, nhưng tôi nghĩ tôi nợ Ngải Nhi rất nhiều, đến thời điểm cuối cùng, tôi vẫn chọn lựa lừa gạt cô ấy, chính mình cũng không biết phải làm sao mới có thể xoa dịu nỗi đau của mọi người.

Mặc kệ là Ngải Nhi hay là Dương Diệp, thậm chí là Hàn Viên.

Nỗi đau của mọi người, tôi đều nhìn thấy rất rõ.

Nhưng không biết phải làm sao để bù đắp.

Có người nói, vết thương trên ngực là khó chữa trị nhất, mà tôi, cũng có vết thương như vậy.

“Không cần giải thích với tôi đâu, là tôi không hảo hảo chăm sóc cậu. Nếu tôi lúc trước tôi không cho cậu lựa chọn mà lập tức mang cậu đi thì có lẽ đã phát hiện khi đó, chúng ta còn có thể nhanh chóng trị liệu..., hiện tại nói cái gì cũng đều đã quá muộn....”

Ngải Nhi nói không sai, tế bào ung thư nếu như có thể kịp phát hiện sớm thì cơ hội chữa khỏi nhất định sẽ lớn hơn hiện tại. Lúc trước Ninh Hiên nói với tôi, tế bào ung thư vốn dĩ đã tồn tại bên trong cơ thể tôi rồi, nhưng nó lại lan tràn quá nhanh, tâm tình u buồn cùng cuộc sống làm cho tôi rất mau bước về phía con đường tử vong.

Cho nên tất cả mọi chuyện không liên quan gì đến Dương Diệp hoặc là Hàn Viên, không gặp bọn họ, tôi có lẽ sẽ ở một góc nào đó không người biết mà rời khỏi thế giới này, tôi duy nhất hối hận, là tự trách của Ngải Nhi, là bù đắp của Dương Diệp.

“Ngải Nhi, tôi nghĩ cuộc sống của tôi trải qua đến đây cũng đã đủ rồi.”

Tôi cười nhìn Ngải Nhi khóc nhiều đến nỗi son phấn đều lem ra, bất quá cô ấy vẫn xinh đẹp tao nhã như trước, “Cũng không phải chỉ có tổn thương cùng đau khổ, tôi hiện tại rất hài lòng với cuộc sống này, thế giới của tôi không còn có Dương Diệp, chỉ có cô cùng Dung Soạn, như vậy không tốt sao?”

Tôi đem trái táo trên tay cô ấy đặt ở trên bàn, kéo qua bàn tay trắng nõn áp sát vào trước ***g ngực ấm áp của tôi, nhẹ nhàng nói, “Tôi hiện tại thật sự rất tốt, cho dù sinh mệnh của tôi chỉ còn có một ngày đi chẳng nữa nhưng chỉ cần trái tim này vẫn còn vững vàng đập thì tôi vẫn là một người có được hạnh phúc bình đạm, tôi cuối cùng cũng hiểu được tình cảm không phải toàn bộ sinh mệnh, có khi buông nó ra sẽ cảm thấy vui vẻ hơn.”

Ngải Nhi tuy rằng vẫn rưng rưng nước mắt nhưng cô ấy chỉ ít cũng nở nụ cười, tiếc nuối trong tim tôi cũng ít đi, có lẽ ông trời đối với tôi không tệ, rất nhiều người trước khi chết luôn thiếu thốn rất nhiều, mà tôi vẫn còn thừa một Dương Diệp.

“Cậu buông tay anh ta sao? Tiểu Cận, có lẽ Dương Diệp không còn giống như trước, tôi là nói... Tại sao cậu không cho mình cùng Dương Diệp một cơ hội, tôi biết cậu yêu thương anh ta bao nhiêu mà, cậu vẫn cố ý muốn buông tay sao?”

Ngải Nhi nhẹ nhàng cầm hai tay lạnh lẽo của tôi, ánh mắt thương xót chăm chú nhìn khuôn mặt tái nhợt của tôi, “Tôi biết Dương Diệp từng tổn thương cậu như thế nào, bất quá anh ta vẫn là người trong lòng cậu quan tâm nhất, điểm ấy cho dù tôi không muốn thừa nhận đi chẳng nữa, nhưng nó vẫn như trước là sự thật không thể xóa bỏ, hiện tại anh ta muốn bù đắp cho cậu, tại sao cậu vẫn từ chối anh ta?”

“Ngải Nhi, bù đắp cũng không phải yêu.” Tôi từ trong lòng bàn tay ấm áp non mềm của Ngải Nhi rút tay ra, Dương Diệp có lẽ ngay cả Ngải Nhi cũng thuyết phục thành công, cậu cho rằng Dương Diệp có đủ mị lực để dao động lòng người, điểm ấy mới là sự thật không thể xóa bỏ.

“Quan trọng nhất là, tôi đã không còn đủ tâm lực để có thể thấy rõ tình yêu của anh nữa.”

Dương Diệp, kể từ khoảnh khắc chính anh từ chối thừa nhận anh đối với tôi có tình cảm thì tôi đã không còn hi vọng gì nữa rồi.

20. Chương 20

“Có chuyện gì sao?”

Ngải Nhi mở ra bức rèm màu lam, thấy tôi ngẩn ngơ xuất thần nhìn ngoài cửa sổ đến mức ngay cả ánh mặt trời tươi sáng bên ngoài chiếu vào trên mặt cũng không tránh đi, thuận miệng nói.

“Mới đó đã qua một mùa, thật nhanh quá.”

Nhớ rõ thời điểm tôi rời khỏi nhà Dương Diệp, ngoài nhà lớn khắp mặt cỏ đầy những bông hoa kiêu diễm bắt đầu nở rộ, hương hoa xông vào mũi tràn ngập toàn bộ nhà chính, ngẫu nhiên còn có thể thấy đóa hoa theo gió bay xuống đảo qua trước cửa sổ trong suốt sáng loáng.

“Tiểu Cận...”

Ngải Nhi lo lắng nhìn tôi, tôi biết cô ấy đang lo lắng điều gì, có lẽ cô còn sợ hãi chuyện tôi rời khỏi thế giới này còn hơn cả chính tôi, mọi người vẫn thường nói con người có thể chiến thắng thiên nhiên nhưng vẫn chạy không khỏi sinh lão bệnh tử, mỗi người đều sợ hãi điều không biết, không xác định đó.

Tôi nhẹ nhàng xoa xoa dạ dày có chút đau, trên mặt vẫn như trước tươi cười, “Tôi chỉ cảm thấy được thời gian thật sự trôi nhanh quá chứ không có ý tứ gì khác, cô không cần lúc nào cũng dùng loại vẻ mặt đó nhìn tôi, dạ dày tôi chỉ càng đau thêm thôi, cô cũng nên bắt chước Dung Soạn, nó ngày nào gặp tôi cũng rất vui vui vẻ vẻ.”

Mấy ngày nay Dung Soạn cũng bắt đầu đi học, rảnh một chút là sẽ chạy đến bệnh viện làm bạn cùng tôi, khuôn mặt nhỏ tròn trịa phấn nộn trong sáng luôn mang theo mỉm cười ngọt ngào, đôi mắt to đen láy trong vắt làm cho tôi cảm thấy sinh mệnh của mình trở nên sinh động tốt đẹp bao nhiêu.

“Tâm tư của Dung Soạn, cậu đoán không ra sao? Nó là vì sợ cậu đau lòng khổ sở, bằng không nó nhất định sẽ ở trước ngực cậu khóc đến long trời lở đất.”

Ngay cả một người lớn như Ngải Nhi cũng vì tôi mà thương tâm rơi lệ, huống chi Dung Soạn là một đứa nhỏ mẫn cảm như thế, có lẽ ông trời thật sự ban cho tôi một món quà quý giá, để cho tôi trong những phút cuối cùng của cuộc đời còn có thể có được thứ muốn bảo vệ.

“Ừm, có lẽ là như vậy...”

“Cô Ngải Nhi đang nói về cháu sao?”

Dung Soạn xuất hiện ở cửa phòng bệnh, hình như là chạy lên đây, hô hấp có điểm dồn dập, Dung Soạn mang đôi giày xinh xắn dễ thương chạy đến, tôi hướng nó mỉm cười, Dung Soạn cũng nở nụ cười thật to, tôi lấy cho nó cái túi sách nhỏ đặt ở trên ngăn tủ cùng sẵn tiện lấy một ly nước sôi cho Dung Soạn uống.

“Sao lại chạy vội như thế? Bà nội đâu? Bà không phải đón cậu tới bệnh viện sao, sao không đi lên?”

Tôi lau sạch những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán nó, Dung Soạn có chút chột dạ rũ đôi mắt đen nhìn xuống sàn nhà, “Không... Không phải bà nội tới đón đệ tan học...”

Tôi dừng lại động tác chà lau cho Dung Soạn, đại khái cũng hiểu được Dung Soạn sợ đi khó xử, người đón đưa Dung Soạn tới lui trường học và bệnh viện, nhất định là Dương Diệp.

“Sao không nói? Là Dương Diệp chở cậu đến lúc không? Có cảm ơn người ta chưa?”

Chuyện của tôi cùng với Dương Diệp trong lúc này không nên làm cho Dung Soạn đứng ở giữa khó xử.

“Cận ca ca không giận Dung Soạn sao? Đệ nghĩ rằng huynh rất ghét Dương Diệp ca ca.”

Nhìn đứa nhỏ ngắc đầu hỏi tôi, trong lòng tôi dào dạt nỗi sóng, ngay cả bản thân cũng không biết tôi là nên hận Dương Diệp hay là yêu Dương Diệp, yêu hận vốn chỉ cách nhau một đường ranh giới mỏng manh.

Ngải Nhi có việc nên phải rời đi trước, trong phòng bệnh chỉ còn lại tôi cùng với Dung Soạn, nó ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế bên cạnh lẳng lặng đọc sách, tôi nhìn thấy đôi chân nhỏ nhắn của nó không ngừng đong đưa ở giữa không trung, nhưng ngược lại ánh mắt nó có chút chần chờ.

“Sách xem xong rồi sao?”

Dung Soạn lắc đầu, tôi lại hỏi, “Hay là đói bụng, ta bảo người đưa cơm đến nhé?”

Đầu nó vẫn mạnh mẽ lắc lắc, tôi buồn bực dứt khoát chờ Dương Soạn trả lời

“Cận ca ca, Dương Diệp ca ca hôm nay lại cho đệ hộp kẹo. Đệ không phải tham ăn a..., chính là Dương Diệp ca ca trông thật buồn nên đệ mới không muốn nhìn thấy huynh ấy đau lòng, cho nên... đệ đã nhận hộp kẹo.”

Dung Soạn cúi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn trông giống như đang rất thất vọng với chính bản thân mình.

“Chúng ta cùng ăn đi, cũng đúng lúc ta đói bụng.”

Nói ra những lời như thế, tôi cũng không biết mình bị cái gì nữa, rõ ràng dạ dày rất đau, ngửi thấy mùi đồ ăn liền buồn nôn, tôi như vậy thế nhưng còn gọi Dung Soạn lấy kẹo cùng ăn, quả nhiên mềm lòng sẽ hại chết người.

Không thể ngăn cản Dung Soạn đi lấy kẹo nên tôi cũng chỉ đành ngồi ở trên giường chờ Dung Soạn bảo tôi mở hộp kẹo ra giúp nó.

“Hôm nay hình như kẹo rất nhiều, cái túi nặng tới nỗi đệ phải vác trên lưng luôn này.”

Trên tay là một cái hộp tinh mỹ, tôi mở nắp hộp ra, Dung Soạn cũng chạy đến xem, “Không phải kẹo a...”

Tôi run rẩy nhìn con búp bê sứ lẳng lặng nằm ở trong hộp, tại sao còn để cho tôi nhìn thấy con búp bê sứ này nữa chứ, Dương Diệp..., chẳng lẽ anh không thể buông tha tôi sao?

Tôi đã hao tâm tổn lực quá nhiều rồi, giờ chỉ là một người chờ chết mà anh vẫn như trước cảm thấy tra tấn tôi thú vị như thế sao?

Gắt gao ôm chặt thân thể mình, đặt cái hộp chứa búp bê sứ sang một bên, che lại đôi mắt đã thấm ướt lệ, một luồng cảm xúc không thể kiềm chế đột nhiên dâng trào, cũng tựa như những giọt lệ không ngừng chảy trên mặt.

Có người nhẹ nhàng ôm thân hình đang run rẩy của tôi, thanh âm ôn nhu giống như trong mơ.

“Cận nhi đừng khóc, sẽ làm tổn thương thân thể đó.”

Tôi muốn tránh khỏi ôm ấp của người nọ, sự nhu tình kia khiến tôi vạn kiếp bất phục, cho dù tôi liều mạng giãy dụa thì cũng không thể lay động anh nửa phần, rốt cuộc tôi vẫn chẳng thể nào trốn thoát khỏi cái lưới anh đã giăng ra.

“Tại sao... Ô... Buông...”

Dùng hết sức lực đẩy tay Dương Diệp ra nhưng anh vẫn như trước gắt gao ôm tôi vào trong ***g ngực, trước ngực Dương Diệp thấm đẫm nước mắt, giãy dụa sau một hồi, tôi chỉ có thể suy yếu ngã vào trên người anh, chẳng thể phản kháng nữa.

Có lẽ trời sinh tôi đã là một kẻ yếu, chỉ có thể phục tùng sự sắp đặt của kẻ mạnh.

Dương Diệp thấy tôi lẳng lặng rơi lệ, nhẹ nhàng buông ra, cúi đầu hôn lên từng dòng nước mắt của tôi, nhưng nước mắt lại tuôn càng nhiều, giống như muốn nhấn chìm cả người Dương Diệp.

“Cận nhi, đừng ở trong những giây phút cuối cùng này từ chối tình yêu của tôi nữa, được không?” Dương Diệp chưa sót hỏi.

Vậy trước kia anh lạnh lùng từ chối tình cảm của tôi hết lần này đến lần khác thì sao? Có lẽ đây cũng là một trò chơi khác do anh bày ra, chẳng nhẽ tôi ngay cả quyền từ chối cũng không có sao, nhiều nhất thì anh chẳng qua đột ngột từ bi thương xót tôi đây một kẻ vô dụng sớm muộn gì cũng rời khỏi thế giới này.

Tôi đã không còn yêu, cho dù có, thì cũng đã đến bước đường không thể trả giá nữa rồi.

“Tôi không có cách nào yêu anh...”

Tôi cảm giác tay Dương Diệp âm thầm rời khỏi cơ thể tôi, có lẽ như lời tôi nói, anh cũng không còn kiên nhẫn

Định buông tha tôi rồi sao? Dương Diệp vốn thích đem người khác ra làm trò đùa đối với một người sắp chết nói chuyện yêu đương thì thật sự là một chuyện nực cười.

Mà tôi, lại luôn hy vọng nhận được tình yêu vốn dĩ không hề tồn tại của Dương Diệp.

Đột nhiên, anh cầm lấy cánh tay tôi đặt vào ***g ngực anh, tôi nghe thấy tiếng tim anh đập rất nhanh, thỉnh thoảng, nghe thấy lời Dương Diệp nói với tôi, tôi có cảm giác trong nháy mắt trái tim mình như sống lại, cho dù chỉ có vài giây ngắn ngủi nhưng tôi thật sự cảm nhận được trái tim đã chết kia đang len lỏi khát vọng.

“Tôi không cần cậu yêu tôi, Cận nhi. Cậu chỉ cần nhận tình yêu của tôi thì tôi đã vô cùng cảm tạ trời xanh.”

Dương Diệp càng thường xuyên ra vào bệnh viện, khi y tá điều trị cho tôi, anh cũng ở bên cạnh, khi tôi bị cơn đau bao tử dày vò thông khổ đến phải nôn mửa, anh vẫn như trước ở bên cạnh tôi, đối với người đã không còn hi vọng như tôi, tôi không nghĩ lúc mình càng ngày càng suy yếu lại có thể nhìn thấy anh đau buồn.

“Tôi mang cậu về nhà được không? Ở trong này tôi vẫn cảm thấy lo lắng, thời điểm tôi ở công ty không ai có thể hảo hảo chăm sóc cậu, tôi đã đề cập qua với Ninh Hiên, anh ta không có ý kiến, tôi đã bố trí phòng ở ổn cả rồi, chỉ còn chờ cậu gặt đầu.”

Dương Diệp nhẹ nhàng cầm tôi lên, cẩn thận lau chùi uế vật dính nơi khóe miệng, động tác dịu dàng đến kì lạ, nếu lúc trước anh đối với tôi dịu dàng chỉ bằng một nửa như bây giờ thì tôi tin tưởng tôi cùng anh hôm nay sẽ không đi đến tình cảnh tiến thoái lưỡng nan như thế này.

Tôi hơi hơi tránh khỏi ngực của anh, có lẽ anh sợ thương tổn tôi, bình thường chỉ cần tôi có một chút phản kháng, Dương Diệp liền không dám làm trái ý của tôi, tình hình như vậy, thật là mỉa mai đến nực cười.

Hiện tại muốn tôi dọn về căn nhà kia chính là muốn nhốt tôi vào cái nhà tù đó lần nữa phải không?

“Trước sau cũng phải chết, nơi này hay nơi khác có gì khác biệt đâu?”

Tôi sau khi nói ra những lời đó, lòng tôi cũng cảm thấy thanh âm của mình quả thực quá tàn khốc, không nghĩ tới tôi cũng có một ngày giống Dương Diệp hoặc là Hàn Viên tùy tiện có thể nói ra những lời nói lạnh lùng sắc nhọn làm tổn thương trái tim người khác, có lẽ tôi cũng là một ác ma đội lớp thiên sứ.

Không chiếm được tình yêu, sẽ làm con người trở nên càng thêm xấu xí.

“Cậu không muốn cũng không sao, cậu cứ từ từ suy nghĩ cũng được, không nên nói những lời xui xẻo.... Tôi nghe xong sẽ rất đau lòng.”

Tôi kéo chân tạo ra một khoảng cách giữa tôi và Dương Diệp, nhưng thật sự ở trong lòng hai chúng tôi vốn dĩ đã có sẵn một khoảng cách không thể nào vượt qua, tôi không để cho Dương Diệp vượt qua mà bản thân Dương Diệp cũng không thể nào vượt qua.

Nhắm lại hai mắt, không muốn nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ tựa như thiên sứ kia lộ ra biểu tình gần như tan nát cõi lòng, anh lại thở dài một tiếng, trong mắt của tôi bỗng nhiên lăn tăn rơi những giọt lệ không được phép rơi.

Tại sao tôi đã đặt quyết tâm ngàn ngàn vạn vạn lần rồi nhưng Dương Diệp chỉ cần thở dài một tiếng là có thể hạ gục tôi? Tình yêu tận sâu đáy lòng quả nhiên không thể dễ dàng chết rũ đi được.

Ngày hôm sau, Dương Diệp sáng sớm sai người dọn một cái bàn nhỏ cùng máy tính vào phòng bệnh đặt ở bên cửa sổ, không nhìn những giọt sương ngưng đọng trên khuôn mặt lạnh như băng của tôi, ngồi vào chiếc ghế gần tôi, cầm lấy một quả quýt chậm rãi lột vỏ, ôn nhu hỏi tôi “Buổi sáng hôm nay Dung Soạn đã mang tới cháo trắng chưa?”

Tôi rũ xuống đôi mắt lạnh lùng, cũng không trả lời anh, Dương Diệp âm thầm tươi cười, trên tay dính nước quýt, “Cậu tức giận vì tôi lại bước vào cuộc đời của cậu phải không?”

“Tôi không thể lui, nếu cậu rời xa tôi một bước, tôi liền muốn tiến lên thêm một bước. Cho dù cậu hận tôi đi chăng nữa..., tôi cũng không có lựa chọn nào khác.”

Chẳng lẽ người không có lựa chọn nào khác chỉ có một mình Dương Diệp anh sao? Anh tới cuối cùng vẫn ích kỷ như trước, anh chưa từng nghĩ tới việc anh cố ý ở lại bên cạnh tôi đối với tôi mà nói cũng là một loại tra tấn cùng thương tổn sao?

21. Chương 21

Cộng thêm Hàn Viên đồng minh ngày xưa gây sức ép cho công ty, trên mặt Dương Diệp cuối cùng cũng lộ ra vẻ thất bại mỗi mặt, có lẽ do hai người ở chung càng lâu nên điểm yếu của đối phương cũng càng rõ ràng, cái gọi là biết người biết ta, bọn họ đều lưỡng bại câu thương. (cả hai cùng bất lợi)

Hai người đấu tranh không chỉ có làm cho toàn bộ thương trường biến thành chướng khí mù mịt, ngay cả phòng bệnh của tôi cũng không thể may mắn thoát khỏi, Hàn Viên rút cuộc ở dưới ánh mắt cực độ không vui oán ghét của Dương Diệp mà nghênh ngang đi vào phòng bệnh, ngồi xuống trên ghế sa lon cách tôi không xa.

Bởi vì Dương Diệp sợ tôi tức giận, chỉ cần tôi lạnh lùng đảo mắt liếc một cái, đừng nói là ghế dựa bên cạnh, ngay cả cái ghế ở trước máy tính anh cũng đều không cho phép, nhưng có lẽ Ninh Hiên đã dặn dò qua rằng tránh cho tôi bị đả kích, bằng không Dương Diệp người kia hô gió là gió, hoán mưa là mưa, sao có thể nhẫn nhịn cho Hàn Viên ngồi ở kia mà không nổi cáu.

Đối với Hàn Viên, nếu nói về khác biệt lớn nhất giữa hắn cùng với Dương Diệp thì chính là tôi đối hắn vẫn còn tình cảm mâu thuẫn, điều này không liên quan đến tình hoặc hận, tuy rằng hắn từng muốn đưa tôi đến chỗ chết nhưng hắn đến cuối cùng vẫn kiềm nén không hạ tâm, cho dù Dương Diệp không nói với tôi, nhưng theo khả năng Dương Diệp ở thời khắc mấu chốt xuất hiện trong căn nhà nhỏ đưa tôi đến bệnh viện cấp cứu thì kỳ thực không khó có thể nhận ra.

Tôi tin tưởng trên đời này không có người nào vừa ra sinh ra đã có trái tim ác độc, cho dù phát rồ thì cũng là do tích lũy ngày qua ngày mà nên, ánh mắt khát vọng ấm áp của Hàn Viên thật sự lay động chính tôi, tôi dường như sẽ thương hại nam nhân cô độc tịch mịch đó, bất quá hành động điên cuồng lúc trước của Hàn Viên vẫn làm cho tôi không thể chối bỏ được cảm giác sợ hãi, cho dù trong mắt Hàn Viên có bao nhiêu hối lỗi đi chăng nữa thì chính tôi cũng chỉ có thể làm như không thấy.

“Cậu thực sự hối hận sao?”

Hàn Viên hiếm khi mở miệng ở trước mặt tôi, phần lớn thời giờ hắn đến đây chỉ ngồi ở ghế nhìn tôi nữa ngày cũng không nói câu nào, tôi hơi hơi kinh ngạc một chút, con người đen sợ hãi theo bản năng tìm kiếm bóng dáng Dương Diệp, Hàn Viên biết tôi tìm Dương Diệp, lại lên tiếng nói, “Diệp đi mua cơm chiều, cậu vừa mới nãy hắn là cũng nhìn thấy hắn ra khỏi cửa mà.”

Tôi khẩn trương siết chặt khăn trải giường phía dưới, tuy rằng biết Hàn Viên không dám làm gì tôi nữa nhưng sợ hãi tận sâu trong lòng không thể xóa mờ, Hàn Viên lại càng tới gần tôi, đôi mắt to kinh hãi của tôi chẳng thể tránh khỏi đôi mắt ám màu kia, trong con người màu tro sâu không thấy đáy kia lại hiện lên một tầng bi thương rõ ràng, một loại bi thương mà bất luận người nào cũng không thể thấu hiểu.

“Cậu rất sợ tôi đúng không?”

Thấy tôi lại mở mắt ra, Hàn Viên bắt lấy bả vai yếu ớt của tôi, không cho tôi cơ hội trốn tránh, nhưng khi phát hiện tôi cả người run rẩy thì đôi tay thon dài kia cũng chỉ đành buông ra, con người màu tro trong suốt bị lông mi đậm màu che đi, “Nếu cậu cùng Diệp trở về, cũng không cần nhìn thấy tôi nữa, như vậy không phải tốt lắm sao?”

Tôi không dám đối diện ánh mắt Hàn Viên, Hàn Viên nói đúng, tôi thật có chút hối hận khi không cùng Dương Diệp trở về, vốn nghĩ muốn không cùng hai người bọn họ có quan hệ gì nữa nhưng Dương Diệp vì lo cho tôi cùng với công ty mà gần như biến phòng bệnh thành nơi làm việc, có khi còn tìm Ngải Nhi đến ôn chuyện với tôi, rồi còn tiếp nhận nhiệm vụ chở Dung Soạn đến trường, ngược lại thời gian đi vào bệnh viện cũng dần dần giảm bớt, không cần suy nghĩ cũng biết là chủ ý của Dương Diệp. Mà Hàn Viên sau khi điều tra được tin tức tôi đang nằm viện tĩnh dưỡng, cũng cơ hồ mỗi ngày đều đến thăm bệnh. Mục đích ban đầu của tôi không những không đạt được mà ngược lại còn làm cho tôi một thân một mình ở trong vòng vây hai người bọn họ.

Nhưng cho dù tôi cùng Dương Diệp trở về, tôi vẫn phải đối mặt Dương Diệp, đây đối với tôi mà nói thì cũng chẳng khác hơn tình cảnh bây giờ, tôi lặng lẽ co ro ôm lấy gối đầu, không muốn để Hàn Viên tiếp cận hơn nữa, “Cùng chuyện đó không quan hệ..., tôi...”

Hàn Viên có lẽ sợ dọa tôi nên chỉ yên lặng quay về chỗ ngồi, “Kỳ thực Diệp rất hạnh phúc, ít nhất cậu còn có thể khó chịu với anh ta, nhưng có người khó hiểu phong tình, nhận định cậu tuyệt đối sẽ không tha thứ cho hắn, ngày ngày đều ôm suy nghĩ chuộc tội.”

Khẩu khí của Hàn Viên giống như tôi đối Dương Diệp còn có dư tình, tôi quên đi cảm xúc sợ hãi vừa mới nảy lập tức suy nghĩ phản bác lời nói vô căn cứ của Hàn Viên, “Tôi không có, này căn bản là hai việc khác nhau... Anh không thể nói như vậy...”

“Đừng nóng vội phủ nhận, Cận.”

Hàn Viên trên mặt tuy rằng cười nhưng tôi chung quy vẫn cảm thấy hắn cười rất thâm đậm làm cho lòng có chút quặn đau, một người đến tận cùng phải trải qua bao nhiêu chuyện mới có thể lộ ra loại vẻ mặt này.

Thanh âm Hàn Viên vẫn như trước âm nhu nhỏ nhẹ giống như muốn phá vỡ phòng bị yếu ớt trong lòng người, “Cho dù tôi từng thương tổn cậu nhưng tôi chưa từng lừa gạt cậu, đừng đem hạnh phúc của cậu đẩy ra ngoài nữa, những gì tôi muốn nói cho cậu cũng chỉ có nhiều đó.”

Cận nhi, tôi thật sự vẫn còn luyến tiếc cậu..., tôi có phải hay không cũng giống như Diệp yêu thương cậu rồi...

Là ai... Hối tôi như vậy..., ngay cả tôi cũng không biết...

Có người từng mang tình yêu vụn vỡ của hắn đặt trước mặt của tôi, muốn tôi dùng tánh mạng cảm thụ chấp nhận nó, nhưng tôi bất lực, đóa hoa nhỏ màu đỏ từng nở rộ kia, thật sự vẫn là một đóa hoa đỏ rực đẹp đẽ vô cùng, nhưng đáng tiếc nó đã tàn úa tiêu tán trong cát bụi.

“Ừm, mấy ngày nay tôi sẽ không đến công ty, có văn kiện gì quan trọng cứ trực tiếp đưa tới bệnh viện cho tôi.”

“Được rồi..., không nói nhiều nữa, cứ như vậy đi.”

Tôi lặng lẽ nhìn trần nhà đậm màu, nghe tiếng Dương Diệp ngắt điện thoại, rõ ràng vẫn là buổi chiều mặt trời từ trên cao chiếu xuống nhưng Dương Diệp lại nghỉ ngơi không yên, làm chuyện gì cũng đều rất cẩn thận.

Tại sao phải làm đến mức đó?

Tôi nhớ đã từng hỏi Dương Diệp như vậy.

Mỗi khi nhìn thấy ánh mắt Dương Diệp thâm tình, chính tôi sẽ không tự chủ được tránh đi đôi mắt đen làm tôi đau lòng đó, lời nói ra miệng cũng nuốt trở về, Dương Diệp như vậy bất quá là vì bù đắp lại cho tôi, một người đã sắp ngừng thở mang sinh mệnh ngăn ngừa.

Đừng đem hạnh phúc của cậu đẩy ra ngoài nữa...

Anh tại sao luôn cho rằng, Dương Diệp là niềm vui của tôi?

Hết thấy đều sai lầm, chúng tôi chỉ đang tra tấn lẫn nhau mà thôi, Dương Diệp vì tôi mà hy sinh tôn nghiêm của anh để chiều lòng tôi, còn tôi vì anh mà đánh mất một trái tim, nếu như có thể ngăn lại lời nói trước khi sai lầm xảy ra thì chúng tôi đã không cần trải qua nhiều đau khổ như thế.

“Cận nhi, cậu đã ngủ chưa?”

Không dùng lại cái loại giọng điệu gần như cứng chiu để nói với tôi, tôi đã không còn đối với sự dịu dàng của anh mà ngu muội nên không cần tiếp tục như vậy, đến cuối cùng, anh rồi cũng sẽ chán ghét sống chung với tôi, mà tôi cũng như thế, cũng cảm thấy thật phiền phức.

Bận bịu cả đêm chăm sóc tôi, còn phải lo liệu công sự, tôi lại đối với anh hờ hững, anh hẳn là muốn chấm dứt tất cả, rời khỏi nơi này cũng tốt, không gặp lại tôi cũng tốt, đừng làm cho hai người chúng ta tiếp tục chịu đựng cảm giác vô lực buồn phiền này nữa.

“Cậu không trả lời tôi... Có lẽ là ngủ rồi...”

Cũng chỉ có thời khắc này, Dương Diệp mới dám chạm vào tôi, bàn tay to lớn ấm áp mơn trớn hai má tôi đang giả vờ ngủ say, cảm thụ hơi thở tôi có chút không quy luật, Dương Diệp nhiều ít cũng biết được, nhưng không phá vỡ, có lẽ anh cũng muốn duy trì loại hài hòa giả dối này.

Chúng tôi như vậy, một ngày nào đó sẽ suy sụp mất, có lẽ trước khi rời khỏi nhân thế tôi nhất định phải làm chút gì đó, để cho tất cả lần thứ hai khôi phục yên bình.

Tôi không còn là Dương Cận nữa nên chịu đựng.

Cảm giác thức dậy lúc chạng vạng nhưng thật ra đã là đêm khuya, trăng sáng long lanh treo trên trời cao, nhiệt độ ban đêm lại có chút mát mẻ, ngọn đèn nhỏ trước bàn của Dương Diệp vẫn sáng, tôi ngồi dậy, dựng đứng gối đầu dậy để tôi thuận tiện dựa vào, dùng âm lượng nhỏ bé nói, “Tôi khát.”

Tôi biết Dương Diệp nhất định sẽ nghe thấy, quả nhiên, thân hình cao lớn khom khom ngồi ở trên ghế lật tít liền đứng lên, anh có lẽ cũng không nghĩ tới tôi sẽ mở miệng nói chuyện với anh.

“Cậu đang nói với tôi nói sao, Cận nhi?”

Dương Diệp vội vàng đi tới, tôi quay đầu đi, cho dù tới tình trạng này rồi, tôi vẫn như trước không thể đối diện với ánh mắt của Dương Diệp, thanh âm đã hơi hơi run rẩy, chính tôi cũng bất ngờ, thì ra ảnh hưởng của Dương Diệp đối với tôi vẫn sâu đậm như vậy.

“Tôi... rất khát...”

Dương Diệp nghe thấy tôi khát liền vươn tay lấy bình rót nước, tôi nắm chặt tấm khăn trải giường dưới thân, tôi chưa từng tùy hứng yêu cầu bất cứ điều gì nên đương nhiên dưới tình huống như vậy sẽ cảm thấy khấn trương thất thố, tôi lắc đầu, “Tôi... Không uống nước, muốn uống nước dừa.”

Dương Diệp dừng lại động tác rót nước, lẳng lặng nhìn tôi, tái ngắc đầu nhìn ánh trăng trong veo bên ngoài, trên mặt tuần mỹ có một chút hoang mang, tôi dưới đáy lòng bàng hoàng, ngay sau đó, Dương Diệp sẽ tức giận bỏ tôi mà đi sao..., như vậy cũng tốt, bất cứ ai cũng biết tôi đang đùa giỡn, huống chi là Dương Diệp, anh nhất định sẽ biết khó mà lui.

“Muốn uống nước dừa sao?”

Thanh âm nghe tuy rằng thực vững vàng, bất quá anh nhất định sẽ tức giận....

Tôi gật gật đầu, chột dạ làm cho tôi chỉ có thể cúi đầu xuống, chờ Dương Diệp tức giận rồi đi.

“Cậu chịu nói chuyện với tôi, tôi thật sự thật rất vui...”

Tôi nghi hoặc ngắc đầu, đôi môi mỏng hơi lạnh của Dương Diệp nhô cười, bàn tay to lớn ôm ở bên hông của tôi cũng lạnh như thế, lý trí tuy rằng không ngừng nhắc nhở chính mình phải đẩy anh ra, nhưng tôi lại chẳng có bao nhiêu khí lực.

Tôi thở dốc từng hơi, Dương Diệp nâng khuôn mặt tôi, nhẹ nhàng hôn lên hàng mi.

“Tôi... Tôi sẽ đi mua ngay bây giờ, có thể... sẽ hơi lâu, cậu nếu mệt mỏi thì có thể ngủ trước, không sao cả, tôi trở về sẽ gọi cậu dậy.”

Dương Diệp lấy bóp da đi ra phòng bệnh, máy tính trên bàn vẫn còn mở, cả phòng bệnh lúc này trống rỗng, có lẽ Dương Diệp sẽ không trở về nữa, hơn nữa đêm làm gì có người nào bán nước dừa nữa chứ? Anh nhất định biết tôi đang làm khó anh....

Ôm gối mềm, tôi bình thường đã sớm ngủ đi nhưng bây giờ ánh mắt lại lặng lẽ không ngừng nhìn về phía cửa phòng, có lẽ ngay cả tôi cũng hoang mang, tôi thế nhưng đợi Dương Diệp cả đêm, biết rất rõ chỉ là một hồi nói dối nhưng tôi lại cam nguyện lãng phí thời gian cả đêm làm cho mình hết hy vọng....

Trên đời này, tôi duy nhất không thay đổi, chính là tin tưởng Dương Diệp.

Trong lòng không biết sao lại đột nhiên nhớ tới lời thề đó, tôi bắt đầu vô lực khóc nức nở, tiếng khóc nghẹn ngào nhẹ nhàng quanh quẩn ở trong phòng bệnh, bỗng chốc tôi cảm thấy tôi là một người cô đơn nhất trên đời này.

Ánh rạng đông sáng sớm đã muốn xuyên thấu qua cửa sổ ấm áp chiếu rọi ở trên người tôi, tôi ngược lên khuôn mặt đầy nước mắt, đôi mắt ướt át nhìn thân hình của người phía trên ảnh ngược vào trong mắt.

“Cận nhi, cậu chờ lâu quá sao?”

Rơi vào trong mắt, là gương mặt có chút lo lắng cùng tự trách của Dương Diệp.

Sau đó, tôi rốt cuộc nhất không được trái tim mà tôi đã cố gắng đóng chặt không muốn mở ra, tôi run rẩy cắn đôi môi, cất bước chân loạng choạng không xong, hung hăng nhào vào trong ***g ngực của nam nhân người đầy mồ hôi cùng mùi hương nước dừa nhàn nhạt.

22. Chương 22

“Hức... Anh thật sự đi mua sao... Đồ ngốc...”

Dương Diệp ôm chặt cơ thể của tôi, mặc cho tôi ở trước người anh vừa đắm vừa đánh, tôi dù sao cũng là bệnh nhân suy yếu, chỉ mới mấy cái đã bắt đầu thở dốc, thấy tôi an tĩnh lại, Dương Diệp mới ôm tôi trở về trên giường, cầm lấy khăn mặt đặt bên cạnh đi đến toilet vắt ướt nó sau đó lau chùi sạch sẽ vết bẩn ở lòng bàn chân của tôi.

Chút xúc cảm âm ấm nơi lòng bàn chân, tôi đột nhiên nhớ tới lúc mùa đông vừa mới bắt đầu ở nhà chính làm cho tôi lạnh đến phát run, Dương Diệp luôn mang thêm cho tôi một đôi vớ lông, thân hình ấm áp cao lớn gắt gao bao bọc tôi, làm cho tôi không còn sợ hãi mùa đông rét căm căm nữa.

Tôi ngẩng đầu nhìn Dương Diệp, tôi vĩnh viễn không biết, tại sao anh hiểu được đau khổ của tôi, cảm thụ của tôi, nhưng anh vẫn có thể nhẫn tâm làm tôi đau lòng?

“Cận nhi không phải muốn uống nước dừa sao? Bà chủ tiệm còn giúp tôi đựng vào trong ly nhựa, như vậy sẽ thuận tiện hơn.”

Dương Diệp cầm ống hút trong suốt vào trong lỗ rồi đưa tới trước mặt tôi, tôi cho tới bây giờ chưa từng thấy qua bộ dáng Dương Diệp đầy bụi đất như vậy, trong lòng không khỏi phát lên áy náy, thông thả tiếp nhận cái ly, lại không tâm tình uống một hơi.

“Anh đi đâu vậy..., nửa đêm vốn dĩ không có bán nước dừa...”

Dương Diệp ngồi xuống, tôi mới phát hiện khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của anh có dính chút vết bẩn, áy náy trong lòng làm cho tôi rất cuộc bất chấp thể diện, đặt ly nước dừa trong tay lên bàn, lấy ra khăn mặt lau lau cho anh, Dương Diệp chưa từng bẩn hề hề như thế, lúc này so với tôi trông Dương Diệp còn giống một tên ăn xin hơn.

“Tôi lái xe đến chợ, ngồi đợi tiệm hoa quả mở cửa cho đến sáng sớm, trên người bà chủ quán không có tiền lẻ, tôi lại chạy đến cửa hàng khác đổi tiền, tóm lại ly nước dừa này rất tốn công, cậu nhất định phải uống hết mới được.”

Dương Diệp thoải mái cười, mái tóc vàng chói mắt ở trong tia nắng ban mai lại càng đặc biệt thánh khiết, làm cho tôi cảm thấy tội lỗi giống như mình là một ác ma hãm hại thiên sứ, “Anh cần gì phải thế... Anh biết rất rõ tôi...”

Đang nhẹ nhàng lau chùi thì bị Dương Diệp nắm lấy cổ tay, con ngươi đen sâu thăm thẳm giống như muốn hút tôi vào lốc xoáy thâm tình nồng cháy, “Cậu nếu biết không có bán, tại sao còn muốn bảo tôi đi mua chứ...? Cậu quá coi thường quyết tâm của tôi, tôi sẽ không vì thế mà bỏ cuộc... Chỉ cần Cận nhi muốn thứ gì, tôi đều có thể nghĩ cách kiếm cho cậu, chỉ cần cậu bằng lòng chấp nhận tôi, là đủ rồi...”

Tôi vội vàng tránh khỏi kiểm kẹp của Dương Diệp, nếu biết tôi đang trêu đùa anh thì anh cần gì phải làm theo kịch bản của tôi chứ?

“Tôi sẽ không vì thế mà tha thứ cho anh, anh dù sao... Đối tôi làm nhiều như thế... Không tốt chút nào.”

Khoảng cách của hai người bởi vì cái ôm đột nhiên của Dương Diệp mà ngắn lại đến mức dường như không còn, tôi nghe tiếng tim Dương Diệp đập có chút nhanh, thỉnh thoảng, hòa cùng nhịp đập chậm rãi của tim tôi, lẳng lặng nhắm mắt lại, cũng không muốn giãy dụa nữa, nếu Dương Diệp thật sự không buông thì tôi cũng không cách nào chống lại.

“Đừng làm cho mình khó chịu, cậu chỉ cần đơn thuần chấp nhận tất cả những gì tôi làm cho cậu là tốt rồi, tôi cũng không phải vì muốn gây áp lực mà ở bên cạnh cậu.”

Thanh âm Dương Diệp có chút kích động, anh ôm tôi càng lúc càng chặt làm cho tôi đau đến chảy nước mắt, tại sao chúng tôi phải làm cho nhau khổ sở như vậy... Nếu không có lẽ đã tốt hơn rồi.

“Nếu có thể làm lại từ đầu, chúng ta có phải hay không không cần tra tấn đối phương, tôi có phải hay không sẽ không hối hận...”

[Anh sai lầm rồi, đến một lúc nào đó anh sẽ phải chảy xuống giọt nước mắt hối hận.]

Lời nói quyết ý muốn cho Cận nhi tự do của Ngải Nhi vẫn luôn ở trong óc của tôi xóa đi không được.

Thân thể hơi lạnh của Cận nhi ở trong ***g ngực tôi run rẩy, tôi nghe thấy tiếng khóc nức nở của cậu, thanh âm khe khẽ hàm chứa tiếng hít mũi,

“Không thể nào làm lại từ đầu nữa rồi... Hức... Không có cách nào...”

Tôi càng thêm ôm chặt Cận nhi, hy vọng cho cậu thêm một chút sức mạnh, ít nhất đừng đau lòng như thế, tôi không hề biết, nước mắt của một người lại làm cho mình khó chịu như vậy.

Cận nhi dứt quãng nói, “Tôi... Tôi vẫn như thế... Vẫn yêu thương anh... Anh vẫn như thế...vẫn không yêu thương tôi... Điều giống nhau thôi... Cho nên anh đi đi... Không cần làm tổn thương tôi nữa...”

Vén vén chỉ một câu, tôi như có loại cảm giác được giải cứu sống lại, tôi bắt đầu điên cuồng hôn đôi môi mềm của Cận nhi, cảm thụ cậu vô lực mềm hoá ghé vào trên người tôi, thì ra cậu thật sự như lời Hàn nói, vẫn như cũ yêu tôi, cứ hôn như thế thẳng đến khi Cận nhi suýt nữa thở không nổi, tôi mới thoảng buông cậu ra.

“Tôi không đi, chỉ cần cậu còn trong lòng tôi, tôi sẽ không đi, Cận nhi.”

“Tôi mua cháo về rồi đây...”

Dừng lại bước chân, Cận nhi cầm gậy sắt treo bình truyền nước đứng lặng ở phía trước cửa sổ, nhìn thăm cỏ bên ngoài bệnh viện một mảnh xanh mơn mớn, giống như ở nhà chính, màu xanh buồn luôn luôn vọng không thấu, tôi thấy Cận nhi đang chăm chú nhìn đến ngơ ngẩn.

Cậu hiện tại, lại suy nghĩ gì vậy?

Có phải cậu hối hận vì dễ dàng phá vỡ trầm mặc với tôi như thế?

Tôi nở một nụ cười mất mát, cậu chịu nói chuyện cùng tôi đã là hiếm có, Dương Diệp, nếu người thật sự không biết đủ như vậy, tuyệt đối sẽ gặp báo ứng.

Góc áo màu lam nhạt theo gió nhẹ ngoài cửa sổ bay bay, màu tóc cũng dần dần chuyển nhạt, thân ảnh mảnh khảnh mỏng manh tựa như sắp biến mất ở trên đời này, nắm chặt cháo nóng mới mua ở trong tay, hôm nay không biết còn có thể tiếp tục ăn được hay không.

Cho dù ăn một chút cũng tốt, có thể lực mới có thể sống qua đợt trị liệu, có lẽ... Còn có thể duy trì lâu thêm một chút.

Thì ra đây là kết quả bị buộc đến tuyệt cảnh cuối cùng sao? Không nghĩ tới lòng sẽ chua xót như thế, tôi cũng giống như Hàn, cũng thương tổn người yếu ớt lương thiện nhất trên đời này.

Buổi tối hôm đó Hàn gọi cho tôi, trong điện thoại Hàn không nói gì, chỉ thản nhiên chúc tôi vài câu rồi tắt điện thoại, cũng từ ngày đó trở đi, Hàn cũng ngừng công kích công ty, tuy rằng hiện tại không có không gian hợp tác, nhưng ít ra không phải kẻ thù, tôi cũng có thể có nhiều thời gian hơn chăm sóc Cận nhi.

Có lẽ..., Hàn Viên đối Cận nhi...

“Anh... Tại sao vẫn đứng ở đó?” Cận nhi chậm rãi dời gậy sắt treo bình truyền nước quay về bên giường, lần trước không chuẩn bị tốt, kim tiêm trên tay bị kéo ra, chảy rất nhiều máu, còn dính vào khăn trải giường thuần trắng.

Tôi buông bọc ni lông trên tay ra, giúp cậu dời gậy sắt trở về, “Để tôi là được rồi, cậu từ từ nằm về trên giường đi, cậu sáng nay lại chưa ăn gì, cho nên tôi đi mua cháo hén khô, nghe nói rất có dinh dưỡng lại thanh đạm.”

Cận nhi nở nụ cười nhàn nhạt, ngồi ở trên giường bệnh, tôi dời gậy sắt cùng chỉnh ống truyền nước ổn rồi lại cẩn thận lưng cùng đùi nhỏ gầy của Cận nhi, nhẹ nhàng ôm cậu đến trên giường, thể trọng cơ thể cơ hồ giảm xuống còn nhẹ hơn so với con gái, Cận nhi như nhận thấy được sắc mặt khó coi của tôi, “Đem cháo lấy lại đây, tôi hôm nay có chút thèm ăn, cũng vừa nghĩ muốn ăn chút gì đó.”

“Ừ, được, từ từ thôi.”

Cho dù biết Cận nhi sợ tôi khó chịu mới có bằng lòng ăn cháo nhưng tôi vẫn cảm thấy rất vui, ít nhất chúng tôi vẫn còn có hy vọng cuối cùng không thể từ bỏ.

Từ trong túi lấy cái chén nhựa, đổ bọc cháo vào chén thoang thoảng hương thơm ngào ngạt cũng đủ làm cho người ta lập tức thèm ăn, cầm lấy thìa múc một chút cháo, để gần bên miệng Cận nhi, lại phát hiện bên môi Cận nhi đang run nhè nhẹ, tế bào ung thư đã muốn khuếch tán toàn bộ dạ dày, kể tiếp sẽ chậm

rải khuếch trương đến địa phương khác, ngay cả thềm ăn cũng sẽ phải chịu ảnh hưởng, tôi kiềm nén không cho những giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống, nhẹ giọng dỗ, “Ít nhất ăn một chút đi, buổi chiều chúng ta ra ngoài đi dạo.”

Đôi mắt sưng của Cận nhi đã tràn ngập nước mắt, nhưng cậu lại kiên trì không cho nước mắt trong suốt lẫn ra khỏi hốc mắt, có lẽ chỉ bởi vậy thôi mà hai người chúng tôi đã muốn suy sụp thất bại, gật gật đầu, há mồm nuốt xuống thìa cháo tôi đưa đến bên miệng, tôi cười nhìn cậu thành công ăn một hơi, lại múc một thìa nữa đưa đến bên miệng cậu, vui sướng trên mặt lại ở thời điểm Cận nhi che miệng mà chuyển thành kinh hoảng, “Sao vậy, muốn nôn sao?!”

Cận nhi thống khổ gật gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không có chút huyết sắc nào gất gao nhứ chặt, tôi vội vàng cầm cái thùng nhỏ dưới giường để cho Cận nhi cúi đầu nôn hết cháo vừa ăn ra, nhiều điểm cháo trắng còn pha lẫn một chút máu đỏ.

Cận nhi hai tay cầm bên cạnh cái thùng, lặng lẽ rơi nước mắt, bả vai gầy yếu không ngừng run run, tôi ôm lấy cậu, muốn cho cậu một chút ấm áp,

“Không sao cả, chúng ta thử ăn lại lần nữa, nhất định có thể nuốt trôi.”

“Không có tác dụng gì đâu... Cái gì cũng chưa dùng, hức... Tôi đã nôn ra... Tôi không muốn như vậy...”

Cận nhi ghé vào trong lòng ngực tôi vô lực khóc, tôi mở miệng muốn an ủi cậu, nhưng lại không biết nên nói cái gì, tay phải thuận theo sống lưng từng chút từng chút an ủi cảm xúc kích động của Cận nhi, “Ninh Hiên nói cậu không thể đau lòng khóc, nếu để cho anh ta biết, anh ta nhất định sẽ mắng tôi, nói không chừng còn không cho tôi chăm sóc cậu, đừng khóc.”

“Ừm...”

Cận nhi dụi dụi mắt, mặc dù có chút sưng đỏ nhưng vẫn như thế khiến người ta trù mến, cầm khăn lông ướt nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cậu, “Chờ tôi tháo bình truyền nước này ra xong, chúng ta sẽ ra ngoài sân bệnh viện đi dạo một chút.”

Cận nhi nở nụ cười, vẫn là nụ cười giống như lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu, tinh thuần xinh đẹp biết bao.

23. Chương 23

Có lẽ nếu Cận nhi không tồn tại, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu được thế nào là nỗi sợ mất mát, mỗi khi quay về ôm thân hình gầy yếu của Cận nhi, tôi rốt cuộc vẫn sợ hãi Cận nhi chỉ trong một giây ngay tại trước mắt tôi bốc hơi biến mất không thấy, mặc dù tôi biết Cận nhi sẽ không dùng phương thức đó rời khỏi tôi, nhưng tôi vẫn không thể ngăn nỗi sợ lo lắng đó không ngừng dâng trào.

Cảm xúc bất an, một loại cảm xúc cực kỳ tiêu cực, mỗi người đều chán ghét nó.

Để cho tiện chăm sóc Cận nhi, tôi tìm nhân viên hộ lý học ghim kim, Cận nhi trong lúc đọc sách vẫn hay bất cẩn kéo kim tiêm, nghe thấy tiếng đau hô rất nhỏ của cậu, tôi liền đuổi tới bên giường một lần nữa ghim kim lại cho cậu rồi sau đó đi rửa vết máu trên tay.

Từ trong ánh mắt Cận nhi có thể nhìn ra, cậu vô cùng sợ hãi những giọt máu đỏ tươi rơi xuống trên khăn trải giường màu trắng, có lẽ cũng là hậu di chứng duy nhất mà Hàn Viên để lại.

Tôi cẩn thận đem kim tiêm rút ra, lấy bông tẩm cồn đắp lên, chờ đến khi máu không chảy nữa thì sẽ ôm Cận nhi đến xe lăn, cậu hiện tại ngay cả sức đi bộ cũng có chút miễn cưỡng, Cận nhi híp mắt cười nhìn tôi, tôi thuận miệng liền hỏi, “Tôi có gì đẹp sao?”

“Kỹ thuật ghim kim của anh cũng sắp linh hoạt hơn so với y tá rồi, nói không chừng anh cũng rất thích hợp làm bác sĩ đó.”

“Nói không chừng đấy.” Tôi ngồi xổm trước xe lăn, giúp Cận nhi mang vào đôi giày mềm mại mà tôi mấy ngày hôm trước sai người đi đóng một đôi lập tức đưa tới bệnh viện, chỉ sợ để cho Cận nhi mang giày bình thường sẽ làm chân tổn thương.

“Tôi biết, anh cho dù học cái gì cũng đều rất lợi hại.”

Cận nhi nói cũng không sai, từ nhỏ tôi bắt luận học cái gì cũng vượt trội hơn so với người bình thường, mọi người lúc đó đều nói tôi rất xuất chúng, sở dĩ học kinh doanh cũng không phải xuất phát từ hứng thú, chỉ vì gia đình đều trong ngành kinh doanh, Ninh Hiên cũng thế, vì thừa kế bệnh viện trong nhà mà trở thành bác sĩ, ngoại trừ Hàn là đi trên con đường gian nan nháp nhô đuổi theo chúng tôi, tôi gần như chưa từng nếm qua tư vị thất bại hối hận, nhưng Hàn thì thường xuyên nếm qua rất nhiều.

Đối với chuyện vật quanh mình dần dần chết lặng, chẳng đến khi tôi gặp Cận, chỉ tiếc tôi hiểu ra quá trễ, có lẽ tôi còn chưa kịp nhấm nháp các loại tư vị của đời người thì Cận đã không thể theo bên cạnh tôi nữa rồi.

Cận nhi luôn miễn cảm thiện lương như thế, phát giác tôi trầm mặc, cúi thấp lưng vươn ngón tay mảnh khảnh chạm đến chiếc vớ trên chân của cậu, cười hì hì nói, “Bắt quá anh cũng không phải mọi chuyện đều làm tốt, anh ngay từ đầu giúp tôi mang vớ thì vẫn hay chẳng phân biệt được trái phải, tôi vì sợ anh mất mặt nên luôn lén đổi lại...”

Tôi bắt gặp trên cổ tay Cận nhi tất cả đều là dấu vết châm lỗ, một mảnh xanh xanh tím tím, bên miệng cậu lại lộ ra đôi má lúm đồng tiền, nói nhỏ, “Bắt quá đó cũng là lần đầu tiên tôi cảm thấy ảm áp, mặc kệ nó là trái hay phải...”

Tôi đẩy xe lăn Cận nhi ngồi, thông thả đi dạo ở trên con đường bệnh viện được rải đá cẩn thận, vốn Cận nhi còn kiên trì muốn xuống dưới đập đập mấy cục đá, bắt quá vừa nhìn thấy ánh mắt khó xử của tôi thì cậu liền không làm nữa.

“Dương Diệp, tôi hình như vẫn chưa tròn hai mươi tuổi...” Chúng tôi dừng lại trước một khóm hoa, Cận nhi sờ đóa hoa nở rộ đột nhiên nói như vậy.

“Có đôi khi, tôi cảm thấy thời gian tôi đi vào cõi đời này có phải quá ngắn hay không? Có đôi khi, tôi cũng hoài nghi mục đích của thượng đế muốn tôi đi đến kiếp sau là để làm gì...”

Cận nhi, không cần nói nữa, cậu có biết mỗi một từ mỗi một câu cậu nói đều thật sâu gọi lên xấu hổ, áy náy cùng hèn nhất của tôi, xin đừng nói nữa vì tôi cảm thấy đau lòng quá.

“Tôi không giống các anh có một cuộc sống dài lâu để có thể hiểu thấu đáo mọi chuyện, tôi gần đây luôn luôn suy nghĩ... Nhưng không có đáp án...”

Đóa hoa đỏ tươi xinh đẹp trong tay Cận nhi theo gió bay đi, rơi xuống trên mặt đất cách đó không xa, thanh âm có chút rung động, tôi biết cậu khóc, “Anh sao? Dương Diệp, anh đâu có lý do gì... Đối xử với tôi như vậy chứ? Tôi thật muốn biết... Thật sự rất muốn biết tôi làm sai chỗ nào... hức...”

Cận nhi úp mặt vào đầu gối khóc, cho dù cậu cố gắng kiềm nén tiếng khóc nức nở, nhưng tiếng gió xào xạc thổi qua vẫn như trước không giấu nổi âm thanh bi thương đau buồn kia.

Tôi từng cho rằng tôi có thể bù đắp, tôi cũng từng cho rằng tôi còn có thể mang đến cho Cận nhi hạnh phúc cuối cùng, nhưng tôi lại quên rằng chính tôi đã đẩy một đứa trẻ mới hơn mười tuổi vào địa ngục muôn đời muôn kiếp cũng không thể trở lại.

Chúng tôi trong lúc đó từ đầu tới cuối chỉ có trầm mặc, mà điều này xuất phát từ sự hèn nhất không dám đối mặt của tôi

Sau khi đóa hoa nở rộ chung quy cũng phải vì thu ý mà tàn úa, cảnh sắc hiu quạnh tịch liêu lại có bao nhiêu người muốn ngoảnh mắt nhìn chứ?

Tôi chậm rãi đi đến trước mặt Cận nhi, ngồi xổm người xuống nâng lên khuôn mặt đầy nước mắt của cậu, hạ xuống một nụ hôn nhẹ nhàng vụn vỡ, nhìn chăm chú khuôn mặt thanh tú từng bởi vì tôi thương tổn mà đau khổ.

“Ngày tuyệt đối không phải là lỗi của cậu.”

Máu của tôi có phải hay không có thể tẩy sạch nước mắt trên mặt cậu, không còn những dòng nước mắt thương tâm chảy xuống nữa?

“Tôi sẽ nói hết mọi chuyện cho cậu biết, cậu sẽ hiểu tôi là một người đê hèn đến mức nào.”

“Tôi từng hỏi cậu, tại sao cậu không điên? Cho dù tôi đối xử với cậu như vậy, Ngải Nhi nói tôi chẳng khác gì ác ma, tôi thừa nhận. Có lẽ người điên là tôi, cho nên mới muốn đẩy cậu vào vực sâu muôn đời không thể trở lại, khiến cho cậu đau đớn.”

Tôi nắm bàn tay nhỏ bé lạnh lạnh của Cận nhi, không dám nhìn đôi mắt trong vắt của cậu, cũng sợ nhìn thấy hận ý trong đôi mắt đó.

“Tôi vốn nhìn thấy cậu bằng mọi giá tin tưởng tôi, tôi vốn muốn thả cậu đi, cho cậu trở về phố cũ, có lẽ tôi sẽ cho cậu một ít tiền, cho cậu một cuộc sống không cần ăn xin.”

Tay Cận nhi bắt đầu run rẩy, nhẹ giọng nói với tôi, “Dương Diệp, tôi lạnh. Giúp tôi mặc áo khoác vào được không.”

Tôi biết Cận nhi cũng sợ hãi, cậu sợ tôi chưa từng yêu cậu, cậu sợ tôi là một nam nhân ngay cả tình yêu cũng có thể dùng làm công cụ.

Lấy cái áo khoác rộng lớn bao bọc thân hình càng thêm gầy yếu, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, sợi tóc ngã màu nâu đã dài gần đến vai, cả người thoát nhìn ôn nhu yếu ớt tựa như búp bê sứ vừa chạm sẽ vỡ.

“Cậu không muốn nghe thì tôi sẽ không nói.”

Cận nhi vươn tay phất chiếc lá vương trên vai tôi xuống đất, tôi nhìn thấy trong con ngươi của Cận nhi càng thêm kiên định, “Chúng ta chung quy vẫn hiểu rõ một chuyện, bất luận anh làm chuyện gì, anh vẫn là Dương Diệp.”

Tôi nhìn Cận nhi, tôi biết chúng tôi phải vượt qua chướng ngại vô hình này, nếu không chúng tôi vĩnh viễn không có cách nào khác thân nhiên đối mặt lẫn nhau thì cho dù những chuyện đó đã qua đi chẳng nữa thì vẫn như cũ làm cõi lòng tan nát.

“Tôi thật sự muốn cho cậu đi, nhưng Ngải Nhi không ngừng khuyên tôi, muốn tôi đừng thương tổn cậu. Cô ấy theo tôi từ nhỏ cùng nhau lớn lên, lại vì một kẻ nhỏ bé như cậu mà trở mặt với tôi, thậm chí không cô ấy còn không màng gặp mặt tôi...”

Ngay tại thời điểm đó, tôi mới phát hiện Cận nhi thật sự yêu thương tôi, đã đến nông nổi vô luận như thế nào cũng không nguyện từ bỏ tuyệt vọng, cho nên tôi rõ ràng bỏ lại Cận nhi trên con đường tuyết đó chính là tôi cố ý đẩy cậu vào bước đường cùng, làm cho cậu chỉ có thể ỷ lại vào tôi mà sống sót.

Tôi muốn nhìn thấy người mà Ngải Nhi hết lòng coi trọng có phải hay không sẽ bởi vậy mà nản lòng thoái chí, không còn tin tưởng tôi, nhưng Cận nhi không chết tâm với tôi, thậm chí bỏ qua tôn nghiêm của chính mình, chỉ vì có thể đổi lấy ánh mắt nhìn chăm chú trong phút chốc của tôi.

Cận nhi thắm thắm cười, hai tay trên đầu gối nắm chặt, bởi vì cúi thấp đầu mà tôi chẳng có cách nào khác nhìn rõ ràng vẻ mặt của cậu, đáy lòng cảm thấy một trận hoảng sợ khó hiểu, tôi nghe thanh âm Cận nhi tỉnh tể nói.

“Cho nên anh mới có thể bỏ lại tôi ở trên con đường tuyết đó sao..., tôi ở nơi đó đợi rất lâu, lâu đến nỗi tôi ngủ thiếp đi, nhưng tôi vừa ngủ vừa cảm giác, anh sẽ xuất hiện ở trước mặt tôi, tôi nghĩ rằng anh đến dẫn tôi về là bởi vì anh rút cuộc luyện tiếu tôi...”

Người ta nói thời gian có thể mang đi hết thảy, nhưng dù sao vẫn có vài thứ không thể biến mất, Cận nhi vén tay áo lên để lộ ra cổ tay gầy gò cùng với vết sẹo trắng lằng lằng như ẩn như hiện, mỗi khi tôi thấy vết sẹo này một lần thì tôi liền nhớ lại tôi đã tổn thương cậu bao nhiêu lần.

“Ngải Nhi nói tôi sẽ hối hận, nói tôi sẽ chảy xuống giọt nước mắt hối hận. Tôi không tin, nhưng cuối cùng vẫn không thể buông tay cậu, hiện tại tôi chỉ hy vọng cậu có thể trở về như lúc đầu, cho dù nhìn tôi thôi cũng tốt.”

Tôi khùng hoảng nhìn chăm chú con người ưu thương kia, gần như lấy hết sức lực cầu nói, “Xin đừng hận tôi, Cận nhi.”

Mùa hè nóng bức vội vã qua đi, mấy cây phong trong bệnh viện vốn dĩ lá xanh tươi giờ đều đã úa vàng, Cận nhi lại nói cậu thích ngắm cảnh sắc như vậy, có loại hương vị ưu sầu nhân nhạ làm cho cậu cảm thấy thả

lồng.

Cho nên, tôi vẫn luôn ôm cậu ngồi ở trên giường, cùng cậu xem cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Thân thể dần dần suy nhược vốn còn có thể miễn cưỡng đi ra ngoài, ngay cả Dung Soạn cũng nhận ra, mỗi khi Cận nhi như có điều suy nghĩ thì lại chăm chú nhìn Dung Soạn, tôi liền biết, Cận nhi hy vọng sau khi cậu ra đi thì tôi có thể chăm sóc Dung Soạn cho đến khi trưởng thành, tôi cố ý không nói toạc ra, là hy vọng Cận nhi chủ động mở miệng nói với tôi, tôi đã thật lâu không thấy cậu cầu xin tôi chuyện gì.

Đột nhiên cảm thấy bản thân mình như vậy, có chút buồn cười.

“Cận ca ca, tóc ca dài quá, so với Ny Ny của nhóm bọn đệ còn giống nữ sinh hơn.”

Dung Soạn chui vào trong chăn Cận nhi, cố gắng muốn dính vào Cận nhi mới chịu, Cận nhi lộ ra tươi cười cứng chịu, sờ sờ đôi bàn tay nho nhỏ mập mạp của Dung Soạn, “Nam sinh sao có thể so sánh được với nữ hài tử yếu đuối, Ny Ny là ai? Tiểu bạn gái của Tiểu Dung Soạn sao?”

Dung Soạn giả vờ làm mặt quỷ đáng yêu, chọc cho Cận nhi ha hả cười, “Đệ không thích nhỏ ấy đâu, ngày hôm qua đệ không cẩn thận vượt qua vạch phân nam sinh nữ sinh, nhỏ ấy liền lấy cây bút bi đâm đệ, đệ không thích Ny Ny thô lỗ, Vân Nê im lặng đáng yêu hơn, hần cũng giống đệ không có cha mẹ, là do bà nội nuôi nấng.”

Dung Soạn như lại nhớ tới gì đó, cả khuôn mặt nhỏ nhắn cười ngọt ra nước, cầm lấy ngón tay mảnh khảnh của Cận nhi chơi đùa, “Bất quá đệ có Cận ca ca cùng Dương ca ca, cho nên Vân Nê so với đệ cô đơn hơn, lần sau dẫn hần tới gặp Cận ca ca nha?”

Cận nhi đột nhiên nhìn tôi cười, hai tim của tôi đập sốt mấy nhịp, từ ngày thổ lộ với Cận nhi ở cạnh khóm hoa dưới tàng cây, Cận nhi liền thường dùng loại nụ cười câu hồn này làm cho tôi xao xuyến, thậm chí muốn khiến cho cậu ở trong lòng tôi ngọt ngào rên rỉ.

Mắt thì đang nhìn tôi cười, nhưng miệng lại nói với Dung Soạn, “Chờ ca đi cắt tóc rồi hãy dẫn Vân Nê đến gặp ca, bạn được Dung Soạn thích thì nhất định cũng ngoan ngoãn nhu thuận giống Dung Soạn.”

Tôi dùng ánh mắt chần chờ hỏi người nào đó, cậu muốn tôi giúp cậu cắt tóc sao, không thể nào...?

Người nọ rõ ràng đang bẽ Dung Soạn nở nụ cười, nhưng miệng cười kia giống như hoa kiều nở làm cho tôi lần thứ hai thất thần, nhưng không biết nụ cười đó của cậu thật sự là vui vẻ hay là đang chê cười tôi.

24. Chương 24

Ban đêm, tôi mở to mắt, khuôn mặt Dương Diệp xinh đẹp nằm bên cạnh cánh tay tôi, ánh trăng trong veo chiếu vào ngũ quan xinh đẹp trên khuôn mặt anh, ánh mắt lưu luyến si mê gắt gao khóa ở trên người anh, đến tận cùng tôi còn có bao nhiêu thời gian để có thể ngắm nhìn người nam nhân này, tôi cũng không biết nữa.

Kể từ thời khắc Dương Diệp thẳng thắn thừa nhận tất cả, tôi đã quyết định tôi muốn cùng Dương Diệp tạo ra thật thật nhiều hồi ức tốt đẹp, hy vọng hai người mỗi khi nhớ đến nhau sẽ không còn tổn thương.

Tôi hờ hững vuốt ve khuôn mặt Dương Diệp nghiêng nghiêng, nhìn anh ngủ thật say, khóe miệng cong cong nụ cười bình yên, không biết khi tôi rời đi rồi thì anh có thể hảo hảo mà sống hết cuộc đời của mình hay không?

“Sao vậy, không ngủ được à?”

Dương Diệp đột nhiên mở to mắt, trong con ngươi đen láy nồng đậm ý cười, “Tôi định cứ như vậy không tỉnh lại để cho cậu có thể sờ lâu một chút, tôi rất vui.”

Thân hình cao lớn ôm toàn thân tôi vào trong ngực, Dương Diệp nhẹ nhàng cắn lên cái cổ gầy yếu của tôi, thốt ra thanh âm rầu rĩ, “Biết tôi mới vừa mơ thấy gì không?”

Tôi buồn bực lắc đầu, chung quy cảm thấy được khoảng cách của chúng tôi lúc này có chút nguy hiểm.

“Tôi mơ thấy Cận nhi một mình ở trong bóng tối, lẳng lặng khóc, tôi lại không có cách nào ôm cậu vào trong lòng để an ủi, chỉ có thể nhìn cậu ngồi ở trong góc tối đó khóc, chính mình lại bất lực, đó thật sự là một cơn ác mộng đáng ghét, có phải hay không?”

Dương Diệp hình như phát hiện tôi đang cảm thấy hơi hơi bất an, không đặt tôi trước ngực anh nữa, nhưng vẫn là đang ôm tôi, đôi mắt trong veo lúc này lại tựa như ẩn chứa một tầng sương mù, tôi cũng không biết là tia sáng long lanh hay là nước mắt, tôi chưa từng thấy Dương Diệp khóc, nhiều nhất cũng chỉ là lần đó anh vui đùa vào vai tôi khóc, nhưng sau khi đứng dậy thì ngay cả nửa giọt nước mắt cũng không thấy, cho nên tôi nghĩ, có lẽ là do ánh trăng phản chiếu mà thôi.

“Tôi thật sự... Không có cách nào tưởng tượng khi cậu rời khỏi tôi để đi đến thế giới mà tôi chẳng thể đuổi theo được, tôi sẽ ra sao chứ, tôi thật sự không dám tưởng tượng...”

Lúc này, tôi cảm thấy Dương Diệp giống một đứa trẻ đang thất thố, thì ra không phải chỉ có bản thân mình nhất gan mới cảm thấy sợ hãi bất lực, thì ra... Chúng tôi đều yếu đuối như vậy.

Tôi bảo Dương Diệp đi mua một cái kéo cắt tóc, tóc của tôi đã quá dài rồi, ngay cả Dung Soạn cũng nói tôi giống con gái, Dương Diệp vẻ mặt buồn rầu đứng trước mặt tôi, theo thói quen thiếu gia của anh thì không thể giúp người khác cắt tóc là chuyện đương nhiên, tôi giữ chặt tay phải cầm kéo của Dương Diệp, “Chỉ cần cắt ngắn một chút là tốt rồi, cắt hỏng cũng không sao cả, như vậy thoát nhìn sẽ rất thú vị.”

Dương Diệp không nỡ cự tuyệt tôi nên đành phải kéo ghế đến ngồi ở trước mặt tôi giúp tôi cắt tóc, nhìn anh ngốc ngốc cầm kéo, tôi im lặng không nhúc nhích để anh thuận tiện hoạt động, thoáng nhìn cái điện thoại di động bên hông anh, tò mò cầm lấy, “Điện thoại mới sao? Đẹp quá.”

Một nhúm tóc khô vàng rơi trên mặt đất, Dương Diệp có vẻ vô cùng chuyên chú, “Cậu thích kiểu này sao? Tôi sẽ sai người mang tới cho cậu một cái, đây là sản phẩm của công ty con, cấp dưới mới tặng cho tôi.”

Tôi ấn một trong những cái nút, hình ảnh trên màn hình thay đổi theo di chuyển của tôi, “Cái này có thể chụp ảnh không? Hay là có thể quay phim?”

Tóc mái có vẻ đã được cắt hảo, Dương Diệp phỉ phỉ những sợi tóc vụn vặt trên vai tôi rồi bảo tôi quay về phía giường để cho anh cắt tóc sau.

“Có thể quay phim cùng chụp ảnh, cậu muốn chụp sao?”

Tôi gật gật đầu, liền nghe thấy Dương Diệp thở nhẹ một tiếng, nghĩ thầm có lẽ anh đã cắt hỏng, quả nhiên, lập tức chợt nghe thấy anh nói, “Nguy rồi, như vậy thật sự giống như bị chó gặm.”

Tôi chỉ nhớ rõ ngày đó, hình ảnh tôi cùng Dương Diệp trong điện thoại cười đến vô cùng vui vẻ, cho dù một khắc kia tới đoạn cuối sinh mệnh, tôi vẫn như trước nhớ rõ hạnh phúc trên khóe miệng đó.

Vân Nê thì ra là một tiểu nam sinh đáng yêu, mắt to sáng ngời, đôi môi phấn nộn có chút giống Dung Soạn, tôi nhìn nó nắm chặt đôi tay nhỏ bé của Dung Soạn liền biết nó vô cùng căng thẳng.

“Cậu tên Vân Nê sao? Ca không có cách nào xuống giường, có thể lại đây để cho ca nhìn một chút hay không?”

Vân Nê nhìn Dung Soạn liếc mắt một cái, thấy Dung Soạn nhìn nó cười cổ vũ, nó mới chầm chậm đi tới, trong lòng tôi nghĩ rằng, đứa nhỏ này thật giống Dung Soạn lúc đầu tiên gặp tôi, tuy rằng sợ người lạ nhưng vô cùng có giáo dưỡng, lúc trước tôi phải dùng rất nhiều sách mới dụ được Dung Soạn đến, hiện tại thì không biết Vân Nê thích cái gì đây?

Thân thể nhỏ bé đi đến bên giường, tôi vươn tay muốn ôm nó lên nhưng Dương Diệp lại trước một bước bế đứa nhỏ đặt vào trong lòng ngực, thấp giọng hướng tôi nén giận, “Thể lực yếu như thế còn muốn tay không ôm đứa nhỏ, thật không biết quan tâm thân thể của chính mình.”

Tôi ung dung cười, nếu Dương Diệp không nhắc nhở thì tôi có lẽ đã quên tình trạng sức khỏe của mình, Vân Nê phấn nộn nghe thấy được như thế, đôi mắt đen láy mở to nhìn tôi, tiếng trẻ con thăm thẳm vang lên bên ta.

“Đại ca ca đừng ôm Vân Nê, sẽ sợ hãi cùng không thoải mái giống như bà nội.”

Nhìn thấy Vân Nê bộ dáng mất mát khổ sở, Dung Soạn chạy lên phía trước kéo tay Vân Nê nói, “Ta đã nói với cậu rất nhiều lần, bà nội do sinh bệnh nằm viện mới không thể ôm Vân Nê!”

Tôi nghi hoặc nhìn Dương Diệp, không thể tưởng được mới có vài ngày mà lối suy nghĩ của tôi đã khác biệt với Dung Soạn đến như thế, ngay cả một câu cũng nghe không hiểu.

“Bà nội của Vân Nê hai ngày trước nằm viện, Ngải Nhi đón nó cùng Dung Soạn đến sống tại căn nhà nhỏ.” Dương Diệp nói.

Tôi ôm Vân Nê vào trong ngực, nhẹ giọng nói với nó, “Vân Nê là một thiên sứ nhỏ, gần đây, Cận ca ca liền khỏe hơn nhiều. Bà nội cũng sẽ khỏe mạnh lên giống như ca ca vậy đó.”

Nhìn sắc mặt tái nhợt của tôi, Vân Nê tựa hồ có chút chần chờ, giống đang lo lắng không tin tưởng, tôi cảm nhận thân thể mềm mại nóng hừng hực của nó lỏng lẻo rúc vào trong vòng tay tôi, thấy Vân Nê trưởng thành sớm mẫn cảm lo lắng, chẳng biết tại sao lại làm cho tôi nhớ tới chính mình trước kia, ánh mắt chống lại Dương Diệp, tôi biết nó cũng cảm giác giống như thế.

Đây là một đứa nhỏ làm cho người ta sầu não thương tiếc a....

Trẻ con đều rất nhanh buồn ngủ, tôi từng hỏi từng hỏi vỗ nhẹ lưng nó, nó cũng dần dần ngủ ở trong khủy tay tôi, Dung Soạn vừa thấy thế cũng liền trèo lên giường cùng ngủ với Vân Nê, Dương Diệp ngồi ở bên cạnh đỡ cho tôi, chỉ sợ tôi bị hai đứa trẻ này đè đến không chịu nổi, đột nhiên, tôi nghe thấy Vân Nê khe khẽ nói mê, “... Có mùi hương của thiên sứ... Đùng...”

Chạng vạng, Ngải Nhi liền vội vàng tới dẫn hai tiểu quỷ ngủ đến không biết trời trăng mây gió về, tôi đau lòng xoa bóp vai cho Cận nhi, một bên mắng, “Cậu để cho hai tiểu quỷ kia gối đầu cả buổi chiều, thật không biết nên nói sao với cậu nữa...”

“Dù sao tôi biết anh sẽ xoa bóp tay chân giúp tôi nên tôi mới không sợ tê.” Cận nhi ngả người nằm trên cánh tay tôi để cho tôi xoa bóp dễ dàng hơn chút.

Cận nhi thỉnh thoảng thoải mái khe rên, tuy rằng tôi biết Cận nhi tuyệt đối không có ý dụ dỗ tôi nhưng thân thể vẫn thành thực nổi lên phản ứng, hai chân khép lại cố gắng che đậy, nếu cậu phát hiện, hai người tuyệt đối sẽ vô cùng xấu hổ.

Mấy ngày nay, tôi phát hiện trong phòng bệnh thường xuyên có giấy thấm máu, hỏi Cận nhi, cậu cũng chỉ thần nhiên trả lời là do không chú ý làm rách ống tiêm trên cánh tay nên mới bị chảy máu.

Khi tôi nghĩ muốn hỏi lại, Cận nhi liền ngăn chặn môi của tôi bằng một nụ hôn nhẹ nhàng làm cho tôi không thể hỏi thêm gì nữa.

“Ngày mai chúng ta đi ra bên ngoài chụp mấy tấm hình được không...” Thân thể Cận nhi nhẹ nhàng nằm ở trên người của tôi, thoạt nhìn rất mệt mỏi.

“Ừm.” Thể trọng dường như càng ngày càng nhẹ, Cận nhi hiện tại chỉ có thể dựa vào tiêm dinh dưỡng mới có thể duy trì sinh mệnh, sự thật tàn khốc này, chúng tôi từ đầu đến cuối vẫn không muốn đối mặt.

“Nếu có thể..., tôi muốn để lại một chút hồi ức... Một chút cũng tốt...”

25. Chương 25

“Tôi vừa mới mua một cái máy chụp hình hiện đại nhất. Cậu lần trước không phải lấy di động chụp rất nhiều ảnh sao? Tôi chưa bao giờ biết cậu lại thích chụp ảnh như thế, nếu như có thể sớm biết một chút... Thì đã có thể chụp nhiều hơn rồi.”

Dương Diệp đưa cho tôi một cái máy chụp hình màu bạc thanh lịch, cầm cũng không quá nặng, chắc hẳn tiêu tốn không ít tiền.

Dương Diệp đẩy chiếc xe lăn tôi đang ngồi, choàng giúp tôi cái áo khoác mỏng để tránh lạnh, thời tiết đã dần dần chuyển lạnh, nắng nóng mùa hạ cũng không biết đã qua đi từ khi nào.

“Tranh thủ hiện tại chụp nhiều một chút đi, cảnh sắc bệnh viện đang vào độ tươi đẹp thật khiến tôi nghĩ đến thảm cỏ xanh mơn mơn hoa nở đầy khắp ở tòa nhà chính, nhưng nhà chính đẹp nhất vẫn là vào mùa đông, tất cả đều bị những bông tuyết trắng xóa bao trùm, rất đẹp.”

Nhắc tới mùa đông, Dương Diệp có lẽ nghĩ đến hành vi độc ác đã từng vứt bỏ tôi trong tuyết nên anh hồ thẹn không hề muốn nhắc lại.

“Cận nhi, cậu muốn trở về nhà chính đón Giáng Sinh không? Chúng ta có thể lại cùng nhau chuẩn bị một... lễ Giáng Sinh thật sự vui vẻ, cũng hẹn Ngải Nhi Dung Soạn bọn họ cùng đi được không?”

Tôi biết Dương Diệp vẫn muốn trở về Dương gia, anh cũng không muốn để cho tôi chết ở trong bệnh viện, anh từ tận đáy lòng vẫn hy vọng căn phòng kia có thể lưu lại chút hình ảnh cuối cùng của tôi, cho dù chỉ có một ngày cũng tốt.

Tôi đến đoạn cuối của sinh mệnh, tôi mới phát hiện tôi là người hiểu Dương Diệp nhất, nhưng cũng đã quá trễ.

Tôi cầm bàn tay to lớn ấm áp của anh, đáp ứng yêu cầu, “Ừm, chúng ta trở về..., lễ Giáng Sinh ngày đó chúng ta cũng hẹn Vân Nê được không, nó nhất định rất cô đơn...”

Hai đứa trẻ bé bỏng kia là hy vọng duy nhất của tôi, tôi mong bọn nó có thể sống vui vẻ dài lâu hơn tôi.

Mà người có thể thực hiện được nguyện vọng đó của tôi cũng chỉ có Dương Diệp.

Anh có thể cho tôi một khoảng trời, vậy đối với hai đứa trẻ kia cũng có thể như thế.

“Dương Diệp, tôi có thể an tâm giao Dung Soạn cùng Vân Nê cho anh được không? Tôi hy vọng sau khi đi rồi, anh có thể chiếu cố bọn nó cho đến khi trưởng thành..., ít nhất bù đắp cho bọn nó, cho bọn nó cơ hội mà tôi đây khi còn sống không thể nhận lấy.”

Dương Diệp ngừng xe lăn của tôi, đi đến trước người tôi, kéo bàn tay nhỏ bé, khuôn mặt tuần mỹ chôn vùi trong lòng bàn tay tôi, tôi có thể cảm giác được hàng lông mi dày của Dương Diệp đang chớp chớp trong lòng bàn tay, thanh âm ôn hòa có chút kích động phập phồng.

“Cậu có hiểu tôi hiện tại vui vẻ biết chừng nào không, chỉ cần cậu chịu theo tôi trở về, cho dù muốn tôi làm cái gì cũng có thể, nhưng tôi sẽ giúp cậu sống thật tốt, để cho bọn nó cùng nhau làm bạn ở bên cạnh cậu.”

Lòng tôi đột nhiên hiện lên một nam nhân xinh đẹp lại cô độc, tuy rằng anh từng làm mọi cách thương tổn tôi, nhưng cũng chưa bao giờ lừa gạt tôi, sâu trong đáy lòng vẫn có một chỗ yếu ớt vì anh mà cảm thấy đau nhói.

“Hàn Viên cũng cùng đến được không?” Tôi lần thứ hai đối người nam nhân trước mắt này yêu cầu.

Tôi nhìn Cận nhi miệng cười dịu dàng, tôi chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày cậu tha thứ cho Hàn, dù sao Hàn cũng là người từng có ý định muốn giết cậu.

“Như vậy được không?” Tôi hỏi.

Cận nhi cũng không trả lời vấn đề của tôi, tuy vẫn thản nhiên cười nhưng lại đẩy người của tôi ra, chỉ về hướng một thân cây xa xa, “Anh đi đến đó đi, như thế tôi mới có thể chụp được anh cùng với bầu trời.”

Tôi theo phương hướng cậu chỉ mà bước đi cách cậu càng ngày càng xa, Cận nhi ngồi ở xe lăn lấy ra máy chụp hình đối tôi vẫy vẫy tay, muốn tôi đứng lại, tiếp theo cậu dùng tay vỗ vào hai má vài cái, tôi nghĩ, cậu hẳn là muốn tôi cười một cái để cho cậu chụp ảnh.

Tôi rất hiếm khi đứng tạo dáng như vậy cho người ta chụp ảnh, trên mặt vẫn còn có chút xấu hổ, thấy Cận nhi nhìn chăm chăm vào máy chụp hình, cũng không ra dấu cho tôi nữa, tôi đối cậu hô, “Chụp được chưa?”

Trong khoảnh khắc như là toàn bộ thế giới đều lặng yên, tôi thấy máy chụp hình chậm rãi từ trên tay Cận nhi rơi xuống, tôi kinh hoảng chạy đến, càng đến gần thêm một bước, tôi càng thấy rõ dòng máu đỏ tươi chảy ra nơi khoe miệng Cận nhi.

Tôi đỡ lấy thân thể đã nhuyền xuống của Cận nhi, máu tươi thấm đẫm áo khoác một mảng lớn, thân thể mềm nhũn vô lực ngã vào trên người tôi, khóe môi nhỏ nhắn tràn trề máu tươi dường như đang muốn nói với tôi điều gì đó.

“Anh... Quả nhiên... Rất thích hợp...” Cận nhi nheo áo của tôi, khó khăn thốt ra từng câu từng chữ, tôi ôm cậu chạy như điên trên hành lang trở về bệnh viện, chỉ cần tôi đưa Cận nhi đến kịp phòng cấp cứu thì sẽ không có việc gì....

Cánh tay nhỏ bé vốn nắm trên người tôi dần dần buông xuống, tôi khóc cầm cánh tay đó vịn về lại trên người tôi, tôi không muốn cậu chết đi như vậy, chúng tôi còn chưa cùng nhau chuẩn bị cho lễ giáng sinh vui vẻ cơ mà, cậu không thể bỏ đi như vậy....

Cận nhi lẳng lặng nằm ở trong lòng ngực tôi, mặc kệ tôi ôm cậu chạy ở trên đường, mặc kệ những giọt nước mắt nóng hổi của tôi không ngừng rơi. Tôi chợt nhớ tới khoảng thời gian Cận nhi ở trong nhà chính, cậu đã từng nói với tôi rằng: Dương Diệp, anh trong lòng tôi giống như thiên sứ, bởi vì anh luôn ấm áp ôm lấy tôi, làm cho tôi cảm thấy an tâm.

Ngồi ở trên chiếc ghế ngoài phòng bệnh, Ngải Nhi vừa được thông báo cũng vội vàng đuổi tới bệnh viện, tôi biết, có lẽ cô ấy cũng sợ không được nhìn thấy Cận nhi một lần cuối cùng.

Cửa phòng bệnh vẫn đang đóng chặt, ở ngoài cửa mang máng còn có thể nghe thấy tiếng Ninh Hiên phân phó y tá chuẩn bị thuốc, Ngải Nhi thấy tôi thất thần ngồi ở cửa, cũng theo ngồi bên cạnh tôi hỏi, “Sao lại thành ra như thế này?”

Tôi lắc đầu, thanh âm có chút ảm ách, “Tôi không biết...”

Một mớ cảm xúc hoảng hốt, sợ hãi, hoang mang không ngừng quẩn quanh tôi, tôi thật sự sợ Cận nhi sẽ không để cho tôi thời gian mà cứ như vậy rời xa tôi.

Ngải Nhi lo lắng nhìn tôi liếc mắt một cái, “Dương Diệp, anh có khỏe không?”

Tôi đột nhiên nở nụ cười, đối diện với khuôn mặt tú lệ có chút kinh ngạc của Ngải Nhi, “Cô có biết trong lòng tôi vừa rồi suy nghĩ cái gì hay không? Tôi thế nhưng đang cảm hận bản thân mình trước kia tại sao không học y khoa...”

Nếu tôi cũng giống như Ninh Hiên là bác sĩ, tôi sẽ có thể sớm ngày phát hiện, bệnh của Cận nhi cũng sẽ không trở nên tồi tệ như hiện tại, tôi cũng sẽ không chỉ có thể trở mắt nhìn cậu ấy bị bệnh mà bó tay không biện pháp.

“Dương Diệp, anh có biết thế cũng vô dụng, chuyện đã xảy ra rồi. Nếu anh không yêu thương cậu ấy, cho dù anh là bác sĩ, kết quả hôm nay cũng vậy thôi.”

Thì ra yêu lại làm cho người ta đau khổ như vậy, nếu có thể, tôi cũng không nguyện yêu.

“Ngải Nhi, cô cũng tới rồi à.”

Ninh Hiên từ cửa đi ra, Cận nhi nằm ở trên giường mang chụp dưỡng khí đang chậm rãi hô hấp, Ninh Hiên biết tôi muốn lập tức đến bên cạnh Cận nhi, ngón tay liền ngăn cản đường đi của tôi, đôi mắt đen dưới cặp kính càng thêm tối tăm, “Diệp, trước chờ đi vào. Có vài điều tôi muốn nói cho anh biết nhưng không muốn Cận nhi nghe thấy.”

Tuy rằng trong lòng tôi ần ần phát lên bất an, nhưng tôi biết đây là dày vò mà tôi phải một mình gánh chịu.

Hiên đưa tay thọc vào túi trước, tôi biết khi anh ta cảm xúc bất ổn thì hay làm động tác như thế.

“Là Cận nhi xảy ra chuyện gì sao? Cậu ấy được cứu rồi mà phải không? Hẳn là còn có thể hảo hảo sống chứ, có phải hay không?”

Không cần dùng loại ánh mắt thương hại đó nhìn tôi, chỉ cần một câu Cận nhi không có việc gì thì tôi đã có thể nhẹ nhõm, không còn bị cảm giác tra tấn, điều tôi muốn không phải là an ủi.

“Chờ tình trạng Cận nhi tốt hơn một chút, dẫn cậu ấy trở về nhà chính đi, đợt trị liệu đã không còn tác dụng, tế bào ung thư khuếch tán quá nhanh.”

Không cần anh ta nói, tôi cũng sẽ mang Cận nhi quay về nhà chính, nhưng tôi không muốn dẫn cậu về dưới tình cảnh như thế này, rõ ràng Hiên từng nói, đợt trị liệu có lẽ sẽ có ích..., bất quá cũng chỉ là có lẽ....

Ngải Nhi khóc, nhưng tôi nhưng không thể, tôi vô cùng bình tĩnh thoả mái đến bên giường Cận nhi, vuốt lại những sợi tóc hỗn độn cho cậu, cẩn thận thăm thẳm những giọt mồ hôi lạnh lấm tấm trên trán cậu, vừa rồi nhất định đi dạo một vòng qua trước cửa quỹ môn quan..., đừng lo lắng, sau này sẽ có tôi bên cạnh cậu.

[Tôi hy vọng sau khi tôi đi rồi, anh có thể chăm sóc bọn nó cho đến khi trưởng thành....]

“Chẳng lẽ cơ hội để tôi đi theo cậu mà cậu cũng không cho tôi sao?”

Vài ngày sau, tôi ôm Cận nhi rời khỏi bệnh viện, ngồi trên chiếc xe quay trở về căn nhà chỉ thuộc về hai chúng tôi.

“Chúng ta về đến nhà rồi.”

Cận nhi trong ***g ngực tôi chậm rãi mở hai tròng mắt, đôi mắt đen trong veo mang theo quyền luyện nhìn tôi, nở một nụ cười âm áp, “Ừm, tôi biết.” Tiếp theo cậu nhắm lại hai mắt, dường như đang hồi tưởng, “Mùi hương mùa thu nơi này vẫn thế, vẫn có mùi lá rụng, thực thoả mái. Trước kia tôi chờ anh trở về nhà, lúc nào cũng có thật nhiều lá rụng ở phía trước cửa sổ, quần gia thỉnh thoảng còn giúp tôi nhặt những chiếc lá xinh đẹp, không biết ông còn có ở nhà hay không..”

Tôi ôm sát thân thể gầy yếu trên người, không muốn ở trước mặt cậu rơi lệ, áp chặt vào hai gò má hơi lạnh của cậu, “Sau này tôi sẽ không để cậu phải chờ nữa đâu, tôi sẽ làm bạn với cậu cho đến phút cuối cùng của sinh mệnh hai chúng ta.”

Cận nhi thở dài một hơi, sâu kín nói, “Dương Diệp anh đã đáp ứng tôi là sẽ chăm sóc hai đứa trẻ kia mà... Tôi hy vọng anh không gạt tôi.”

Chúng tôi chỉ có thể thở dài, tính mạng của cậu vì sao lại ngăn ngủ như thế, ngăn đến nỗi ngay cả thời gian bên cạnh nhau cũng không còn kịp nữa.

“Tôi sẽ không lừa cậu... Tôi biết...”

Nếu tôi biết thả Cận nhi tự do lại phải nhận kết quả này, tôi dẫu cả đời sẽ chặt chẽ khóa cậu ở bên cạnh tôi, để cho cậu vĩnh viễn chỉ là của tôi.

26. Chương 26

Cách ngày chúng tôi rời khỏi bệnh viện trở về nhà chính, Ninh Hiên mang đến một hộp thuốc rồi cùng tôi ngồi ở phía trước cửa sổ phòng sách nhìn ra bên ngoài, Cận nhi và Dung Soạn đang ngồi nhặt lá rụng ở trong sân, trên đùi cậu đây ấp lá cây khô vàng, Ninh Hiên đi đến trước cái ghế dựa bên cạnh bàn, thanh âm nhả nhận có chút trầm trọng.

“Diệp, tiểu Cận lúc nào cũng có thể đi, anh tốt nhất chuẩn bị tâm lý.”

Ánh mắt Dương Diệp nhìn Cận nhi đậm sâu quyền luyện cùng không đành, Ninh Hiên lo lắng sau khi Cận nhi đi, Dương Diệp cũng sẽ chịu không nổi đả kích mất đi tình cảm chân thành này.

“Tôi đã đáp ứng cậu ấy, phải chiều cố hai đứa trẻ kia. Anh không cần lo lắng, đến khi nào hai đứa trẻ kia trưởng thành thì tôi mới có thể cùng Cận nhi ra đi.”

Tôi tin tưởng cậu ấy sẽ không nhẫn tâm như thế để tôi lại chơi vơi giữa cuộc đời này, chỉ cần cậu còn khắc tôi tận sâu đáy lòng thì giữa chúng tôi sẽ thật sự không có cái gọi là chia ly.

“Lễ Giáng Sinh này, tôi cùng Cận nhi mời anh tới ăn lễ, anh sẽ đến chứ.”

Lam Ninh Hiên âm thầm cười, ánh mắt nhìn bóng dáng ba người hạnh phúc bên ngoài cửa sổ, đối với Dương Cận, hẳn lần đầu có ý niệm vô luận như thế nào cũng phải cứu vớt sinh mệnh quý giá đó, nhưng hẳn lại vô

lực xoay chuyển trời đất, phiền muộn như vậy vẫn ở trong lòng hẳn không thể nhạt đi, “Tôi nghĩ Hàn cũng ở trong danh sách mời, đúng không?”

Người như vậy, sao có thể không khiến hẳn hết lòng muốn cứu chứ? Tại sao sinh mệnh của cậu ấy lại ngăn ngủ tựa như đóm lửa vậy?

Ninh Hiên còn có công việc ở bệnh viện, trước khi trở về cũng không quên gói kỹ thuốc dinh dưỡng, một ngày phải tiêm hai lần. Ngẩng đầu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ đang dần dần tối sầm lại còn có chút gió lạnh, đi đến giữa sân, cánh tay trắng nhỏ của Cận nhi đang ôm một đồng lá khô, nhìn phòng nhỏ bên cạnh tòa nhà lớn dành cho người hầu ở, vẻ mặt có chút ảm đạm.

“Dương Diệp.”

Tiếng hai chân bước trên lá khô rất nhỏ làm cho Cận nhi phát hiện tôi, tôi dừng bước lại, kinh ngạc nhìn cái cổ mảnh khảnh của Cận nhi, yếu ớt làm người ta đau lòng.

Cận nhi chỉ về phía một loạt cửa sổ nơi phòng nhỏ, sương mù trong mắt cậu khiến tôi không đành lòng nhìn, “Tôi ở nơi đó nhìn thấy chính mình, người đàn bà kia đẹp hơn tôi, biết làm cho anh vui vẻ, còn tôi đêm hôm đó chỉ biết mở ra hai chân cho anh ôm tôi...”

Lúc ấy anh có phải hay không từ tận đáy lòng cười tôi thấp hèn? Vì một người nam nhân mà không tiếc bán đứng chính mình, không có tôn nghiêm? Tôi nhắc nhở mình tuyệt đối không được nghĩ như thế, nhưng vừa đi đến chỗ này thì lại không thể không nhớ lại.

Dương Diệp ôm lấy tôi từ phía sau, thân hình cao lớn ôm lấy đầu vai gầy yếu, “Cận nhi, không nên suy nghĩ đến những chuyện làm cậu đau buồn, ngấm lại Dung Soạn, ngấm lại Ngải Nhi, ngấm lại tôi cũng được, chúng ta không cần làm tổn thương đối phương nữa, được không?”

Yêu tới cuối cùng, cũng không nhất định chỉ còn lại hạnh phúc, có lẽ vẫn sẽ có thương tổn cùng đau đớn.

Tôi cúi đầu, đếm những chiếc lá khô mà tôi cùng Dung Soạn nhặt ban nãy, tôi biết vừa rồi tôi không chỉ tổn thương Dương Diệp mà còn tổn thương chính mình, một không khí ưu thương trầm trọng dường như muốn làm cho tôi không thở nổi, nếu lúc trước tôi có thể lặng lẽ chết đi ở trong tuyết, toàn bộ tra tấn mà tôi đã phải chịu đựng liệu có thể ít hơn một chút hay không?

Dương Diệp đi đến trước người tôi, tay cầm tay vịn xe lăn, nhìn xuôi theo vết sẹo trên tay tôi, nhẹ nhàng nói, “Chúng ta lát nữa vào nhà uống thuốc quân gia nấu, rồi cùng nhau bàn luận lễ Giáng Sinh nên chuẩn bị tiết mục gì, nhé?”

“Phải mất bao lâu, mới có thể quên một người?” Tôi đột nhiên mở miệng hỏi anh.

Dương Diệp nhìn tôi ôm đồng lá khô trên tay tung lên phía trên hai người, lá khô nhẹ bay lên trời rồi lại lả tả rơi xuống, nhẹ nhàng rơi đầy ở trên người tôi cùng Dương Diệp, tôi nhặt một chiếc lá ở trên vai anh, nói nhỏ, “Một năm?”, tôi lại nhặt thêm một chiếc lá trên mái tóc màu vàng xinh đẹp của anh, “Hay là hai năm?”

Lần này tôi cuối cùng thấy Dương Diệp rơi lệ, trên khuôn mặt tuần tú chảy xuống hai dòng nước mắt nóng ẩm, nước mắt đọng trên mu bàn tay tôi, tựa như cũng đồng thời xát muối vào tim tôi, thì ra không phải chỉ có người con gái lúc khóc mới đẹp như thế.

“Mùa lá rụng kế tiếp, tôi còn có thể ở trong lòng anh hay không?”

Nếu như có thể không nhớ rõ, vậy tốt biết bao nhiêu?

Không trung bắt đầu nhẹ rơi những hạt tuyết mịn, tôi ngồi ở trước cửa sổ nhỏ, lặng lẽ để cho Dương Diệp nắm tay tôi đón lấy những hạt tuyết trắng tựa như bông kia, nhìn cẩn thận hạt tuyết tan thành nước trong suốt trong lòng bàn tay, thuần khiết đến tinh khôi.

Dương Diệp dùng bàn tay to lớn ủ ấm đôi tay tôi, đưa tay kéo đến bên miệng anh thổi khí ấm, ánh mắt ôn nhuận chăm chú nhìn tôi, “Không nên ở bên cửa sổ nữa, mặt của cậu đều bị đông lạnh đỏ cả lên rồi.”

Dương Diệp nói như vậy, một tay ôm tôi rời khỏi cửa sổ, quần gia bên kia đang nấu thuốc, hơi nóng bốc lên mang theo hương vị vô cùng nhẹ nhàng, Dương Diệp sợ tôi cảm thấy đáng quá mà nôn ra hết nên luôn dứt từng ngụm, đợi thật lâu mới dám dứt ngụm tiếp theo.

Nếu chỉ trông cậy vào tiêm vào dinh dưỡng, tôi đã không thể chống được đến lễ Giáng Sinh ngày đó.

Gần đây thời gian tôi tỉnh luôn so với ngủ ít hơn rất nhiều, cả ngày mê man đã làm cho tôi muốn không rõ bây giờ là ngày mấy rồi, tôi gian nan nuốt vào một hơi thuốc, ngẩng đầu hỏi Dương Diệp, “Tuyết đã rơi, vậy lễ Giáng Sinh tới chưa?”

“Cũng sắp tới rồi, Cận nhi.” Dương Diệp ôm thân thể tôi hơi hơi rét run, cầm lấy tấm chăn lông bên cạnh đắp lên cho tôi, thân hình cao lớn lại ấm áp giống cái lò sưởi ôm trọn tôi, “Chúng ta sẽ đợi đến ngày đó....”

Vài đêm trước, tôi nằm mơ một giấc mơ nửa thật nửa giả, mơ thấy chính mình đã chết, Dương Diệp ở một bên, cúi đầu ôm cơ thể của tôi, vẻ mặt nhìn không thấy, nước mắt cũng không ngừng đọng ở trước ngực cùng trên mặt tôi, miệng còn nói muốn theo tôi cùng đi, tôi nghe xong trong lòng thực hoảng, cũng vì cả kinh mà tỉnh lại.

Tôi không cần Dương Diệp theo tôi đi, nếu lúc trước không dùng hai đứa trẻ kia nín giữ anh thì tôi nghĩ anh có lẽ sẽ làm như thế thật.

“Cây thông Nô-en năm trước cũng là do cậu trang trí, năm nay còn muốn treo ngôi sao cao nhất nữa không?”

Tôi biết Dương Diệp là vì tôi mà gượng cười, tôi nhìn thấy trong đôi mắt đen láy của anh chất chứa tuyệt vọng ưu thương thâm trầm, cho nên tôi phải cười càng vui vẻ hơn so với Dương Diệp, để nụ cười ấy càng có vẻ hạnh phúc.

Hai người cuối cùng thể nhưng vẫn có thể quay về, không chỉ chúng tôi, mà tất cả mọi người đều phải đi trên con đường này, chỉ bất quá chúng tôi lại phải đối mặt sớm hơn so với người bình thường.

Tôi không muốn nhìn thấy Dương Diệp trong cơn mơ đó, cho nên tôi cười càng sáng lạn hơn thường ngày, tôi nghe thấy tiếng nói nhỏ nhẹ của mình, đã không còn nhiều khí lực lắm, “Năm nay anh lại giống như trước ôm tôi lên trang trí cho cây thông Nô-en nha.”

Cách ngày, Dương Diệp dịu dàng gọi tôi tỉnh lại, mặc cho tôi cái áo lông rất dày, lại cảm thấy áo khoác lông dê không đủ nên lại mặc thêm cho tôi một cái áo khoác mỏng nữa, thân hình gầy yếu của tôi cuối cùng thoát nhìn có chút mập lên, tôi nghi hoặc nhìn anh, cách ăn mặc này cảm giác hình như là muốn đi ra ngoài?

Dương Diệp nhìn thấy ánh mắt hoang mang của tôi, cười hân lên chớp mũi tôi, “Chúng ta hôm nay đi ra ngoài mua đồ trang trí lễ Giáng Sinh.”

Tôi nhìn về phía con búp bê sứ bên lan can cửa sổ, ý bảo Dương Diệp đem chúng nó cất vào trong hộp, tôi sợ đi ra ngoài, không ai coi chừng búp bê sứ, trong lúc không chú ý mà làm vỡ nó, sẽ mất rất lâu để làm lại cái khác.

Chính mình cũng không biết có đủ thời gian để chờ hay không.

Dương Diệp không biết suy nghĩ của tôi, tạm thời đem tôi đặt ở đầu giường, đi đến bên cửa sổ cất búp bê sứ rồi lại quay đầu ôm tôi ra khỏi phòng, quần gia đi tới, cười nói với Dương Diệp rằng đã điều chỉnh tốt nhiệt độ trong xe, lúc nào cũng có thể xuất phát.

Dương Diệp ôm tôi vào ghế ngồi sau xe, phân phó lái xe chạy đến trung tâm chợ, trên đường đã là một nền tuyết trắng xóa, xe dừng lại ở trước một cửa hàng bán đồ trang trí, tôi thấy Dương Diệp cầm một đồng hồ vật này nọ đặt ở trước mắt tôi, có người lùn nhỏ, chuông nhỏ, hộp quà nhỏ còn có kẹo đường nhỏ, muốn tôi chọn cái mà tôi thích, tôi tùy tay cầm mấy thứ, Dương Diệp liền sai người gói ghém lại mang về nhà chính.

Chúng tôi lại ngồi lên xe, đáy lòng có chút nghi hoặc, chỉ vì chọn đồ vật trang trí thì Dương Diệp nhất định sẽ không dẫn tôi ra ngoài trong cái ngày tuyết lớn này, đang lúc trong lòng tôi hoang mang như vậy, thanh âm Dương Diệp truyền đến bên tai.

“Cận nhi, cậu nhìn bên phải đi.”

Xe không biết từ khi nào đã tới khu phố cũ tôi xin ăn trước kia, vài nam nhân mặc tây trang đang đi phát quần áo mùa đông, thức ăn cùng nước nóng cho những đứa trẻ ăn xin sinh sống cả đời ở đây, cậu khó tin nhìn vẻ vui sướng trên mặt những người đó. Tâm ý này của Dương Diệp cậu sẽ lén lút bỏ vào đáy lòng, bỏ vào trong những mảnh hồi ức.

“Sau này hàng năm đến đêm lễ Giáng Sinh, tôi sẽ vì cậu đi chiêu cố những người đáng thương này...”

“Tại sao phải vì tôi làm như vậy...?” Tôi nhẹ nhàng hỏi.

Nếu Dương Diệp sớm yêu tôi một chút, sớm vì tôi làm một vài chuyện một chút, thì hôm nay có phải không cần chia lìa?

“Tôi không biết, ngày hôm qua cậu ở phía trước cửa sổ ngắm tuyết rơi, tôi đã muốn làm cho cậu chút chuyện gì đó..., chỉ cần cậu có thể vui vẻ chút thôi, như vậy cũng đủ rồi...”

Tôi quay đầu lại ôm lấy Dương Diệp, cúi đầu vào trong ***g ngực của anh mà chảy từng giọt nước mắt nóng hổi, tiếng vọng buồn khóc nức nở vẫn quanh quẩn trong xe.

27. Chương 27

Lễ Giáng Sinh ngày đó, trời lại rơi đầy tuyết, tôi nhìn thế giới phía ngoài cửa sổ trắng mịt mờ, Ngải Nhi lái xe chở bọn trẻ tới không biết có gặp nguy hiểm gì hay không, hẳn là phải hủy bỏ rồi vì cũng không nhất thiết phải tổ chức tiệc giáng sinh.

Trong phòng ấm dáo dạt, Dương Diệp sợ tôi quá mức lo lắng nên liên tục cầm điện thoại gọi cho những người chưa đến, cuối cùng toàn bộ mọi người đều đến đông đủ, duy chỉ thiếu Hàn Viên, hai đứa trẻ mang quà tặng đặt ở dưới cây thông noel, còn tôi lẳng lặng ngồi ở trên ghế sa lon, tôi tin tưởng Hàn Viên sẽ đến.

Thời điểm Hàn Viên đến, vừa vặn Ngải Nhi đang chuẩn bị tặng quà cho tôi, Hàn Viên ôm một bó hoa bách hợp mùi hương thanh dịu thơm ngát, đứng ở cạnh cửa chăm chú nhìn tôi.

Dương Diệp như biết tôi cùng Hàn Viên cần một chút không gian nói chuyện nên liền túm hai đứa trẻ đáng yêu đi vào nhà ăn, nói là muốn cho bọn nó ăn chân gà nướng, Ngải Nhi cùng Ninh Hiên đương nhiên cũng không xen vào trong lúc tôi cùng Hàn Viên nói chuyện vì thế cũng đi theo Dương Diệp.

“Công ty của tôi có việc, đã tới chậm.”

Hàn Viên đặt bó hoa bách hợp ở trên đùi tôi, loại mùi thơm thoả mái này có chút giống với mùi hương thoang thoảng trên người hắn, luôn lướt nhẹ trong không khí chung quanh hắn.

“Không có chuẩn bị quà tặng gì cả, thật có lỗi.”

Tôi nâng lên bó hoa để gần mũi ngửi ngửi một hồi, tôi không biết bách hợp cũng có hương thơm như thế, đầu ngón tay nhẹ chạm vào cánh hoa mềm mại, Hàn Viên cùng tôi lúc này thì ra cũng có thể bình yên thanh thản như vậy.

“Ninh Hiên từng nói cho cậu biết, tôi giết mẹ của mình đúng không?”

Khóe miệng mềm nhẹ làm cho tôi không biết nên trả lời hắn sao đây, nếu có thể, tôi không muốn lại làm tổn thương bất cứ người nào nữa.

Tôi ôm chặt bó hoa, mùi hương trong trẻo nhưng lạnh lùng chui vào mũi, luồn qua thể xác và tinh thần của tôi.

“Tôi giết bà, nhưng tôi còn khổ sở hơn bà gấp trăm lần, người đã chết thì sẽ không đau lòng được nữa.” Thanh âm Hàn Viên nghe tựa như tự thân hắn giam mình trong một không gian cô độc, làm sao cũng không thoát ra được.

Đến trước khi chết, tôi từ đầu đến cuối vẫn không biết, một đứa nhỏ mười ba tuổi làm thế nào đối mặt với mẹ của nó, yêu cầu giết chết chính mình để cầu xin giải thoát.

“Cho nên, lần này là lần cuối cùng tôi xuất hiện ở trước mặt cậu, có lẽ không nhìn thấy nữa thì mới không đau đớn thấu tim như vậy nữa.”

Hàn Viên chưa bao giờ lừa gạt tôi, lần này cũng vậy, một nam tử lãnh diễm mang đôi mắt màu tro chất chứa bi thương, tôi tựa hồ có thể nhìn thấy trong lòng hắn đang lắng lắng chảy máu tươi.

Tôi thò tay vào túi trước lấy ra một món đồ trang trí hình ông già Noel đặt vào bàn tay tái nhợt xinh đẹp của Hàn Viên, vốn dĩ là muốn tặng cho hai đứa trẻ kia nhưng trong túi cũng chỉ còn lại một cái, xem như cũng không thể tặng cho bọn nó.

“Sau khi tôi đi rồi, Dương Diệp làm phiền anh.” Hàn Viên là một nam nhân có thể phó thác, khi hắn đáp ứng với tôi chuyện này thì tôi cũng đã có thể yên tâm rồi đi.

Hàn Viên lắng lắng nhìn vật nhỏ trong tay, trong mắt toát ra biểu tình phức tạp nhưng rồi lại nở nụ cười hiểu rõ, “Tôi biết rồi, tôi sẽ không để cho anh ta ngậy ngốc đi tìm cậu, cậu cứ việc yên tâm đi.”

Tôi cũng nở nụ cười, Hàn Viên như vậy, mãi mãi đọng trong lòng tôi.

“Hàn, lại đây cùng nhau ăn cơm nào.” Dương Diệp đã đi tới, tiếp nhận bó hoa đặt trên đùi tôi, Hàn Viên cùng anh mười mấy năm giao tình, vĩnh viễn không thay đổi, điểm ấy làm cho tôi yên tâm rất nhiều, tôi không hy vọng hai người bọn họ vì tôi mà trở mặt, người còn sống phải giúp đỡ cho nhau, mà tôi đã làm không được điểm ấy.

“Diệp, tôi còn có việc, hôm khác gặp lại.” Hàn Viên khước từ dự tiệc cùng Dương Diệp, đi đến bên cạnh tôi, nhẹ hôn lên trán tôi rồi khẽ nói, “Cận, tạm biệt.” Hắn cũng không nói gặp lại, bởi vì chúng tôi đã không còn có thể gặp lại nhau nữa rồi.

Dương Diệp ôm tôi đến nhà ăn, cùng nhiều người trải qua một bữa tối vui vẻ, Dương Diệp đột nhiên che hai mắt của tôi lại, thấp giọng ở tôi bên tai nói nhỏ, “Tôi còn chưa tặng quà Giáng sinh cho cậu, không chờ mong sao?”

Nghe thấy tiếng hai đứa trẻ kia cười khanh khách, tôi cười hỏi, “Thì ra anh cũng kiêm chức ông già Noel.”

Dương Diệp xòe hai tay của tôi ra, cầm lấy đồ vật gì đó đặt ở trên tay tôi, bàn tay to lớn hé mở, tôi mập mờ nhìn thấy một bản sao hộ tịch ở trước mắt, anh thúc giục tôi mở nó ra.

Bên trong có bốn người, Dương Diệp, tôi cùng hai đứa trẻ kia, trong mắt đã muốn bắt đầu ứa ra nước mắt, “Đây là cái gì...?”

“Nhà của chúng ta, một gia đình thật sự. Dung Soạn cùng Vân Nê là con của chúng ta, sau này cậu và tôi sẽ cùng nhau chăm sóc bọn nó, được không?”

Nói tới đây, Ngải Nhi gần như đã muốn nhẫn chịu không nổi liền chạy ra khỏi nhà ăn, tôi nghĩ Ngải Nhi không muốn tôi thấy cô ấy khóc, cô sợ làm cho bầu không khí bế tắc.

Gật gật đầu, người này đã vì tôi làm quá nhiều, nhưng dù có yêu hận gì thì rốt cuộc cũng đều tan biến.

Dương Diệp lấy ra cặp nhẫn đôi, trên đó còn khắc tên của tôi và anh, cảm giác thật giống như đem toàn bộ trái tim tôi giam vào trong lòng anh vậy.

“Chúng ta vĩnh viễn sẽ không chia lìa, mặc kệ chúng ta ở nơi nào.” Dương Diệp đã nói như thế.

Đêm Noel tuyết rơi ngập trời, Ngải Nhi cùng bọn trẻ được sắp xếp ngủ trong phòng khách, tôi ngồi ở trên giường để cho Dương Diệp lau khô mái tóc, tôi muốn lưu lại chút hồi ức cho anh.

“Dương Diệp, ôm tôi.”

Cận nhi kéo xuống tay phải đang cầm khăn lau của tôi, con người đen sáng nhu hòa xinh đẹp lấp đầy kiên định, nhưng tôi không thể vì bản thân mà thương tổn cậu, thân thể như vậy sao có thể tiếp xúc thân mật, tôi không cần suy nghĩ cũng biết nên cự tuyệt.

“Phải chờ tới khi thân thể Cận nhi tốt hơn mới có thể, tôi giúp cậu lau khô, tóc ẩm ướt rất dễ bị cảm lạnh.” Kéo thân thể lạnh ngắt của cậu vào trong ***g ngực, thân thể tinh tế nhu nhược như thế, làm sao có thể tiếp nhận tôi tiến vào?

“Tôi có thể.”

Cận nhi giãy ra khỏi ôm ấp của tôi, từ trên giường quỳ ngồi xuống, trước lúc tôi còn chưa kịp phản ứng thì đã vòng qua cổ tôi, đôi môi mềm mại áp sát, đầu lưỡi phần nộn muốn vói vào trong miệng tôi.

Chỉ một nụ hôn mà sắc mặt Cận nhi hồng nhuận đã tăng thêm một tia sức sống, trong con ngươi đen ngấn nước lấp lánh, tiếng nói tinh tế không giấu nổi ngưỡng ngùng, “Tôi hôm nay ăn nhiều nên có thể làm....”

Thấy tôi trầm mặc không nói, Cận nhi cúi đầu, chủ động cầu hoan với cậu mà nói đã là cực hạn, do dự của tôi đương nhiên sẽ làm cậu cảm thấy hổ thẹn, mất hạnh dần dần đỏ lên, cái miệng nhỏ nhắn mấp máy, “Dương Diệp..., anh không thích tôi sao?”

Trong lòng tôi sớm đã kiềm chế không được suy nghĩ muốn thân cận cậu, yêu thương cậu, Cận nhi sau đó lại chủ động hấp dẫn tôi, tái cũng vô pháp ức chế, tôi cẩn thận dè lên thân hình trắng gầy kia, hôn lên mỗi tác da thịt mềm mại của cậu, trái tim kích động đập liên hồi theo từng nơi tôi chạm đến, “Tôi sao lại không thương cậu..., tôi tuy rằng lúc nào cũng muốn ôm cậu, nhưng tôi vẫn không thể tùy tiện, lần này có lẽ tôi sẽ hối hận mất.”

Hai chân mảnh khảnh chậm rãi vòng bên hông, chỗ non mềm kia để trên phân thân đang rực rạch của tôi, nghe thấy thanh âm Cận nhi càng lúc càng nhỏ, “Chỉ cần điểm nhẹ thì tốt rồi, có thể mà.”

Tôi cũng không vội tiến vào cậu, hai tay chuyển qua vòng lại phân thân nam tính của Cận nhi lúc nhanh lúc chậm vỗ về, thẳng đến khi đỉnh bắt đầu rỉ ra một chút bạch dịch, ***g ngực bạc nhược trắng nõn đã bắt đầu kịch liệt phập phồng, nâng lên đùi phải vô lực, chăm chú nhìn khuôn mặt Cận nhi đỏ bừng thuần khiết, đem ngón tay dính dịch chậm rãi vói vào u huyết chưa trơ, chỉ cần Cận nhi hơi chau mày thì tôi liền lập tức rút ra, cho dù chỉ có một phần vạn sơ suất cũng sẽ làm cậu bị thương, tôi vẫn là không muốn mạo hiểm.

Cận nhi như biết bản khoán của tôi, đột nhiên dùng sức giữ lấy cổ tay tôi, thất lưng vừa nhắc làm cho ngón tay không đường lui đâm vào nội vách còn chưa chuẩn bị tốt, “Đừng... Không có việc gì đâu, không cần lo lắng cho tôi...”

Tôi ôm cậu ở trên đùi để cho cậu thử cùng tôi kết hợp, tôi hướng cậu hứa hẹn, chỉ cần có một chút đau đớn nào thì tôi sẽ lập tức đứng dậy, không tiếp tục làm nữa. Những ngón chân duyên dáng đặt ở trên giường, hai chân tách ra hai bên thân thể, tôi đỡ lấy thất lưng của cậu để cho cậu chậm rãi hạ xuống thân mình, còn thật ở dưới thân cũng từng tác từng tác vào trong cơ thể vừa chặt vừa nóng của cậu.

Chỉ mới tiến một nửa, sắc mặt Cận nhi đã trắng bệch lại thắm đẫm mồ hôi, tôi thật sự cảm giác không đành lòng, đang muốn nhắc tới thân thể cậu thì cậu lại dùng lực ngồi xuống, phân thân miễn cưỡng đều được ẩm áp cấp bao vây, tâm thần rung mình, thấy bộ dáng Cận nhi đang cắn môi cánh hoa nhện đau, cái gì mất hồn đều ném sau đầu, kéo cánh tay cậu, có chút phần nộ cấp bách nói, “Cậu làm gì vậy?! Không sợ tổn thương thân mình sao?”

Cận nhi lắc đầu, trong mắt đã muốn ứa ra nước mắt đau đớn, “Không đau mà... Ừm... Dương Diệp...” Cậu hướng tôi nằm úp sấp lại, tôi cũng thuận theo tự nhiên ôm lấy cậu, thân thể có chút hơi hơi phát run, “Anh có biết... Cả đời chỉ yêu..., một người thì cảm giác ra sao không...?”

“Tôi biết.”

Bờ mông cánh hoa trắng nõn của Cận nhi đã muốn bắt đầu sẫm máu, nếu lúc ấy tôi có thể cẩn thận nghe lời cậu nói thì tôi sẽ không dễ dàng rời đi như vậy, sẽ không lãng phí thời gian được ở bên cạnh Cận nhi.

“Vậy anh phải đáp ứng tôi, cả đời này... Thời gian, sẽ dùng... để đi yêu người khác...”

Phía sau máu càng chảy càng nhiều, tôi đến nông nổi này nhưng cũng không thể bỏ qua, “Trừ cậu ra, tôi sẽ không yêu ai nữa. Cậu chảy máu rồi Cận nhi, tôi dìu cậu đứng lên.”

“Ừm... Khụ...” Cận nhi khẽ cau mày, bộ dáng dịu dàng kia, nếu tôi là vua của một nước cũng không tránh khỏi vì cậu mà khuynh đảo, tôi thú vị cười cậu, “Vừa nãy ai nói mình có thể chứ, kinh nghiệm của cậu còn chưa đủ đâu.”

Tôi giúp cậu lau khô máu tươi không ngừng chảy ra, xuống giường cầm thuốc bôi vào chỗ vết thương, mặc dù chúng tôi hai người vô cùng yêu nhau nhưng tiếp xúc thân mật trên thân thể lại cực ít, ngoại trừ đoạn

thời gian mà tôi không biết quý trọng cậu.

Cận nhi đỏ mặt, “Ai kinh nghiệm giống anh chứ...”

Tôi cười hôn cậu nháo cậu, cậu cũng không trốn, buổi tối đó, chúng tôi ôm nhau cho đến ngày dần dần sáng, Cận nhi vẫn tỉnh táo như cũ, Ngải Nhi gõ cửa phòng, tôi đang suy tư không biết có nên để cho người ngoài quấy rầy thời gian ngọt ngào hiếm có giữa chúng tôi hay không, Cận nhi nhắm đôi mắt, vẻ mặt thuần khiết mà e lệ, “Tôi không muốn mặc quần áo của anh, bảo Ngải Nhi tiến vào đi, sẵn tiện anh đến phòng tôi lấy giúp tôi một bộ quần áo mới luôn...”

Tôi không lay chuyển được cậu nên đành phải cắn răng không đành lòng đi mở cửa, Ngải Nhi vừa thấy Cận nhi ở trong phòng tôi, đầu tiên là hoảng sợ, lập tức lại khôi phục bình tĩnh, đôi mắt đẹp có chút trách cứ hung hăng trừng tôi, thấp giọng nói, “Anh không ăn cậu ta sạch sẽ đó chứ?”

Tôi đột nhiên cảm thấy tâm tình vô cùng vui sướng, “Nếu Cận nhi chủ động, tôi không có lý do gì mà không ăn một bữa...” Ngải Nhi trên mặt quả nhiên một trận kinh ngạc, đôi mắt đẹp không thể tin nhìn Cận nhi trên giường, tôi nghĩ rằng Cận nhi vẫn muốn một bộ quần áo ngủ mới, nhìn cậu hôm nay tinh thần tốt như vậy, bữa sáng nói không chừng cũng có thể nuốt trôi, liền hướng Ngải Nhi nói, “Tôi đi xuống lầu lấy bữa sáng, cô trước giúp tôi chăm sóc Cận nhi một chút.”

Ngải Nhi cười đánh tôi một cú, lực đạo kia giống như là muốn nhân cơ hội trả thù, “Anh đi đi, tiểu nhân ăn xong chùi mép.”

Khi tôi mang quần áo ngủ cùng một khay điểm tâm nhẹ lên, lần thứ hai gõ cửa phòng, Cận nhi ngủ, nhưng Ngải Nhi lại khóc, tôi áp chế bất an cùng bàng hoàng trong lòng, đi đến bên giường, sắc mặt tuy rằng có chút tái nhợt, nhưng nhiệt độ cơ thể vẫn còn ấm, người vừa mới này còn đang nói chuyện với tôi, không lý do gì lại đi như vậy... Không một lý do nào....

Ngải Nhi che mặt khóc ròng, tôi lại không lòng dạ nào an ủi, tôi vỗ nhẹ hai má Cận nhi tựa như ngủ say, vẫn mềm như vậy, vẫn như mỗi buổi sáng sớm nhẹ giọng gọi cậu, “Tỉnh dậy nào, tôi mang áo ngủ đến đây, cậu không phải không muốn mặc áo ngủ của tôi hay sao?”

Cận nhi vẫn đang ngủ, tôi vươn tay để gần mũi cậu dò xét, một chút động tĩnh cũng không có, những giọt lệ của tôi lặng lẽ rơi xuống khuôn mặt bình yên của cậu, “Cận nhi, đừng như vậy...”

Tôi còn chưa nói với cậu, Dương Diệp cả đời này chỉ yêu một người duy nhất là cậu.

Còn chưa nghe cậu lại nói yêu tôi, thích tôi, không thể rời xa tôi.

“Tỉnh lại đi...”

Cậu có nghe thấy tôi nói chuyện không, cậu tối hôm qua chẳng phải đã đáp ứng tôi rằng ở trước mặt hai đứa con trai của chúng ta, muốn cùng tôi chăm sóc bọn nó, cậu đổi ý rồi phải không? Cậu có phải hay không ngại mệt, không muốn hai đứa con trai phá cậu nháo cậu...? Vậy chúng ta cũng đừng chăm sóc bọn nó nữa, được không? Chỉ cần cậu tỉnh lại là tốt rồi....

“Dương Diệp... Đừng như vậy nữa... Tiểu Cận cậu ấy... Hức...”

Ngải Nhi mất khí lực, ghé vào bên trên giường khóc nức nở, tôi có chút tức giận nhìn cô ấy, lớn tiếng như thế, nếu Cận nhi tỉnh, khẳng định sẽ trách tôi rất ồn ào.

“Tiểu Cận cậu ấy nói..., cậu ấy đi rồi... Cậu ấy sẽ quên đi toàn bộ những gì từng có với anh..., cậu ấy không muốn giữ chút hồi ức nào về anh, có thể giải thoát rồi...”

28. Chương 28: Phiên Ngoại

Ngày ấy sáng sớm sắc trời rất đẹp, tia nắng ban mai mỏng manh xuyên thấu qua tấm rèm che tím đậm, tôi nằm trong ***g ngực Dương Diệp hưởng thụ ấm áp, đầu ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc tôi.

“Tôi cho tới bây giờ không nghĩ rằng sẽ hạnh phúc như thế, cứ như một giấc mộng.” Dương Diệp đột nhiên than thở nói, “Nếu không gặp cậu, cuộc đời này của tôi sẽ chẳng thể trọn vẹn, có khi tôi thậm chí còn không biết hạnh phúc là thế nào.”

Tôi lặng im không nói, nếu đã là mơ thì rốt cuộc một ngày nào đó cũng sẽ phải tỉnh lại, đợi đến ngày đó thì chúng tôi chỉ biết càng thêm đau khổ xót xa.

Tôi càng ngày càng sợ Dương Diệp vì những tình cảm này mà có ý định đi theo tôi, nếu hôm nay tôi và Dương Diệp đổi vai cho nhau, mặc kệ Dương Diệp có thương tôi sâu đậm như tôi thương anh hay không, chỉ cần một chút như vậy thôi, chính tôi cũng sẽ không tiếc gì mà cùng anh đi chung một đường.

“Dương Diệp...”

“Tiểu Cận, cậu có ở trong phòng Dương Diệp không?” Ngải Nhi có lẽ tìm không thấy tôi nên đứng bên ngoài gõ cửa. Tôi viện lý do muốn cùng Ngải Nhi nói chuyện riêng để Dương Diệp đi ra ngoài, ánh mắt Dương Diệp lưu luyến phản chiếu vào trong con ngươi tôi cũng là hồi ức cuối cùng giữa tôi và anh, tình cảm mãnh liệt cùng lưu luyến si mê.

Thẳng đến sau khi Dương Diệp rời đi, tôi mới chậm rãi dời tầm mắt bắt lực nhìn anh biến mất nơi cửa phòng, “Ngải Nhi, tôi từng hỏi cô nếu lặp lại một lần nữa, mọi chuyện có phải hay không sẽ không giống như vậy..., vấn đề này tôi nghĩ thật lâu, hơn nữa lúc...”

Ngải Nhi đỡ tôi nằm xuống, cả đêm không ngủ làm cho thể lực cũng bắt đầu chống đỡ hết nổi, “Vậy cậu đã nghĩ ra được đáp án chưa?”

“Rồi...” Tôi nhẹ nhàng gạt đầu, trận tuyết lớn đêm qua đã dần dần nhỏ bớt, có lẽ tối nay sẽ không rơi nữa, “Tôi nghĩ cũng giống nhau thôi, anh ấy đã trả tôi về, nhưng tôi lại thiêu đốt ánh nến sinh mệnh cuối cùng để thương anh ấy...”

Nhưng tôi vẫn còn một bước cuối cùng để thay đổi số mệnh, chỉ cần tôi nguyện ý...

Chỉ có chết thì con người mới có thể giải thoát, bởi vì chết cũng có nghĩa là biến mất, cái gì đau khổ cái gì thương nhớ đều theo sinh mệnh mà trôi đi, nhưng người còn sống lại phải chịu đựng nỗi khổ gấp đôi.

Tôi biết Dương Diệp nhất định sẽ là người đau khổ nhất, đau khổ của những người khác sẽ theo thời gian mà dần vơi đi, nhưng tôi biết anh sẽ không, bởi vì chúng tôi đặt nhau ở nơi sâu nhất bí mật nhất trong lòng, thời gian năm tháng nào có thể vào được nơi đó.

“Ngải Nhi, kỳ thật tôi cũng không thương anh ấy cũng không hận anh ấy, chờ sau khi tôi rời đi, tôi cũng không mang theo hồi ức nào về anh, như vậy kiếp sau đầu thai, tôi mới có thể hoàn toàn thoát khỏi những hồi ức đó...,” Máu tươi chua xót tanh ngọt suýt nữa trào ra bên miệng tôi, tôi dừng một hồi mới nhịn xuống, “Cô giúp tôi nói với anh, tôi không cần anh bù đắp, tôi cũng không muốn nhận...”

Ngải Nhi cầm tay tôi run run, ngay cả tay tôi còn ấm hơn tay cô ấy, “Tại sao phải cố ý bắt tôi nói ra những lời tuyệt tình như vậy, cậu muốn từ chối Diệp, tại sao không tự mình nói với anh ta...?”

“Cậu sợ anh ta cũng sẽ nghĩ không thông sao?”

Tôi hơi hơi quay mặt về phía khác, mí mắt đã muốn càng lúc càng nặng, có lẽ là tối hôm qua không ngủ, đợi lát nữa nghỉ ngơi một chút mới được..., không muốn lại nhìn thấy gương mặt Dương Diệp đầy bi thương lo lắng, khuôn mặt tuần mỹ trời ban như vậy không nên có những biểu tình đó.

“Tôi chỉ sợ anh ta tức giận, sợ xấu hổ..., nhờ cô đấy, Ngải Nhi...”

Ngải Nhi không nói đồng ý với tôi, nhưng tôi biết, Ngải Nhi không thể cự tuyệt thỉnh cầu của tôi, cô ấy đối với tôi rất tốt, tôi vẫn còn chưa nghĩ ra cách nào tốt nhất để cảm tạ cô, “Ngải Nhi..., thật sự cảm ơn cô.”

Tuyết bên ngoài đã ngừng, tôi vẫn nhớ rõ lúc tuyết tan, bên ngoài luôn sẽ đặc biệt lạnh thấu xương, Dương Diệp không biết có mặc nhiều áo khoác ngoài hay không..., tôi nhớ rõ áo ngủ của anh không hề chống lạnh, nếu bị cảm..., nên làm sao lo liệu tốt đây?

Trần nhà xanh lam, chiếc xe thể thao đỏ chạy nhanh về phía tôi, gương mặt Dương Diệp đối tôi cười dịu dàng, mái tóc vàng thiên sứ ở trước mắt tôi nhẹ bay, nước mắt của anh tựa như đang rơi trên mặt tôi....

“Ngải Nhi..., tôi ngày hôm qua một đêm không ngủ... Mệt mỏi quá,... Chờ Dương Diệp trở về...”

Nói với anh tôi ngủ trước một chút, chỉ một chút thôi....

Cận nhi ra đi trong ngày lễ giáng sinh, Hàn Viên sai người giúp đỡ Dương Diệp làm hậu sự cho Cận nhi, diện mạo như tuyết lẳng lẳng ngủ trong quan tài bạch ngọc, mấy ngày nay tuyết cũng vẫn chưa rơi, hai cánh tay tinh tế trắng trẻo đặt ở trước ngực, ở trong tay còn có bó hoa tường vi trắng, tinh thuần mà xinh đẹp tựa như cậu.

“Cậu nói đã quên tôi, nhưng tôi biết cậu không phải người nhẫn tâm như thế..., lúc cậu ra đi không còn đau khổ..., nhìn cậu... Giống như đang ngủ...”

Thì ra da thịt mềm mại trở nên lạnh cứng, người sau khi chết sau quả nhiên đều giống nhau, “Cho dù tôi cầm bàn tay cậu đặt ở trong lòng bàn tay tôi thì nó vẫn chậm rãi cứng ngắc...”

Nhưng tôi biết, kí ức về cậu sẽ vĩnh viễn sống ở trong lòng tôi, cho dù chết cũng sẽ không biến mất.

Ngày hạ táng quan tài, Hàn Viên vẫn không xuất hiện trong tang lễ, nhưng Dương Diệp biết hẳn nhất định ở nơi nào đó nhìn, đã có tâm thì có xuất hiện hay không cũng không quan trọng.

Quen biết Cận nhi cũng không có nhiều người, chiếc quan tài ngọc màu trắng đặt ở góc sân, tôi còn nhớ rõ Cận nhi cùng tôi ở dưới tàng cây buổi trưa mùa thu đó, Cận nhi trên đùi đây ắp lá phong mà hai đứa trẻ nhặt cho cậu, cậu còn hỏi tôi, mất bao lâu mới có thể quên đi một người.

“Hai đứa mỗi đứa dâng cho Cận ca ca một đóa hoa xem như lời từ biệt với cậu ấy đi.” Ngải Nhi hốt mắt đỏ hồng, nước mắt đã cạn khô, cầm hai đóa hoa tường vi đặt trên tay hai đứa trẻ.

Dung Soạn có chút lo lắng nhìn Vân Nê, Vân Nê vừa mới vượt qua nỗi đau mất bà, hôm nay lại đến Cận ca ca....

“Dung Soạn..., Cận ca ca cùng bà nội giống nhau..., đi đến thiên đường, có phải hay không?”

“Ừm.” Nó không biết trên đời này có tồn tại nơi gọi là thiên đường hay không, nếu có, Cận ca ca nhất định ở nơi đó, Cận ca ca là người có trái tim đẹp nhất mà nó từng gặp qua, cho nên không có lý do gì mà người như vậy lại không được đến thiên đường.

Khuôn mặt xinh đẹp mang chút ưu sầu, cánh tay nhỏ bé siết chặt đóa hoa, tiếp theo đặt đóa hoa vào trong quan tài, “Cận ca ca, nếu đệ gặp được người mình thích, đệ nhất định sẽ không chút do dự nói với người đó rằng đệ yêu thương người đó, này là ước định của chúng ta.”

Một tay kia gắt gao nắm lấy tay Vân Nê, yên lặng rơi nước mắt.

“Cận ca ca, Vân Nê rất thích ca, nhớ ca ôm Vân Nê kể chuyện cổ tích..., đệ sẽ rất nhớ ca..., lên thiên đường biến thành thiên sứ phải nhớ trở về thăm đệ đó...”

Vân Nê nhón mũi chân, đem hoa đặt tại bả vai Cận nhi rồi vỗ vỗ Dung Soạn cũng không cao hơn nó là mấy, “Đừng khóc, lần trước Dung Soạn cũng muốn Vân Nê không khóc, bà nội sẽ đau lòng, cho nên Dung Soạn cũng không được khóc, Cận ca ca cũng giống bà nội.”

Hai đứa trẻ lau khô nước mắt, buồn bã đi đến bên cạnh Ngải Nhi, chỉ còn lại có tôi vẫn chưa tặng hoa cho Cận nhi, đi đến trước quan tài, cầm bó hoa tường vi màu trắng trên tay, cúi đầu hôn đôi môi cậu đã lạnh như băng, lễ Giáng Sinh ngày đó, cậu là vì cho tôi hồi ức cuối cùng, mới kiên trì muốn tôi ôm cậu có phải không....

Hai bàn tay siết vào nhau, chiếc nhẫn trên ngón áp út chính là ràng buộc linh hồn của chúng ta, ai cũng không đoạt được, “Tôi không tin cậu lại nhẫn tâm quên tôi, tôi chờ cậu, chờ đến ngày cậu đón tôi đi...”

Trong khoảnh khắc cuối cùng đó, tôi ngắt một đóa hoa tươi đẹp nhất cài lên bên tai Cận Nhi.

Thiên sứ rơi vào trần thế, hiện tại, phải quay về thiên đường rồi.

Có lẽ nào cậu đến đây để cứu rồi một con ác quỷ như tôi?

— Hai mươi năm sau —

Trong mộ viên Dương gia yên tĩnh có hai vị khách đi đến, nam nhân thân hình tương đối mảnh khảnh tóc màu nâu nhạt, cậu ta ôm một bó hoa màu trắng ngồi trước tấm bia mộ, khuôn mặt ôn nhu có một tia u buồn, “Cận ca ca, chúng đệ đến thăm ca.”

Một người nam nhân khác cũng ngồi xuống theo, khuôn mặt tuần tú vẫn còn hao hao vài nét của đứa trẻ trưởng thành sớm năm nào, trải qua nhiều năm lịch lãm nhưng cũng có phần tự tin cùng khí phách giống Dương Diệp.

“Tôi đến nói cho ca biết tình hình của Dương đại ca gần đây, ca ấy vẫn hoạt động mạnh trên thương trường, cơ hồ không có chút dịp nào để chúng đệ ra tay, đại ca rất giỏi...”

Nhớ tới bộ dáng nam nhân kia ngồi trong phòng nhìn con búp bê sứ trầm mặc rơi lệ, trong lòng luôn sẽ hồi tưởng lại cái quan tài phủ đầy hoa, “Bề ngoài..., ca ấy vẫn là Dương đại ca trước kia, vẫn thường cầm điện thoại xem đi xem lại lời nhắn ca để lại, trải qua nhiều năm như thế, ca ấy vẫn nhớ ca như vậy, vẫn đau lòng như vậy..., đệ cũng không biết nên sao vậy làm mới tốt..., nếu Cận ca ca thật sự ở bên cạnh Dương đại ca thì nhờ ca đến thăm ca ấy trong mơ đi.”

Dung Soạn đứng dậy, kéo Vân Nê còn ngồi xồm bên mộ bia lên, “Cậu thân thể không tốt, đừng vẫn ngồi chồm hổm như vậy, nếu không lát nữa sẽ thiếu máu đó.”

Vân Nê gật gật đầu, kỉ niệm cùng Dương Cận ca ca cũng không phải quá nhiều, nhưng cậu vĩnh viễn nhớ rõ, trong phòng bệnh, thân thể mảnh khảnh cho cậu cái ôm ấm áp, đó là kỉ niệm duy nhất của Cậu với Dương Cận.

“Tuy rằng Dương đại ca nuôi dưỡng chúng đệ nhiều năm như thế, nhưng cũng rất hiếm khi nói chuyện với chúng đệ, nếu không phải mỗi ngày ôm một bó hoa, chỉ sợ những công nhân viên khác cũng giống đệ nghĩ rằng Dương đại ca là một nam nhân vô tình.”

Dung Soạn nhìn bó hoa bên cạnh đã sớm được đặt ở nơi đó, có lẽ Dương Diệp chỉ sớm hơn bọn họ một bước đến đây trò chuyện cùng Cận ca ca, rốt cuộc đây là loại tình cảm gì mà có thể duy trì hai mươi năm vẫn không chút nào thay đổi?

Điểm ấy, cậu bây giờ vẫn không có đáp án....

“Sau khi quen Dương Diệp, ta chỉ biết, ca ấy tuyệt đối không thể là một người vô tình. Bề ngoài ca ấy lãnh khốc chưa bao giờ thể hiện cảm xúc gì ra trước mặt người khác..., có lẽ từng có, nhưng này nhất định là chuyện trước khi ta quen biết họ...”

Vân Nê nhìn Dung Soạn cùng nhau lớn lên, những bông tuyết lẳng lẳng rơi xuống chung quy vẫn mang đến cho cậu những kỉ niệm không tốt, “Lễ Giáng Sinh lại gần đến rồi, lần này phải dùng lý do gì để giúp Dương đại ca vượt qua ngày đó đây?”

Dung Soạn trầm ngâm một hồi, cô Ngải Nhi từng nhắn nhủ với cậu, mỗi khi đến lễ Giáng Sinh, Vân Nê cùng cậu phải phụ trách coi chừng Dương Diệp, từ sau khi Dương Cận mất, Ngải Nhi thấy Dương Diệp vẫn không thể ngừng đau khổ, dù sao ngày đó an táng Cận nhi, Dương Diệp biểu hiện quá mức bình tĩnh, điều này ngược lại làm cho cô càng thêm lo lắng.

“Không biết nữa, chung quy cũng sẽ có biện pháp thôi.”

“Dương đại ca, lễ giáng sinh năm nay đệ cùng Vân Nê nghĩ muốn ở nhà chuẩn bị một bữa tiệc đoàn tụ nhỏ, cô Ngải Nhi sẽ về nước nên muốn đón tiếp cô.”

Dung Soạn kéo tay Vân Nê, đứng ở trước mặt Dương Diệp, cho dù thái dương đã có vài sợi tóc hoa râm, khuôn mặt lại như ngọc ôn nhuận tuần mỹ tựa lúc người nọ mất đi, phẳng phất theo thời gian chỉ có linh hồn hắt đi.

“Vậy chuẩn bị đi, nếu không có việc gì, các người trước hết đi nghỉ ngơi đi, ta muốn cùng Cận nhi trò chuyện riêng.”

Dung Soạn đi đến trước cửa, mang theo ánh mắt phức tạp nhìn Dương Diệp đưa lưng về bọn họ, nếu một nửa của cậu cũng nhận tâm bị cướp đi như vậy, chính mình có lẽ cũng sẽ giống người nam nhân này.

Đợi cửa đóng rồi, Dương Diệp đứng dậy đi đến ngăn tủ, mở ra chiếc hộp gỗ đã có chút cũ kỹ, nằm bên trong chính là món quà đầu tiên anh tặng cho người nọ, lấy ra búp bê sứ có khuôn mặt thanh tú, vẫn bóng loáng trắng trẻo như vậy, giống như hoa tường vi trắng đầy quanh khuôn mặt người nọ ngày ấy.

“Thấy được không? Bọn họ đã lớn cả rồi, cậu cũng nên tới gặp tôi đi chứ.”

Ôm lấy con búp bê sứ, ngồi vào trong ghế dựa êm ái thoải mái, “Lễ giáng sinh năm nay, tôi làm theo lời hứa đến phố cũ chiều cổ những người nghèo, vậy cậu bao giờ mới đến dẫn tôi đi?”

Từ đầu đến cuối tôi vẫn không tin cậu là người bạc tình như thế.

Bên trong di động vẫn còn những ảnh chụp ngọt ngào của chúng ta, cùng với món quà bí mật cậu dành cho tôi, tôi đã mất rất nhiều công sức mới đưa gìn giữ được nó, chính là không nghĩ đã quên khuôn mặt tiếng nói của cậu, lúc cậu đến tìm tôi, tôi liếc mắt một cái là có thể nhận ra. Tôi biết cậu lo lắng cái gì, tôi sẽ không tự tay chấm dứt tính mạng của mình đâu, Dương Diệp chỉ vì một người sống cũng chỉ vì một người mà chết.

Lễ Giáng Sinh ngày đó, bên ngoài vẫn như cũ từng hạt tuyết mịn nhẹ rơi, tuyết trắng liên tục rơi vào lòng bàn tay rồi liền tan biến không còn gì.

“Dì Ngải Nhi, tới nhà ăn dùng cơm trước đi, Dương đại ca cũng sắp trở về rồi.” Vân Nê vỗ vai Ngải Nhi, thúc giục cô đến nhà ăn dùng cơm.

“Dương Diệp hàng năm đều đi đến đó, có phải hay không?” Khuôn mặt thanh tú của Ngải Nhi giờ cũng đã xuất hiện dấu vết năm tháng, cho dù như vậy, Vân Nê vẫn cảm thấy cô là một người phụ nữ đẹp hơn bất kì ai khác.

“Ừm, bất quá ca ấy sẽ quay trở về ngay thôi, hàng năm đều như vậy, ca ấy không cho chúng đệ đi theo, ca muốn một mình đi hoàn thành lời hứa với Cận ca ca.”

Ngải Nhi không nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ nữa, khuôn mặt Vân Nê ngoan hiền ở trước mắt cô, cô vui mừng nở nụ cười, ít nhất Dương Diệp là một nam nhân giữ lời, hai mươi năm cố gắng hảo hảo chăm sóc hai đứa trẻ, cũng dừng cảm mà tiếp tục sống.

“Hắn như vậy cũng sẽ không thẹn với tiểu Cận.”

Từ sau khi tiểu Cận mất, cô cũng ít khi vào Dương gia, chung quy cũng vì cảm thấy được nơi này chứa đựng quá nhiều hồi ức về Dương Cận.

“Vân Nê, nếu người thích Dung Soạn thì phải nói cho cậu ấy biết tâm tình của người, dì Ngải Nhi nhìn qua, Dung Soạn đối với người rất tốt, nếu cậu ấy cũng có tâm ý với người thì đừng bắn khoắn chi nhiều.”

“Ngải Nhi... Cô?”

Hắn cho là mình đã che dấu rất tốt, ít nhất Dung Soạn chưa từng phát hiện.

“Dương Diệp cùng Cận nhi lúc đó, dĩ ở trong cũng đã nhìn thấy rất nhiều đau khổ, nếu Dương Diệp có thể sớm một chút phát hiện ra tâm ý của mình, nói không chừng..., cô đang nói cái gì vậy nè, đều đã qua hai mươi năm rồi, cô thể nhưng còn suy nghĩ sẽ lại có cơ hội...”

Thời gian hai mươi năm, còn chưa đủ làm cho nước mắt của mình ngừng chảy sao? Ngải Nhi che mặt không muốn để cho những giọt chất lỏng nóng hổi chảy xuống, cô thật sự đã nghĩ như vậy.

Dương Diệp ngồi trên xe nhìn một nhóm nam nhân mặc tây trang đang cấp áo ấm cùng đồ vật cho những phụ nữ và trẻ em đang chịu đựng đông lạnh ven đường, Dương Diệp mở cửa xe, cầm trong tay một chiếc điện thoại di động đã vô cùng cũ kỹ đi đến con phố cũ, nam nhân ăn mặc phẳng phiu thấy Dương Diệp xuống xe, lập tức muốn lên trước nhưng lại bị Dương Diệp ngăn cản, thản nhiên nói, “Tôi muốn một mình yên tĩnh một chút, làm chuyện các cậu nên làm đi.”

Chọn một góc không ai ngồi xuống, không quan tâm quần áo trên người sẽ bị bắn hay không, ngửa đầu nhìn tuyết mịn rơi xuống từ bầu trời, thổi ra từng đợt khí ẩm trắng vào không trung, “Cậu trước kia cũng nhìn bầu trời như vậy sao? Cảm giác giống như thực cô độc...”

“Cũng giống tôi bây giờ...” Hàng lông mi dày dần khép lại, đầu ngón tay thon dài chạm vào chiếc di động cũ kỹ, “Lần trước người sửa điện thoại nói cho tôi biết, chiếc di động này đã quá cũ rồi không thể sửa được nữa, nếu tôi không nghe được giọng nói của cậu, thật sự tôi phải làm sao đây? Tôi không dùng chứng cứ này trước mặt cậu..., nói không chừng cậu lại muốn phủ nhận cậu vẫn còn yêu tôi.”

Ấn mở lời nhắn để lại, màn hình hiện lên ảnh chụp anh cùng Cận nhi ở trong phòng bệnh, người nọ khoe miệng nhọt nhạt cười cũng giống như chính anh.

Giọng nói nhỏ nhẹ từ trong di động phát ra, này là sau nửa tháng cậu ra đi, Dương Diệp trong lúc vô ý phát hiện đoạn lời nhắn lại này.

Dương Diệp.

Hức, anh yêu hay không yêu tôi vậy? Yêu hay không yêu?

Dương Diệp nhớ lại Cận nhi từng mấy lần từng hỏi anh vấn đề này, chính mình luôn trốn tránh hoặc là phủ nhận, lại không nghĩ tới, người này vĩnh viễn không còn có cơ hội hỏi mình như vậy nữa.

“Tại sao cậu không hỏi nữa..., tôi lần này nhất định sẽ trả lời cậu a...”

Tại sao phải nói cậu không còn yêu tôi? Là không muốn trói buộc tôi sao? Hay là cậu lo lắng tôi không chăm sóc bọn trẻ? Tôi đáp ứng cậu, tôi toàn bộ làm được, hai mươi năm, tôi không ngờ đã đợi cậu hai mươi năm rồi a....

“Tôi yêu cậu, Cận nhi. Không biết cậu có thể nghe được hay không....”

Tuyết mịn càng rơi càng nhiều, rơi xuống ở trên người cùng trên mặt anh, hơi thở lạnh như băng vây quanh anh, khuôn mặt Cận nhi tựa như tuyết đường như ở trước mắt anh, trên mặt còn là nụ cười mà rất lâu trước kia chính mình đã từng nhìn thấy.

“Tôi chỉ biết cậu sẽ không nhẫn tâm như vậy... Cận nhi.”

Nam nhân nở nụ cười hai mươi năm qua, nụ cười chân chính chỉ vì một người mà nở rộ.

Ngải Nhi đi vào trong phòng Dương Diệp, hàng lông mày tinh tế nhíu chặt, “Đúng là vẫn không giữ được, hồi ức như vậy...”

Năm đó lúc Dương Cận thu âm đoạn nói đó cho Dương Diệp, chính mình cũng ở bên cạnh, cô từng hỏi qua Cận nhi, nói như vậy tại sao không gặp trực tiếp nói, người kia cũng chỉ cười nhạt, “Nếu tôi nói với anh ấy, thật sự là chuyện tốt sao?”

Cái đáp án kia, ngay lúc đó chính mình cũng không cách nào trả lời, mà ngay cả hiện tại cũng giống thế.

Nhìn đến bên cửa sổ không thấy hộp gỗ đựng búp bê sứ nữa, Ngải Nhi trong lòng cả kinh, người kia chưa bao giờ tùy ý đặt vật tựa như trân bảo này ở chỗ khác.

“Dung Soạn!” Ngải Nhi đi xuống lầu hô to, “Mau nhanh đến phố cũ, tôi muốn lập tức dẫn Dương Diệp về.”

Cô sao lại cho rằng nam nhân kia cứ như vậy mà đi tìm Cận nhi? Cô biết rất rõ ràng đây là chuyện không có khả năng a....

Ngải Nhi ngồi trên xe Dung Soạn chạy tới phố cũ, hỏi thuộc hạ của Dương Diệp còn đang phân phát đồ vật, chuyển tiến vào trong ngõ hẻm, Ngải Nhi hơi hơi thở dốc, không khí bên trong phố giống như muốn bị rút đi hết.

“Không..., Dương Diệp....”

Nước mắt trong suốt rơi ở trên mặt tuyết.

Một người nam nhân ngồi bên góc tường cũ kỹ bị tuyết phủ đầy, ánh đèn màn hình di động đã dần tối đi, nhưng vẫn không ngừng phát lời nhắn người nọ để lại.

Trái tim không nguyện đập kia rốt cuộc ngừng đập phồng, gương mặt bị tuyết trắng bao phủ lẳng lẳng ngủ, khoe miệng vẫn còn vẫn vương người nọ, nở một nụ cười hạnh phúc hoài niệm.

Cuối cùng, vẫn là từ bỏ tất cả để đi theo cậu.

Hức, Dương Diệp, anh yêu hay không yêu tôi vậy? Yêu hay không yêu?

Toàn Văn Hoàn

Mộng Hồi Tàn Cận Khúc

Từ/ Sướng: Tiểu Khung Hi

Lời Dịch:

Dương Diệp

Nếu có thể dừng lại ở ngày hôm qua

Trọn một đêm vui vẻ cuối cùng

Nếu có thể lặp lại một lần nữa

Tình yêu của em có phải hay không sẽ không thay đổi

Vô số thương tổn và em ngày càng xa tôi

Lại hi vọng viễn vọng em vẫn còn có thể bên cạnh tôi

Muốn từ bỏ tất cả chỉ để đổi lấy nụ cười trên gương mặt em

Quay đầu lại đã thấy ánh mắt em u sầu

Cùng em xem hoa nở hoa tàn

Một lời hứa này

Nhưng vì em ra đi mà chẳng còn có thể thực hiện được nữa

Gom nhặt toàn bộ ký ức

Niêm phong cất vào trong lòng

Tin rằng có thể ngăn cản tình yêu quá hạn

Dương Cận

Yêu vẫn dừng lại ở ngày hôm qua

Em không thể cùng anh đi xa thêm một chút

Yêu sẽ không vì ai mà thay đổi

Tình cảm của em chỉ quấn quanh một người

Vô số tổn thương làm cho lòng dần dần băng giá

Em đã không còn đủ sức để làm bùng lên ngọn lửa tình yêu

Thầm muốn nghe một câu “Anh yêu em” dù cho chỉ là miễn cưỡng

Vậy mà vẫn cứ lặng im không một lời nào

Nhớ tới tuyết bay trên con phố cũ

Tựa như vẫn còn ngay trước mặt

Chớp mắt số mệnh thay đổi liên tục không biết đã làm bạn bao năm

Nếu em có thể quên đi anh

Thì phải cần bao nhiêu lâu

Hay cũng như gió tuyết thổi rụng chiếc lá tàn trên cây

Dương Diệp

Lời nói vốn dĩ đã ở cửa miệng

Rất muốn nói cho em nghe thấy

Anh sẽ nói ra, chỉ cần em hỏi thêm một lần nữa thôi

Cô đơn trải qua hai mươi năm

Tóc đen đã điểm tuyết trắng

Cuối cùng cũng có thể ôm lấy em cùng nhau an giấc

Hợp

Nhìn gương mặt em ngủ say (vẫn giống như năm nào)

Đường chân trời phương xa

Mặt trời lên cao cũng không che được đôi má lúng đồng tiền của em (chìm đắm trong dịu dàng)

Tấm ảnh chụp trong chiếc điện thoại cũ kỹ (còn có đoạn ghi âm)

Ghi lại chúng ta năm đó

Kiếp sau lần đầu tiên gặp nhau nhất định sẽ tốt đẹp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-hoi-tan-can>